Doar o Promisiune
Mary Balogh

MARY BALOGH

Doar o promisiune

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București
2020

capitolul 1

Nimic nu putea să fie mai rău decât să te naști femeie, se gândi Chloe Muirhead, compătimindu-se fără jenă, în timp ce sugea picătura de sânge care i se formase pe arătătorul stâng, uitându-se atent pentru a vedea dacă mai iese ceva, ca să nu strice fâșia de dantelă delicată pe care o cosea pe una dintre cele mai bune bonete ale ducesei de Worthingham. Cât de norocoasă trebuia să fii ca să te naști ducesă. Sau să fii o domnișoară singură, dar care să aibă 40 000 de lire pe an și libertatea de a avea propria afacere.

Ea, din păcate, nu era ducesă și nu avea nici măcar 40 de *penny* pe an, în afară de alocația pe care i-o dădea tatăl ei. Și pe lângă asta, ea nici nu *voia* să se instaleze undeva de una singură. I se părea teribil de singuratic. Acum nu putea spune că se simțea singură. Ducesa era blândă cu ea. Chiar și ducele era, în ciuda felului lui morocănos de a fi. În plus, ori de câte ori Excelența Sa avea vizitatori după-amiaza sau când pleca în vizită, întotdeauna o invita și pe Chloe să o însoțească.

Nu era vina ducesei că avea 82 de ani, față de cei 27 ai lui Chloe sau că vecinii cu care se întreținea cel mai des aveau toți peste 60 de ani. În unele cazuri, chiar și mai mult și aveau toți ciudățeniile lor. Doamna Booth, de exemplu, care purta întotdeauna cu ea un uriaș cornet acustic și striga din toți rărunchii un zgomotos „Hă?" de fiecare dată când cineva deschidea gura să vorbească avea 93 de ani.

Dacă s-ar fi născut bărbat, se gândi Chloe, frecându-și degetul mare de cel arătător pentru a se asigura că sângerarea se oprise și că era în siguranță să pună mâna pe ac, ar fi făcut tot felul de lucruri interesante, palpitante, oricând ar fi simțit nevoia de a ieși din casă.

Dar la cum stăteau lucrurile, singura scăpare fusese să-i scrie ducesei de Worthingham, care era naşa mamei sale şi fusese o bună şi dragă prietenă a răposatei sale bunici, şi să-i ofere serviciile ei de însoţitoare. Servicii *neplătite*. Avusese grijă să explice asta.

Şi la scurt timp primiseră o scrisoare frumoasă, precum şi un bilet sigilat pentru tatăl lui Chloe. Ducesa ar fi fost încântată să o primească pe draga Chloe la Manville Court în calitate de invitată, *nu* de angajat – „nu" fusese scris cu litere mari şi subliniat. Iar Chloe putea să stea oricât de mult voia – pentru totdeauna, dacă era după voia ducesei, care nu-şi putea imagina ceva mai frumos decât a avea pe cineva tânăr să-i înseninеze zilele şi să o facă să se simtă tânără din nou. Spera doar că domnul Kevin Muirhead se putea lipsi de fata lui pentru o vizită prelungită. Dăduse dovadă de tact deosebit prin faptul că-i scrisese acest lucru doar tatălui ei, separat, dat fiind că Chloe îi explicase în propria scrisoare de ce viaţa de acasă devenise intolerabilă pentru ea, indiferent de cât de mult îl iubea pe tatăl ei şi oricât de mult detesta să-l supere.

Aşa că venise aici. Urma să-i fie pe veci recunoscătoare ducesei care o tratase mereu mai mult ca pe o nepoată, decât ca pe un străin şi, practic, un oaspete care se autoinvitase la ea acasă. Dar şi ea se simţea singură. O persoană putea să se simtă singură şi nefericită, dar în acelaşi timp recunoscătoare, nu? Şi, da, oh, da. Era şi *două ori* în ultimii şase ani, ceea ce ar fi trebuit să însemnă că a doua oară toate lucrurile ar fi trebuit să se îndrepte la loc. Prima dată pierduse tot ceea ce o tânără putea să-şi dorească – visurile şi speranţele, promisiunea unei iubiri şi a unei căsnicii fericite până la adânci bătrâneţi, perspectiva siguranţei şi locul în societate. Speranţa revenise cu un an în urmă, deşi într-o formă cu mult mai timidă şi modestă. Dar şi aceea fusese risipită, şi propria identitate atârnase în balanţă. În cei patru ani scurşi

între cele două dezastre, mama ei murise. Oare nu era firesc că era nefericită?

Se concentră din nou asupra acului. Dacă avea să cedeze în fața autocompătimirii risca să devină una dintre acele persoane enervante care se plâng de orice și pe care toată lumea le evita.

Era abia începutul lunii mai. Cerul se întunecase și nu părea că vremea avea să se schimbe prea curând. O briză vioaie bătea în partea de est a casei, direct pe terasa din fața camerei de dimineață, unde Chloe stătea și cosea. Nu fusese tocmai cea mai bună idee să iasă afară, dar plouase fără încetare în ultimele trei zile, și simțise o nevoie disperată să scape dintre pereții casei și să respire aer curat. Trebuia să-și fi luat șalul, poate chiar și pelerina, și mănușile, se gândi ea, dar atunci nu ar mai fi putut să coasă și promisese să termine boneta până să se trezească ducesa din somnul de după-amiază. Afurisita de bonetă și afurisita de dantelă. Dar asta nu era drept, întrucât ea se oferise să facă acest gest, deși ducesa protestase ușor.

– Ești sigură că nu e prea mare deranjul, draga mea? o întrebă ducesa. Bunker se descurcă bine cu acul, continuă ea.

Domnișoara Bunker era camerista ei personală.

– Bineînțeles că nu, o asigurase Chloe. O să fie plăcerea mea!

Ducesa avea întotdeauna acest efect asupra ei. Cu toată sinceritatea cu care o primise și bunătatea pe care i-o arăta, Chloe se simțea cumva datoare, dacă nu să-și câștige traiul, măcar să se facă utilă în orice mod posibil.

Tremura de frig la momentul în care reuși să termine sarcina, iar când tăie ața, își simți degetele amorțite din cauza frigului. Ridică boneta și o așeză peste pumnul drept. Cusăturile erau invizibile. Nimeni nu avea să-și dea seama că fusese reparată.

În ciuda frigului, nu voia să intre înapoi în casă. Cel mai probabil, ducesa se trezise și era în salon, încântată că urma să vină nepotul ei. Avea să fie nerăbdătoare

să povestească despre toate calitățile lui, deși el nu mai venise la Manville de la Crăciun. Chloe era sătulă să tot audă de virtuțile lui. Se îndoia că avea vreuna.

Nu că l-ar fi întâlnit în persoană pentru a judeca dacă asta era adevărat sau nu. Dar îi cunoștea reputația. El și fratele ei, Graham, fuseseră la școală împreună. Ralph Stockwood, care de atunci își asumase titlul onorific al tatălui lui, de conte de Berwick, fusese un lider charismatic acolo. Fusese plăcut, admirat și imitat de mai toți băieții, deși el făcuse parte și din grupul foarte unit de patru băieți frumoși, atletici și deștepți. Graham îi vorbise critic și dezaprobator despre Ralph Stockwood, deși Chloe bănuise întotdeauna că, de fapt, îi invidia pe băieți și cercul lor restrâns.

După terminarea școlii, cei patru prieteni intraseră în cadrul aceluiași prestigios regiment de cavalerie și plecaseră direct în Peninsulă, pentru a se lupta cu forțele lui Napoleon Bonaparte, în timp ce Graham plecase la Oxford pentru a studia teologia, devenind preot. Venise acasă după ultimul semestru de școală supărat pentru că Ralph Stockwood îl numise un îngâmfat plângăcios și laș afurisit. Chloe nu știuse contextul în care insultele fuseseră aruncate, dar de atunci nu-l mai avea la inimă pe dușmanul lui Graham. Și niciodată nu-i plăcuse să audă de el. Nu-i plăceau băieții sau bărbații care se folocare le acceptau omagiile ca pe un drept.

La doar câteva luni după ce plecaseră către Peninsulă, cei trei prieteni ai locotenentului Stockwood fuseseră uciși în luptă, iar el fusese rănit și adus de urgență în Anglia, cu răni atât de grave, încât nimeni nu se aștepta ca el să mai supraviețuiască.

Chloe simțise milă pentru el atunci, dar între timp simpatia ei față de el dispăruse din nou. Graham, în calitate de preot, mersese la el, în Londra, la o zi sau două după ce fusese adus acasă din Portugalia. Graham intrase în camera bolnavului, dar bărbatul rănit îl înjurase și îi poruncise să plece și să nu se mai întoarcă vreodată.

Chloe nu se aștepta să îl placă pe contele de Berwick, chiar dacă era moștenitorul ducelui de Worthingham și unicul mult iubit nepot al ducesei. Nu-l iertase pentru descrierea pe care i-o făcuse fratelui ei, aceea de laș blestemat. Graham era un *pacifist*. Dar asta nu însemna că era laș. Într-adevăr, era nevoie de foarte mult curaj pentru a ține piept unor oameni care erau atât de îndrăgostiți de război. Și nu-l iertase pe conte pentru că-l înjurase pe Graham atunci când era rănit și nici pentru faptul că nu ascultase ceea ce fratele ei venise să-i spună. Faptul că, cel mai probabil, în acea perioadă avea dureri de nedescris nu-i scuza grosolănia față de fostul lui prieten de școală. Chloe hotărâse de mult că Excelența Sa contele era nerușinat, arogant, narcisist și chiar lipsit de sentimente.

Și tocmai el era pe drum către Manville Court. Venise doar din porunca ducesei, pentru că trebuie subliniat că nu alesese de bunăvoie să-și viziteze bunicii care îl răsfățau atât de mult. Chloe presupunea că chemarea de a veni avea de-a face cu sănătatea ducelui, care o îngrijorase pe ducesă îl ultimele câteva luni. Avea impresia că el tușea mai mult decât de obicei și că obiceiul lui de a-și acoperi inima cu mâna când făcea asta nu era un semn bun. Ducele nu se plânsese că i-ar fi rău sau ceva – cel puțin nu de față cu Chloe – și îl primea pe doctorul lui doar atunci când ducesa insista. Apoi spunea că doctorul e un șarlatan care nu știe decât să-i prescrie pastile și poțiuni, care îi făceau mai mult rău decât bine.

Chloe nu știa care e adevărata stare de sănătate a ducelui, dar știa că îi celebraseră cea de-a 85-a aniversare toamna trecută, iar 85 era o vârstă teribil de înaintată. Indiferent de situație, contele de Berwick fusese convocat și era așteptat în acea zi. Chloe nu voia să-l cunoască. Știa că nu avea să-i placă de el. Mai important, recunoștea că era reticentă pentru sine, nu voia ca el să o cunoască *pe ea*, căci până la urmă ea era un fel de invitat din milă al bunicii lui, o fată

bătrână de 27 de ani, cu o reputație îndoielnică și fără perspective. O creatură patetică, de fapt.

Dintr-odată începu să râdă, gândindu-se la toată situația. Își declanșase de una singură o stare foarte neplăcută și asta nu avea să meargă. Se ridică hotărâtă în picioare. Trebuia să urce de urgență în camera ei, să-și schimbe rochia și să se asigure că avea părul prins cum trebuie. Poate că era o biată fată bătrână, fără perspective, dar nu avea rost să fie una demnă de milă sau dispreț. Asta ar fi fost mult prea umilitor.

Se grăbi să urce scările, scuturându-se de starea de autocompătimire în care își permisese să se cufunde prea mult. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă își ura viața atât de mult, atunci era timpul să facă ceva în legătură cu asta. Singura întrebare era *ce?* Oare *putea* să facă ceva? O femeie avea atât de puține opțiuni. Câteodată, într-adevăr, se părea că nu avea nici o opțiune, în special din cauza faptului că avea *un trecut*, chiar dacă nu era deloc vinovată pentru el.

Când găsi scrisoarea de la bunica lui, lângă farfurie, la micul dejun, într-o dimineață, la un loc cu un mic teanc de invitații, Ralph Stockwood, conte de Berwick, tocmai se întorsese la Londra, după o ședere de trei săptămâni la țară. Se întorsese la oraș pentru că aici se putea aștepta măcar la ceva distracții pentru trup și suflet, chiar dacă nu se aștepta să fie extrem de amuzat de toate. Fără îndoială, avea să bântuie prin locurile lui obișnuite, fără vreun scop anume, pe toată durata sezonului de primăvară.

Toată lumea bună se mutase aici pentru sesiunea parlamentară și pentru nenumăratele evenimente sociale cu care aristocrația se distra cu un entuziasm neabătut în aceste luni. Ralph nu avea un loc în Camera Lorzilor, titlul său fiind doar unul de curtoazie, iar ideea de a avea unul în Camera Comunelor nu i se păruse niciodată atractivă. Dar venea întotdeauna și participa la cât mai

multe petreceri, baluri și concerte și tot soiul de astfel de lucruri care îi mai puteau alunga plictiseala serilor.

Își petrecea zilele la clubul White, frecventa Tattersall pentru a se uita la cai, mergea la sala de box a lui Jackson pentru a-și antrena trupul și la galeria de tir a lui Manton pentru a-și menține fermitatea ochilor și a mâinii. Petrecea la fel de multe ore cu croitorul, cizmarul și pălărierul său cât era necesar pentru a arăta bine și la modă, deși nu-și dorise vreodată prea mult să fie genul dandy. Făcea tot ceea ce se putea face pentru a se menține ocupat.

Și totuși, își dorea...

Asta era și problema. Își *dorea*, dar nu putea spune ce... Avea o casă, Elmwood Manor, în Wiltshire, unde crescuse și pe care o moștenise odată cu titlul de la tatăl său. Moștenise și un administrator incredibil de competent, care era acolo dintotdeauna, și ca atare nu era nevoie prea mult de prezența lui. Se putea folosi aproape în exclusivitate de casa somptuoasă din oraș a bunicului său, din moment ce bunicii veneau foarte rar la Londra, iar mama lui prefera să stea în propria acasă. Avea rude care îl iubeau – bunicii din partea tatălui, bunica din partea mamei, mama lui, trei surori măritate și cu copii, mătuși, unchi și verișori din partea mamei. Avea mai mulți bani decât putea cheltui într-o viață întreagă. Avea... Ce mai avea? Avea viața lui. Mulți nu o aveau. Mulți care ar fi fost de vârsta lui nu mai erau, nici alții care erau mai tineri nu mai erau. Avea 26 de ani, dar câteodată se simțea de 70. Se bucura de o sănătate bună, în ciuda numeroaselor cicatrici rămase de pe câmpul de luptă, pe care avea să le ducă în mormânt, incluzând-o și pe cea care îi străbătea chipul. Avea prieteni. Deși asta nu era chiar exact. Avea numeroase cunoștințe prietenoase, dar evita în mod intenționat să formeze prietenii reale.

În mod ciudat, nu se gândea la tovarășii lui Supraviețuitori ca la prieteni. Își spuneau Clubul Supraviețuitorilor, șapte la număr, șase bărbați și o femeie.

Cu toții fuseseră răniți în diverse și profunde moduri în războaiele napoleoniene și petrecuseră trei ani împreună la Penderris Hall în Cornwall, casa de la țară a lui George, duce de Stanbrook, unul dintre ei. George nu fusese la război, dar singurul său fiu decedase în Portugalia. Ducesa, mama băiatului, murise și ea câteva luni mai târziu, când se aruncase de pe stâncile înalte de pe domeniul lor. George, la fel de distrus ca ei, își transformase casa în spital și apoi în cămin de convalescență pentru un grup de ofițeri. Iar ei șapte stătuseră la el mai mult decât oricine altcineva, formând o legătură care era mai puternică până și decât cea de familie, mai puternică decât orice prietenie.

De fapt, ei, camarazii lui Supraviețuitori, îi provocaseră această neliniște mai profundă decât de obicei, soră cu depresia aproape, pe care o simțea acut în această primăvară. Așa că aproape primi cu bucurie scrisoarea de la bunica lui. Sugera, în acel mod caracteristic al bunicii de a transforma un ordin într-o rugăminte, ca el să se prezinte fără întârziere la Manville Court. Nu mai fusese acolo de la Crăciun, deși le scria sârguincios o dată la două săptămâni, așa cum făcea de altfel și cu cealaltă bunică. Bunicul său nu-i păruse a fi bolnav când îl văzuse ultima oară, de sărbători, dar îi fusese clar lui Ralph că acesta trecuse linia invizibilă dintre bătrânețe și fragilitatea senectuții.

Ghicise motivul pentru care fusese chemat, bineînțeles, chiar dacă bunicul său nu era bolnav. Dunepot în viață. Dacă se gândea la arborele lor genealoramură mai roditoare, era o lipsă remarcabilă de urmași în linia lor. Ralph era singurul, de fapt. Iar el nu avea

Nici soție.

Bunica lui trimisese după el ca să-i reamintească de acest ultim fapt. Nu avea de unde să aibă băieți – cel puțin nu urmași legitimi – până nu avea să-și găsească

o soție tânără și fertilă cu care să-și facă datoria și să-i ofere copii. Ducesa îi ținuse un discurs pe această temă înceapă căutările pentru o candidată potrivită.

Nu apucase să se țină de cuvânt. Bineînțeles, se putea folosi de scuza că sezonul abia începuse cu adevărat, iar el nu avusese încă ocazia de a se întâlni cu recolta din acest an de tinere domnișoare cu perspective de căsătorie. Participase deja la un bal totuși, dar făcuse asta pentru că gazda era o prietenă de a mamei lui. Dansase cu două doamne, una dintre ele căsătorită, una nu, deși și pentru aceasta se aștepta de la o zi la alta anunțarea căsătoriei ei cu una dintre cunoștințele lui Ralph. După ce-și îndeplinise obligația față de mama lui, se retrăsese în salonul de jocuri de cărți pentru tot restul serii.

Ducesa urma să dorească să afle ce progrese făcuse în căutările lui. Avea să se aștepte ca până acum el să aibă măcar o listă. Să facă o asemenea listă nu era greu, trebuia să recunoască asta, dacă ar fi vrut să-și pună mintea la contribuție, pentru că, în ciuda chipului distrus, era o partidă eligibilă. Doar că Ralph nu-și dorea asta. Datoria însă bătea la ușă și trebuia îndeplinită mai devreme sau mai târziu, iar bunica lui hotărâse în mod clar că el avea nevoie să-i reamintească cineva asta înainte ca sezonul să se termine.

Amintirea momentelor frumoase, din ultimele trei săptămâni, pe care le petrecuse cu ceilalți Supraviețuitori la Middlebury Park, Gloucestershire, casa lui Vincent Hunt, viconte de Darleigh, îi amplifică starea de apăsare. Toți șapte fuseseră singuri și fără obligații în urmă cu aproape un an, când se văzuseră la ultima reuniune de la Penderris Hall. Fără să se gândească serios la toate astea, Ralph presupusese că aveau să rămână așa pentru totdeauna. De parcă *ceva* putea să rămână la fel pentru totdeauna. Dacă învățase ceva pe parcursul celor 26 de ani ai săi, cu siguranță era faptul că totul se schimba, și nu întotdeauna în bine.

Hugo, baron de Trentham, fusese primul care cedase cât timp încă erau la Penderris, după ce o purtase în brațe pe Lady Muir de la plajă, unde își scrântise glezna deja fragilă. Se îndrăgostiseră subit și se căsătoriseră câteva luni mai târziu. Apoi, Vincent, cel mai tânăr din grupul lor, cel orb, care părăsise la altar o soție aleasă de familia lui și care scăpase ca prin urechile acului să fie înșfăcat de o a doua, fusese împins de simțul onoarei și o ceruse în căsătorie pe fata care îl scăpase din ghearele celei de-a doua uneltitoare. Pentru eforturile sale, fata fusese dată afară din casă, așa că Vincent alesese să facă ceea ce era corect, și ei se căsătoriseră la câteva zile după nunta lui Hugo în aceeași biserică din Londra. Între timp Ben – Sir Benedict Harper – stătea cu sora lui în nordul Angliei când întâlnise o văduvă care era tratată foarte prost de socrii ei. O acompaniase ca un cavaler adevărat când ea decisese să fugă în Țara Galilor și ajunsese să se căsătorească cu ea, dar și să conducă minele de cărbuni ale bunicului ei galez și să se ocupe de atelierele siderurgice. Ciudat, asta! Și acum, în acest an, în timpul reuniunii lor de la Gloucestershire, Flavian, viconte de Ponsonby, se căsătorise pe neașteptate cu sora văduvă a profesoarei de muzică din sat și o luase la Londra pentru a o prezenta familiei.

Patru dintre ei se căsătoriseră în mai puțin de un an.

Ralph nu disprețuia nici una dintre căsătorii. Îi plăcea de toate cele patru soții și se gândea că, cel mai probabil, fiecare căsnicie avea să fie bună. Deși, dacă se gândea bine, era reținut în ceea ce-l privea pe Flavian, dat fiind că totul se întâmplase atât de brusc și de repede, iar Flave era un pic cam instabil în majoritatea timpului, dat fiind că suferise mai multe răni la cap și pierderi de memorie în timpul războiului.

Ceea ce Ralph detesta era schimbarea – un resentiment prostesc, dar unul pe care nu-l putea stăvili. Cu siguranță, nu simțea invidie față de fericirea prietenilor lui. Dimpotrivă. Ceea ce îl irita, poate – deși se putea să fie cuvântul greșit –, era ideea de a rămâne în urmă.

Nu că și-ar fi dorit să fie căsătorit. Și nu că ar fi crezut în fericirea conjugală sau ceva de genul acesta. Nu pentru el, oricum. Dar se simțea lăsat în urmă. Patru dintre ei își găsiseră drumul înainte. Și el urma să se căsătorească – nu avea cum să scape de această soartă. Era datoria lui să se însoare și să producă moștenitori. Dar nu se putea aștepta la fericirea sau măcar la mulțumirea pe care o găsiseră prietenii lui.

Nu era capabil de dragoste – nu putea să o simtă, nici să o dăruiască și nici să o dorească. Când le spunea despre asta Supraviețuitorilor, unul sau altul dintre ei îi reamintea cu emfază că el îi iubea pe *ei* – și asta era adevărat, deși se ferea să folosească acest cuvânt. Își iubea și familia. Dar cuvântul „dragoste" avea atâtea înțelesuri, încât pentru el era golit de conținut. Avea sentimente de atașament puternice față de anumiți oameni, dar știa că nu este capabil de *dragoste*, de acel ceva special care închega o căsnicie și care o făcea să fie fericită.

Fusese nevoit să anuleze câteva întrevederi sociale pe care le avea plănuite atunci când primise scrisoarea de la bunica lui, dar nu-i părea rău. Trimisese scrisori pentru a-și cere scuze de la persoanele cu adevărat relevante, îi scrisese un bilet scurt și mamei lui care era în oraș și care s-ar fi putut aștepta ca el să o viziteze și pornise către Sussex și Manville Court în cabrioleta lui, deși era o zi destul de rece de mai timpuriu și ploaia amenința să pornească în orice moment. Ori de câte ori putea să evite să meargă cu o trăsură închisă făcea asta. Bagajul lui venea în spate cu o trăsură și cu valetul lui, deși se îndoia că urma să aibă nevoie de vreunul. Bunica lui urma să fie mult prea nerăbdătoare să-i spună ce avea de zis și să-l trimită înapoi la Londra ca să participe la toate petrecerile și balurile unde se aflau soții eligibile.

Asta dacă bunicul nu era chiar bolnav.

Ralph simțea că i se strânge stomacul gândindu-se la asta. Ducele era foarte bătrân, și toată lumea trebuia să moară la un moment dat, dar și așa nu putea să conceapă ideea de a-și pierde bunicul. Nu încă.

Nu voia să fie capul familiei, fără a avea pe nimeni superior și pe nimeni sub el. Se simțea ca un pustnic gândindu-se la asta, ca și cum întrevedea un viitor plin de singurătate. De parcă viața nu era suficient de singuratică și așa.

Ajunsese în mijlocul după-amiezii, oprindu-se doar o singură dată pentru a schimba caii și pentru a-și potoli foamea, după ce fusese suficient de norocos pentru a nu fi reținut la vreun punct de taxare pentru drum și nici nu rămăsese blocat în spatele unor vehicule lente pe porțiunile înguste.

Ușile principale de la Manville erau larg deschise, deși acea după-amiază nu era cu nimic mai călduroasă decât fusese dimineața. În mod clar era așteptat, căci era prezent Weller, majordomul bătrân al bunicului lui, care stătea în ușă. Făcu o plecăciune când Ralph îl privi. Nu părea neliniștit – nu că Weller și-ar fi expus vreodată emoțiile. Dar cu siguranță s-ar fi arătat afectat dacă bunicul lui s-ar fi aflat pe moarte.

Apoi, însuși bunicul lui apăru în spatele lui Weller, iar majordomul se dădu repede la o parte.

Ducele scoase un sunet care părea ceva între un cuvânt și dresul glasului – în timp ce Ralph dădu frâiele unui rândaș și urcă treptele câte două o dată. Vii să faci o vizită filială tocmai când la Londra sezonul este în floare, nu, Berwick? Și asta pentru că nu puteai să mai lași să mai treacă vreo zi fără să vezi fața Excelenței Sale, nu-i așa?

– Îmi pare bine să te văd, domnule, îi zise Ralph rânjind și luându-i mâna scheletică și artritică într-a lui. Cum te mai simți?

– Presupun că Excelența Sa ți-a scris că mai am un pic și dau ortul popii, îi răspunse bătrânul. Îndrăznesc să spun că așa e, dar încă nu am bătut la ușa plecării și nici n-am trecut pragul, Berwick. Am doar o tuse și un pic de gută, ambele fiind rezultatele unui trai mult prea bun. Păi, dacă a trimis după tine, cu siguranță

ești așteptat sus. Am face bine să nu o facem pe ducesă să aștepte.

Porni către salon. Majordomul era deja poziționat acolo când ajunseră ei în fața ușilor duble și le deschise larg ca ambii bărbați să poată intra împreună.

Ducesa, care arăta din ce în ce mai mult ca o mică pasăre – o pasăre aprigă – de fiecare dată când Ralph o vedea, era așezată lângă foc. Dădu grațios din cap în timp ce Ralph se apropie de ea, aplecându-se pentru a o săruta pe obraz.

– Bunico, zise el. Sper că ești bine, nu?

Ea privi către duce.

– Ce surpriză plăcută, Ralph, spuse ea.

– Într-adevăr, admise el. M-am gândit să trec pe aici o zi sau două ca să văd ce faci. Și pe bunicul, desigur.

– Să se aducă ceaiul, spuse ea, uitându-se vag în jur, ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta să apară ca prin magie.

– Permiteți-mi să sun clopoțelul, Excelență, zise o doamnă așezată mai departe de foc, care se ridică și porni către cordonul clopoțelului.

– Oh, mulțumesc, draga mea, zise ducesa. Întotdeauna ești atât de atentă! Acesta este nepotul meu, contele de Berwick. Domnișoara Muirhead, Ralph. Stă cu mine o perioadă și sunt atât de recunoscătoare pentru compania ei.

Ducesa vorbi cu atâta grație, încât pentru o clipă, Ralph tresări surprins, gândindu-se că fusese adus aici pentru a o lua în considerare pe musafiră ca pe o posibilă soție. Dar observă imediat că nu era foarte tânără, părea mai în vârstă decât el și nici nu era îmbrăcată după ultima modă. Era înaltă și zveltă, avea pielea albă, dar cu ceea ce păreau a fi câțiva pistrui pe nas. Ar fi putut să fie foarte ștearsă, dacă nu ar fi fost părul ei des și mai roșu decât văzuse Ralph vreodată la cineva.

– Milord, zise ea, făcând o reverență, fără a se uita la el și fără să-i zâmbească, iar el se înclină și îi murmură numele.

Bunica lui nu o ignoră, dar nici nu i-o aduse în atenție prea tare lui Ralph, așa că bărbatul se relaxă. În mod clar, nu avea prea mare importanță. Probabil era un soi de însoțitoare, o fată bătrână, fără posibilități materiale, de care ducesei i se făcuse milă.

– Acum, povestește-mi, Ralph, începu bunica lui, făcând cu mâna către scaunul de lângă ea, cine e în oraș în acest an pentru sezon? Și cine e nou?

Ralph se așeză, pregătindu-se să fie interogat.

capitolul 2

Contele de Berwick era foarte diferit de ceea ce se așteptase Chloe.

În primul rând, era înfățișarea lui. Nu era băiatul frumos pe care și-l imaginase întotdeauna, înghețat în timp, arogant și animalic de atractiv, călcând nepăsător peste sentimentele celorlalți. Bineînțeles că nu mai era acel băiat. Trecuseră opt ani de când el și Graham terminaseră școala și în timpul acelor ani fusese la război, își pierduse cei trei prieteni, fusese rănit grav la rându-i și, cel mai probabil, își revenise cu mare dificultate. Poate că își revenise, adică. Niciodată nu se întrebase ce făcea războiul dintr-un bărbat, în afară de a-l ucide, de a-l răni sau de a-i permite să revină acasă când se termina, dacă, printr-o minune, scăpa neatins. Întotdeauna luase în considerare doar efectele fizice.

Lordul Berwick făcea parte din a doua categorie – rănit și recuperat. Asta ar fi trebuit să fie tot. Rămăsese cu cicatrici, însă. Una dintre ele era teribil de vizibilă pe fața lui, o tăietură urâtă care pornea de la tâmpla stângă, trecea de colțul ochiului, pe obraz și ajungea la colțul gurii, către mandibulă, fapt pentru care atât ochiul, cât și gura păreau cumva deformate. Trebuie să fi fost o tăietură deosebit de adâncă. Până la os. Vechea cicatrice era ușor în relief și închisă la culoare și o făcu pe Chloe să tresară gândindu-se la cum trebuie să fi arătat

în momentul când rana fusese proaspătă. Faptul că-i ratase ochiul era cu siguranță un fel de miracol. Cu toate acestea, cu siguranță unii nervi fuseseră afectați pentru totdeauna. Acea parte a feței nu era la fel de mobilă precum cealaltă parte când vorbea.

Și dacă era acea cicatrice atât de vizibilă, cu siguranță că trebuia să aibă și altele ascunse de haine. Nu doar fața și, posibil, corpul lui afectat de cicatrice îl făceau foarte diferit de persoana la care se așteptase și o făceau să se întrebe cu adevărat ce făcea războiul dintr-un om. Mai erau și ochii lui și modul de a se purta. Era ceva în ochii lui, de un albastru atrăgător, pe chipul cumva frumos dincolo de cicatrice. Era ceva... mort. Oh, nu, nu chiar asta. Nu-și putea explica exact ceea ce vedea în profunzimea lor, doar dacă nu vedea nici o profunzime. Ochii lui erau reci, goi. Iar felul lui de a fi, deși perfect corect și manierat, chiar afectuos față de bunicii lui, părea cumva... detașat. De parcă, dincolo de cuvintele și comportamentul lui expuse ca o fațadă, trăia un bărbat care nu simțea nimic.

Chloe avusese această impresie ciudată și rece despre fostul coleg de școală al fratelui ei de la prima întâlnire, și conștientiză cât de prostuță fusese să se aștepte ca el să fie exact cum i-l descrisese Graham cu atâția ani în urmă. Nu mai era acel băiat și cel mai probabil nu fusese niciodată așa cum și-l imaginase ea. Până la urmă, ea îl văzuse doar prin ochii plini de prejudecăți ai fratelui ei, care era foarte diferit de el și care întotdeauna fusese invidios și ranchiunos pe el.

Chloe îl găsea pe acest bărbat, pe acest străin, ciudat, rece, misterios, detașat și controlat, fiind cu siguranță imposibil de cunoscut cu adevărat. Era un bărbat care părea să nu fie conștient de prezența ei, în ciuda faptului că fuseseră prezentați. Deși nu o ignoră înadins în timpul cinei, nici nu inițiе vreo conversație cu ea și nici nu arată vreo urmă de interes față de ceea ce avea ea de spus, deși adevărul era că nici ea nu spusese prea multe. Era un pic intimidată de el.

Își dorea ca el să fi fost bărbatul la care se așteptase. Și-ar fi permis atunci să îl dispreţuiască, pe el și pe supozițiile lui absurde că era un soi de dar al divinității pentru rasa umană, în loc să-i permită să o facă să se simtă cumva... neînsemnată. Oh, Doamne, se simțea neînsemnată? Iar? Dacă avea să permită să se simtă așa și mai mult, urma cu siguranță să dispară cu totul și să devină o amintire ușor de uitat pentru cei care o cunoscuseră. Aproape că îi venea să chicotească doar gândindu-se la asta.

Ducesei îi plăcea să împletească. Făcea pături, bonete, botoșei și mănuși pentru bebelușii născuți pe vastele proprietăți ducale împrăștiate în toată Anglia. Îi plăcea să facă munca cu mâna ei, îi explicase odată lui Chloe. O liniștea. Dar detesta sarcinile care veneau cu împletitul, respectiv să facă gheme din sculurile de lână, înainte de a începe treaba, precum și coaserea la un loc a micilor părți atunci când termina.

Chloe, bineînțeles, că se oferise să facă ambele sarcini. După ce-și băuseră ceaiul în salon, după cină, ducele, ca de obicei, se ridică și le ură doamnelor o seară frumoasă, retrăgându-se în bibliotecă, acolo unde era domeniul lui. Îl invită pe nepotul său să-l însoțească, dar contele privi către ducesă, care era pierdută în împletit, și își manifestă intenția de a rămâne și de a-i ține încă puțin companie. De parcă nu mai era nimeni care să poată face asta.

Ducele ieși din cameră, ajutându-se de baston, în timp ce nepotul lui îi ținu ușa deschisă. Chloe se mută de lângă șemineu, unde cărbunii fuseseră puși în morman pentru a lupta cu frigul serii, pentru a folosi mânerele dulapurilor ca să întindă sculul de lână de un albastru-deschis de care avea nevoie ducesa și să-l transforme într-o minge pufoasă și moale. Se așeză pentru a-și face treaba, cu spatele la cameră, recunoscătoare că avea ceva de făcut, în timp ce ducesa începu o conversație cu contele.

– Cu siguranță că ai observat diferența în starea bunicului tău de la Crăciun, zise ducesa după ce ușa fusese închisă.

– Pare totuși că e bine, zise contele de Berwick.

– Asta pentru că astăzi a pus în scenă un spectacol pentru tine, răspunse ea. Așa cum face cu toată lumea când iese din bibliotecă și din apartamentele lui private.

– Și când nu o face? întrebă contele.

– Inima bunicului tău slăbește, îi zise ducesa. Așa spune doctorul Gregg. Dar, cum îl știi, bunicul tău nu are de gând să renunțe la pipă sau la vinul de Porto.

– Astea sunt mici plăceri care-i aduc bucurie, răspunse contele. Fără ele s-ar simți nefericit și nici nu i s-ar prelungi viața.

– Așa a zis și doctorul Gregg, admise ducesa suspinând. Nu m-ar surprinde deloc, Ralph, dacă Worthingham nu ar mai prinde o nouă iarnă. A răcit după Crăciun și i-a luat mult ca să-și revină, dacă și-a revenit complet. Nu cred că mai poate supraviețui alteia.

– Bunico, zise contele, poate că ești exagerat de pesimistă.

– Și poate că nu sunt, zise ducesa tăios. Nu sunt așa. Adevărul e, Ralph, că într-un viitor nu foarte îndepărtat o să fii duce de Worthingham cu toate responsabilitățile care vin cu acest titlu.

Chloe auzi cum contele trase încet aer în piept. Ticăitul ceasului de pe polița căminului părea mai zgomotos decât de obicei.

– O să fiu pregătit când va veni timpul, bunico, zise el. Dar nu *vreau* ca acel timp să vină. Vreau ca bunicul să trăiască o veșnicie.

– Veșnicia nu este dată nici unuia dintre noi, zise ducesa. Nici ziua de mâine nu ne este garantată. Oricare poate pleca, în orice moment.

– Da, spuse el, știu.

Era atâta amărăciune în vocea lui, încât Chloe se opri din ceea ce făcea și întoarse capul să-l privească. Stătea lângă foc, în picioare, cu cotul sprijinit de poliță.

Era o nemișcare în el care îi trimise fiori reci prin trup. Da, el trebuia să știe la fel de bine ca toată lumea cât de repede și de subit se putea termina viața. Se întrebă de ce i se permisese să plece ca militar când era moștenitorul unui ducat și nu avea frați care să preia totul în cazul în care ar fi murit.

Se cutremură ușor și își dori să-și fi luat șalul cu ea, în loc să-l fi lăsat pe marginea scaunului pe care stătuse mai devreme. Dar nu avea de gând să se ridice și să atragă atenția asupra ei. Reluă sarcina pe care și-o asumase.

– Chiar și tu, adăugă Excelența Sa, fără să fie nevoie.

– Da, știu.

Chloe începu să mânuiască lâna mai încet în liniștea care se instală. Aproape că ajunsese la jumătatea sculului și nu voia să termine prea repede. Ar fi trebuit să se întoarcă pe scaun sau să rămână aici nemișcată și să se uite la dulapuri. În orice caz, ar fi riscat să atragă atenția asupra ei. Își dorea acum să fi găsit o scuză și să fi ieșit din cameră odată cu ducele.

– E timpul să te însori, Ralph, zise ducesa direct, rupând tăcerea.

– Da, știu.

– Ai *știut* și la Crăciun când am vorbit pe același subiect. Și totuși, nu am auzit să curtezi pe vreo doamnă, Ralph, deși am multe surse de informații. Spune-mi dacă ai pe cineva în minte – o persoană tânără și eligibilă, pregătită și dornică să-și facă datoria.

– Trebuie să mărturisesc că nu. N-am întâlnit pe cineva cu care să-mi imaginez că-mi pot petrece restul vieții. Știu că trebuie să mă căsătoresc, dar nu *vreau* să mă căsătoresc, înțelegi. Nu am nimic de oferit. Dar sunt perfect conștient că *datoria* e mai presus de *dorință*. O să încep să caut, bunico, de îndată ce mă întorc la Londra. Sincer, o să încep să caut. O să fac o alegere înainte de încheierea sezonului – cu mult înainte. Uite! E o promisiune. Ești liniștită?

– Nu ai *nimic de oferit?* rosti ducesa nevenindu-i să creadă. *Nimic de oferit*, Ralph? Nu cred să fie burlac mai eligibil în toată Anglia.

– Nu am nimic din mine de oferit, la asta m-am referit, îi zise el încet, atât de încet, încât Chloe fu nevoită să se oprească din ceea ce făcea pentru a se concentra să audă. Nu am nimic aici, bunico. Nimic aici.

Cel mai probabil se atingea pe piept.

– Prostii! zise ducesa repede. Ai avut parte de nenorociri în timpul războiului, Ralph, la fel ca mii de bărbați care s-au luptat cu acel monstru de Bonaparte. Tu ai fost unul dintre cei norocoși. Ai supraviețuit. Și ai toate membrele și le poți folosi, ai ambii ochi și o minte sănătoasă. De ce a trebuit să stai acei trei ani la Cornwall nu știu, dar șederea prelungită de acolo pare să-ți fi făcut mai mult rău decât bine. Te-a împiedicat să te întorci și să-ți ocupi locul pe care-l ai de drept în societate. Te-a făcut deprimat și să-ți plângi de milă, o atitudine care nu este demnă de tine. Este timpul să-ți revii. Ai tot ce se poate de oferit oricărei tinere lady care se va dovedi suficient de norocoasă. Alege o fată care abia a terminat școala și care poate fi modelată pentru rolul pe care-l are de îndeplinit. Dar cineva cu un nume impecabil și reputație la fel. Cere ajutorul mamei tale. Contesa are capul pe umeri, recunosc asta, în ciuda neînțelegerilor dintre noi.

Contele de Berwick chicoti, un sunet atât de lipsit de amuzament încât abia dacă putea fi considerat chicotit.

– Ai dreptate, bunico, zise el. Nu există șanse să fiu respins de cineva pe care îmi pun ochii, nu? Sărmana fată, oricine se va dovedi ea să fie. *Nu* o să mă consult cu mama. O să aibă o listă mai lungă decât brațele mele, în mai puțin de o zi, și toate candidatele o să-mi fie aduse la inspecție într-o săptămână. O să ajung la situația în care doar închid ochii și aleg un nume de pe o listă. Aș prefera să aleg eu. Și o să aleg. Am promis. Să mă întorc mâine în oraș?

– Excelența Sa o să fie dezamăgit, zise ea. A fost dezamăgit și în seara asta când ai ales să stai cu mine în loc să mergi să bei vin de Porto cu el în bibliotecă.

– Să mă duc acum?

– Până acum a adormit deja în scaunul lui. Lasă pe mâine! Dar să te întorci la oraș săptămâna asta, Ralph. E deja mai și în curând toate perspectivele de însurătoare bune vor fi deja luate de bărbați care au cu mult mai puține de oferit decât tine.

– O să rezolv, zise el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Viața la oraș devine plictisitoare. Când voi avea o soție, o să merg acasă la Elmwood și o să rămân acolo cu ea. Poate viața la țară o să mi se potrivească mai bine. Poate că o să mă așez la casa mea până la urmă.

Aproape părea că își dorește asta.

– Ar fi o ușurare pentru toată lumea care te iubește, zise ducesa. Oh, Doamne, am terminat ghemul și nu mai am altul ca să continui.

Chloe, care tocmai înfășurase ultimul fir la ghemul pe care îl făcuse, se ridică în picioare.

– Am unul deja pregătit, Excelență, zise ea, traversând camera și întinzându-i-l.

– Oh, cât de atentă ești, draga mea. Și ai stat atât de departe de foc ca să-l faci, nu? Vino încoace și servește-te cu o ceașcă de ceai ca să te încălzești, deși mă tem că ce a mai rămas în ceainic e rece. Și eu aș vrea o ceașcă.

– O să sun după un ceainic nou, se oferi Chloe, mergând către cordonul clopoțelului și fiind nevoită să treacă pe lângă conte în drumul ei.

Acesta o privea, văzu ea când își ridică ochii scurt către ai lui. Păru oarecum surprins, ca și cum abia acum realizase că nu era singur cu bunica lui în salon. Astfel treceau prin viață toate doamnele de companie plătite și neplătite, nebăgate în seamă, fără să lase urme – neobservate, invizibile, își zise ea mâhnită. Dar nu avea să se mai amărască pe acest subiect din nou.

Și dacă nu-i plăcea de viața ei așa cum era, după cum se gândise și în acea după-amiază, nu avea decât să o schimbe. Ha! *Simplu*. Viața i se păruse imposibil de schimbat în acea după-amiază. I se părea la fel de imposibil și în acea seară. Dar cu siguranță, nimic nu era imposibil.

În afară de toate lucrurile care erau cum erau.

În dimineața următoare, soarele își arăta fața dincolo de norii care se retrăgeau, când valetul lui Ralph trase draperiile de la fereastra camerei lui, înainte de a dispărea în garderobă. Două zile plăcute la rând, și acum una, poate, însorită? Deși era devreme încă. Putea totuși să plouă.

Înainte să se întâmple asta, Ralph se bărbieri, se îmbrăcă și cobori la parter. Nu era nici urmă de bunicii lui. Nici nu se așteptase să fie. Nu-i era foame. Avea să-i aștepte. Între timp, se porni către camera de dimineață, care era inundată de soare, dat fiind că era așezată la est. Găsi ferestrele franțuzești deja descuiate și întredeschise, un lucru care ar fi trebuit să-l alarmeze. Trase de una dintre ele și ieși pe terasă, privind pajiștea proaspăt tunsă din est și râul din depărtare. Trase aer proaspăt în piept și îl expiră încet.

Nu dormise bine deloc. Se tot trezise din cauza unor vise ciudate, care nu erau chiar coșmaruri, dar care erau totuși bizare. Își amintea doar unul, dintre cele mai coerente. Era într-o sală de bal pe care nu o recunoștea, o cameră atât de lungă încât nici cu un ochean nu se putea vedea capătul ei. Pe toată lungimea camerei care se întindea la infinit, era un șir de tinere, toate îmbrăcate în haine de bal și toate fluturând un evantai, deși altfel nu se mișcau deloc. Iar el mergea intenționat încet, de-a lungul șirului, îmbrăcat în uniforma lui vișinie cu fireturi aurii de ofițer, inspectându-le, cu mama lui la braț și cu Graham Muirhead în haine de preot la celălalt braț. Nu era unul dintre acele vise care

sfidau interpretarea, deși de ce-i venise în cap Muirhead dintre toți oamenii nu știa și nici nu-și putea imagina.

Ah. Și apoi reuși.

Deveni dintr-odată conștient de un soi de mișcare în dreapta lui și întoarse capul, văzând-o pe domnișoara Muirhead la câțiva pași de el, fără bonetă și strângând la piept capetele unui șal, probabil pentru a nu-l zbura vântul inexistent. Se simți instantaneu iritat. Ea auzise acea conversație extrem de personală pe care o avusese cu bunica lui, seara trecută, și nu avusese bunul-simț ca măcar să tușească sau să facă vreun semn pentru a le reaminti de prezența ei sau să fi plecat din cameră. Nu fusese conștient de prezența ei, așa cum se întâmpla când era vorba de servitori. Deși ea nu era un servitor, nu? Era un *oaspete* al bunicii ei – unul care alerga și îi aducea tot ce avea nevoie, într-un mod cu totul necaracteristic pentru un oaspete. O femeie fără caracter, personalitate sau abilitate de a face conversație.

Oare era rudă cu Graham Muirhead, din întâmplare? Nu era un nume obișnuit – Muirhead. Iritarea lui crescu doar la gândul că putea exista vreo legătură.

– Milord, murmură ea.

El înclină scurt din cap către ea și plecă de pe terasă pentru a se plimba pe pajiște, acolo unde putea fi singur din nou. Ce trebuia să facă acum, decise în timp ce se apropia de un stejar bătrân și își sprijini o mână de trunchiul tare și familiar, era să petreacă cât mai mult timp cu bunicul lui în acea zi și să se întoarcă la oraș a doua zi. Putea să spună că avea deja un angajament presant și nu ar fi mințit. Avea o întâlnire urgentă cu propriul destin. Și cu siguranță trebuia să fie pe undeva un bal și cel puțin o duzină de petreceri din care să aleagă pentru seara de mâine, și bineînțeles că fusese invitat la toate. Întotdeauna, în fiecare seară din sezon, erau tot felul de distracții. Trebuia doar să găsească invitațiile, să aleagă și să meargă.

Se resemnase în fața a ceea ce îl aștepta în viitorul apropiat. Avusese destul timp să se gândească, până

la urmă. Bunica îi vorbise deschis despre asta la Crăciun. Mama lui îi tot făcuse apropouri în ultimul an. Amânase și tot amânase. Asta trebuia să înceteze.

Urma să-l convingă pe bunicul lui să-i vorbească despre copilărie și despre adolescență. Bunicului îi plăcea să spună povești vechi, deseori repetate, și cine știa dacă Ralph nu avea să le audă pentru ultima dată? Oare starea bunicului chiar se înrăutățea? Sau putea să mai continue așa pentru încă zece ani? Era imposibil să știe răspunsul la această întrebare, dar asta nu schimba oricum problema principală, nu? Ducele avusese un moștenitor, dar acel moștenitor nu avea urmași. Iar viața, așa cum spusese și bunica lui Ralph seara trecută, era întotdeauna nesigură, chiar și pentru cei tineri. Putea să moară în orice moment.

De fapt, chiar fuseseră momente în care își dorise să moară și chiar încercase să ajute la acest proces... dar nu voia să-și reamintească de acele zile sumbre. Acum trebuia să se gândească la viață. Deși ce bărbat rațional își putea dori să fie responsabil să aducă pe lume o altă ființă pe lumea asta?

Scuturâ din cap. Astfel de gânduri nu trebuiau încurajate.

– Cât de bătrân crezi că e? întrebă o voce din spatele lui, și spre uimirea lui, Ralph descoperi că domnișoara Muirhead îl urmase pe pajiște și stătea doar la mică distanță în spatele lui. Stejarul, mă refer, completă ea.

El o privi fără să zâmbească. Oare *ceruse* el să aibă acompanie? Oare părea genul de bărbat care se simțea însingurat și patetic dacă era lăsat să se plimbe singur? Dar se uită la trunchiul de sub mâna lui și apoi ridică privirea către crengile răsfirate, când poate ar fi trebuit să-i ignore întrebarea și pe ea cu totul.

– Câteva sute de ani, zise el. Poate mai mult de o mie. Al doilea duce, care a construit casa cu mai bine de un secol în urmă, a avut mintea să lase stejarul și să construiască totul mai departe de râu.

– Arată ca paradisul unui copil, zise ea. Te-ai cățărat în el când erai mic?

– Era prea vizibil din casă, răspunse el. Bunica a pus să fiu pedepsit după ce m-a prins escaladându-l într-o zi, când aveam vreo cinci sau șase ani. Chiar și atunci se temea că o să cad și o să mor, și tatăl meu avea să rămână fără moștenitori.

– Și a pus să fii pedepsit când ai ales să devii ofițer militar? întrebă ea. Presupun că ai *ales* să devii unul, nu?

O privi din nou, uimit cu totul, fiind nevoit din nou să-și amintească faptul că nu era o servitoare. Stătea în soare, iar lumina se reflecta din părul ei, care părea și mai roșu acum, decât i se păruse seara trecută. Dată fiind pielea ei albă și pistruii, cu siguranță trebuia să aibă grijă cu expunerile la soare. Pielea ei se ardea probabil teribil de tare. Și totuși, nu purta bonetă.

Fu surprins să observe că acum o privea direct și că era destul de atrăgătoare, chiar frumoasă, într-un mod unic. Avea ochii mari și verzi, nasul drept și fața ovală. Pomeții erau bine definiți, buzele pline și armonios arcuite, gura generoasă. Cu părul lăsat...

Dar îi pusese o întrebare – una impertinentă și teribil de personală. Îi răspunse totuși:

– L-am implorat pe tata fără succes, îi zise el, iar mama a fost fermă și înlăcrimată, în totalitate de partea lui. Bunica m-a amenințat că avea să pună să fiu biciuit – biciuit cu cravașa, ca să folosesc exact cuvintele ei. Cred că presupusese că trecusem de etapa bătăițelor la fund. Dar bunicul ne-a surprins pe toți și i-a supărat pe toți în afară de mine. Fusese visul lui din copilărie să fie ofițer militar, *general*, nici mai mult, nici mai puțin, dar bineînțeles că nu i se permisese pentru că era moștenitorul unui duce și nu avea frați. Propriul fiu fusese o dezamăgire pentru el – da, a spus asta în prezența tatălui meu, care era idealul moștenitorului responsabil. „Lăsați băiatul să facă cum dorește", a zis despre mine. „Lăsați-l să-și urmeze visul de glorie." Aveam 18 ani și tocmai terminasem școala. Eram la fel de inocent și de ignorant

ca un nou-născut. Dar cuvântul ducelui de Worthingham era lege pentru familie. Așa că mi-a cumpărat un post în cel mai bun regiment posibil, precum și cea mai bună ținută pe care o puteau cumpăra banii.

– Dar visul tău a fost distrus curând, rosti ea încet.

Ce știa ea despre asta? O privi rece și apoi întoarse capul. Oare ar fi trebuit să pornească către rău și să spere că ea nu avea să-l urmeze ca să-i ofere iar conversație și companie? Sau ar fi trebuit să se întoarcă înapoi în casă și să se bazeze pe faptul că mergea mai repede ca ea? Ezită prea mult.

– Aseară, am auzit fără să vreau conversația dumitale cu Excelența Sa, zise ea. Nu am tras cu urechea intenționat.

Se întoarse din nou către ea. Luă mâna de pe trunchi și se sprijini cu umărul de el. Probabil ea credea că bate un vânt teribil, căci strângea cu putere de colțurile șalului.

– Înțeleg că nu vrei să te căsătorești, dar că trebuie.

El își încrucișă brațele la piept și ridică o sprânceană. Impertinența ei nu avea limite. Deși avea dreptate – nu trăsese cu urechea. Fusese în salon dat fiind că era un oaspete în casa lor.

– Nu cred că e vorba doar de tinerețea dumitale, nu-i așa? întrebă ea, iar el ridică și cealaltă sprânceană. Tinerețea care te face să fii ezitant, continuă ea. Nu e doar faptul că ești tânăr și că vrei să ai mai mult timp ca să te distrezi înainte să te așezi la casa ta. Nu e doar asta, nu?

Ralph se simți cuprins de un amestec curios de sentimente. O parte din el își dorea să râdă, iar cealaltă să explodeze de furie.

– Cred, continuă ea, văzându-l că tace, că e așa cum i-ai zis ducesei. Nu ai nimic de oferit în afară de tot ceea ce-și dorește orice fată de măritat din ținut și ce-și dorește și mama ei. Nu cred că mă exprim prea bine, nu? Dar știu ce spun, și știi și dumneata. Nu mai ai nimic

de oferit în interior, nu? Ceva ți-a luat totul. Războiul, poate. Și ești gol.

I se făcu frig. Era încă devreme dimineața, iar el stătea la umbra unui copac departe de lumina soarelui. Dar nu era asta. Nu era o răceală venită din exterior.

– Presupui că mă cunoști cu totul, domnișoară Muirhead, rosti el cu răceală, vocea lui fiind pe măsura stării din interior, după... cât a trecut? După ce ne-am cunoscut acum optsprezece ore?

– Nu te cunosc deloc, spuse ea. Cred că te-ai făcut de nerecunoscut.

– Dar ai conchis că sunt gol, zise el privind-o disprețuitor.

Ea nici măcar nu avu decența de a se simți inconfortabil, în afară de acele mâini care strângeau șalul.

– Deci crezi că știi tot ce se poate despre mine, continuă el.

– Cât de nepotrivite sunt cuvintele, spuse ea, scuturând ușor din cap. Oricum ar fi, Lord Berwick, ai nevoie de o soție și te înspăimântă gândul că trebuie să te întorci la Londra și să cauți una în sălile de bal și în alte locuri în care se întâlnește înalta societate.

– Mă înspăimântă, râse el. Cât de prost ar trebui să mă simt, dacă asta ar fi adevărat, domnișoară Muirhead. Sunt, fără nici un fel de exagerare, unul dintre cei mai eligibili burlaci. Tinere domnișoare – frumoase, bogate, de familie bună – deja se înghesuie să-mi stea prin preajmă. O să fie nebunie când o să-mi anunț intențiile că sunt gata să fac o alegere.

– *Tinere* domnișoare, repetă ea. Mă gândesc că te referi la cele abia ieșite de la școală. Sărmane fete – așa cum dumneata însuți observai seara trecută. Cea pe care o vei alege nu are șanse să fie fericită prea mult timp, nu?

– Pentru că arăt așa? Își trecu cu un deget peste cicatricea de pe față. Sau pentru că am sufletul gol?

Nu știa nici el de ce se supunea acestei conversații.

– Pentru că nu ai nimic de oferit. Nimic care să o bucure pe o tânără, cu multe speranțe, inocentă, după ce trece euforia nunții.

– Un titlu de contesă, cu perspectiva de a deveni ducesă, nu o s-o facă să fie etern extaziată? întrebă el. Și faptul că va fi superioară aproape tuturor femeilor din Anglia pentru tot restul vieții nu contează? Faptul că va avea bogății nenumărate e nimic? Toate hainele, trăsurile și bijuteriile și orice alt capriciu din lume la care ar putea visa?

– Îmi dau seama după tonul dumitale că ești de acord cu mine, îi zise ea.

El râse din nou.

– Te gândești cu voi fi un soț nemilos, domnișoară Muirhead?

– Cel mai probabil, fără să vrei, zise ea.

Ei bine, se gândi el iritat, era plăcut să fii cunoscut și înțeles. Se întrebă în treacăt dacă era ceva ce-i putea perturba calmul, dacă se ridica vreodată la înălțimea lucrurilor care se spuneau despre roșcate.

– Ai ieși mai bine dacă te-ai căsători cu mine, zise ea.

Ce? Rămase locului, cu brațele încrucișate, holbându-se la ea.

– Sunt mai în vârstă, continuă ea, și am trecut cu mult peste vârsta inocenței. Am 27 de ani. Cu toate acestea, am încă ani buni la dispoziție în care pot să fac copii și nu am nici un motiv să cred că sunt stearpă. Tatăl meu este al șaselea baronet din linia lui, iar mama mea a fost fiica unui viconte. N-am nici o iluzie despre fericirea conjugală și aș fi mulțumită să accept această căsnicie așa cum ar fi ea. N-aș interveni în viața dumitale. Mi-aș trăi viața într-un mod în care nu te-aș face niciodată de rușine în public și nici nu te-aș deranja în mod privat. Dacă ai accepta să te căsătorești cu mine, ai fi scutit de obligația de a alege dintre cele mai eligibile fete care oricum nu te interesează.

Ralph își regăsi vocea, în cele din urmă.

– Nu mă interesezi deloc, domnișoară Muirhead.

Era brutal ceea ce-i spusese, dar se simțea înfuriat și rece până în măduva oaselor.

– Bineînțeles că nu, zise ea, părând neafectată, deși el observă că încheieturile i se albiseră strângând șalul. Nu mă aștept la așa ceva și nici nu-mi doresc. Ceea ce propun eu este o înțelegere mutuală, Lord Berwick. Ceva care să ni se potrivească la amândoi și care să nu ne afecteze. Dumneata ai nevoie de o soție, deși nu vrei una. Eu vreau un soț, dar am foarte puține șanse să găsesc unul. Nu cauți iubire. Nici eu. Am avut asta odată, dar s-a dovedit a fi o înșelătorie și ceva ridicol de dureros. Vreau căsătorie pentru că alternativa pentru o femeie este oribil de plictisitoare. Vreau casa mea și un loc în societate. Vreau copii – iar asupra lor îmi voi revărsa iubirea. Nu o să mă dezamăgești. N-o să aștept nimic de la dumneata în afară de ceea ce dictează datoria. Iar eu nu o să te dezamăgesc. Dumneata nu o să aștepți altceva de la mine în afară de datorie și o să ai asta fără întrebări și plângeri. Vrei să te retragi la casa de la țară după căsătorie. O asemenea existență retrasă mi s-ar potrivi de minune. N-o să te rog să în permanență mă duci în oraș, la tot felul de distracții.

Părul era o iluzie, gândi el. Era mai rece decât un pește, decât orice altceva ce întâlnise el vreodată.

Să se căsătorească cu ea? Să se căsătorească cu ea ar fi fost cel mai aproape lucru de a rămâne singur. Nu putea rămâne singur, totuși. Trebuia să se căsătorească. Ea avea 27 de ani, era mai mare decât el. Trecuse de tinerețe și inocență. Iubise cândva. Asta însemna...?

– Ești virgină, domnișoară Muirhead? întrebă el.

Din nou era o întrebare brutală. Și era una impertinentă și deloc necesară. Nu lua în considerare serios această propunere incredibilă. Sau da?

– Da, răspunse ea. Sunt.

Se priviră.

– Ești rudă cu Graham Muirhead? întrebă el.

– Da, e fratele meu.

Ah! Ochii lui trecură de la părul ei, înapoi la ochii ei verzi. Graham avea părul negru și ochii negri, dar era fratele ei. Nu era vreo recomandare asta. Ea îi ghici gândurile.

– Îți propun să te căsătorești cu mine, Lord Berwick, zise ea, nu cu fratele meu.

capitolul 3

Se așternu o tăcere lungă și inconfortabilă în care contele de Berwick rămase unde era, cu umărul sprijinit de stejarul bătrân, cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele încălțate cu cizme încrucișate la gleznă. Părea amenințător de mare și... întunecat. Părea întunecat, bineînțeles, și pentru că stătea la umbra copacului, dar în loc ca întunericul să diminueze efectul cicatricii, îl accentua – și era obrazul orientat mai mult spre ea.

Nu arăta nici o emoție, nici umor sau orice altceva în ochii lui goi.

Ce o făcuse să creadă că se putea căsători cu el? Sau că el ar lua în considerare să se însoare cu ea? Era doar un pustiu întunecat. Chiar periculos, deși nu se gândise la asta până în acest moment. Pentru că nimeni nu avea, cel mai probabil, să știe vreodată ce sentimente erau îngropate în adâncul lui, gata să erupă în orice moment.

Se întrebă ce avea să facă dacă liniștea mai continua. Poate că el nu avea nici cea mai mică intenție să se miște sau să spună. Oare să se întoarcă și să plece? De la ultima ei șansă? Dar o șansă la ce? Poate că o căsnicie cu el nu avea să fie cu nimic mai de dorit față de ideea de a trăi singură pentru totdeauna, ca o fată bătrână independentă și nefericită.

Apoi el vorbi în cele din urmă:

– Spune-mi ceva, domnișoară Muirhead. Dacă mariajul este atât de important pentru tine, chiar și scuza asta

patetică de căsătorie pe care mi-o propui, de ce ești încă necăsătorită la 27 de ani?

Ah. „Pentru că nimeni nu m-a cerut?" Era adevărat. Dar răspunsul nu era atât de simplu.

– Nu sunt eligibilă, zise ea, ridicând bărbia.

Era cel mai mare eufemism pe care îl spusese vreodată.

– Și cu toate astea te aștepți să mă însor cu tine? Ridică iar din sprâncene, arătând așa cum și-l imaginase ea de la început – arogant și disprețuitor. În ce mod ești neeligibilă, mă rog? Tocmai mi-ai zis că tatăl tău este baron cu ascendență solidă, iar că mama ta a fost fiica unui viconte. Originea contează într-o căsnicie. Și nu arăți tocmai ca un gargui.

Oare acesta era un compliment? Trase aer în piept.

– Sora mea a fugit cu un bărbat însurat acum șase ani, îi zise ea. S-a căsătorit cu ea un an mai târziu, la doar trei luni după ce soția lui a murit și la o lună după ce fusese internată la azil, dar căsătoria lor nu a reușit să le refacă decât în foarte mică măsură respectabilitatea în ochii societății. N-o să fie primită vreodată în cercurile înalte ale aristocrației, iar noi n-am fost iertați pentru că tata a refuzat să o alunge chiar și atunci când cel care a sedus-o a abandonat-o ca să se întoarcă la soția lui bolnavă.

– *Noi*, zise el. De ce te-a făcut pe tine o paria comportamentul scandalos al surorii tale și reacția neînțeleaptă a tatălui tău, domnișoară Muirhead?

– Ei bine, începu ea, privindu-și degetele pe care le întinsese în fața ei de parcă își inspecta manichiura. Bărbatul era unul dintre cei mai populari în societate, la acea vreme, deși era sălbatic și excentric, un dramaturg cu apariție flamboaiantă și înfățișare atrăgătoare, un exemplar care putea rivaliza cu ușurință cu Lord Byron. Iar soția lui era fiica unui ministru din guvern. Nu se putea să fie mai rău. Lucy avea 17 ani. Nici nu-și făcuse debutul în societate. Era la Londra doar pentru că îmi făcusem eu debutul la vârsta grandioasă de 21 de ani

și o convinsese pe mama că avea să moară de plictiseală dacă era forțată să rămână la țară cu guvernanta. L-a întâlnit pe domnul Nelson în Hyde Park când și-a scăpat săculețul și tot conținutul lui s-a împrăștiat la picioarele domnului Nelson, în timp ce ea se plimba acolo, într-o dimineață, cu camerista mamei. Familia soției lui a făcut un scandal monstru după ce el a fugit cu ea. Tatăl ei l-a dat afară pe *papa* de la unul din cluburile lui. Fratele ei a căutat ceartă cu fratele *meu* în public și l-a provocat la duel. Graham a refuzat să lupte.

Contele o întrerupse:

– Nu zău, așa a făcut? Dar presupun că e ceva ce ar face el.

– Oh, s-a dus la întâlnire, spuse ea, privindu-l încruntată, dar nu a ridicat pistolul. A făcut pașii necesari, când s-a dat semnalul, dar s-a întors și a stat în loc, cu brațele pe lângă corp. Din ce am înțeles, nici măcar nu s-a așezat într-o parte, ca să-i diminueze șansele celuilalt de a-l nimeri. Adversarul său a ridicat pistolul și a tras în aer, și toată lumea l-a batjocorit pe Graham, făcându-l laș, dar eu tot cred că e unul dintre cele mai curajoase lucruri de care am auzit. Mama a insistat să încercăm să revenim la normal, în timp ce *papa* a plecat în căutarea fugarilor, iar Graham a încercat în van să-i ceară scuze doamnei Nelson și familiei sale. Am mers la petrecerile la care fuseserăm deja invitați, dar după aceea nu au mai venit alte invitații. Când mama a încercat să meargă în vizită la doamne care în trecut ne primiseră, dintr-odată nu mai erau acasă, chiar dacă trăsurile lor erau la ușă, dovedind minciuna. Când am ajuns, într-o seară, la clubul Almack, la balul care avea loc în fiecare săptămână, am aflat că ni se retrăseseră drepturile de intrare.

Urmă o tăcere scurtă.

– De ce ți-ai făcut debutul la 21 de ani?

– Bunica a murit când am împlinit 18 ani, explică ea, iar mama a insistat să purtăm un doliu strict, deși *papa* a zis că nu era nevoie să ne stricăm planurile pe care le făcuseră pentru mine. După asta, mama a fost bolnavă

timp de doi ani. A fost boala care a ucis-o până la urmă, deși a făcut tot ce a putut și m-a dus la Londra, pentru debutul meu întârziat, la 21 de ani.

– Și nu te-ai mai întors la Londra după asta? întrebă el. Niciodată în șase ani? Amintirile trec repede în lumea bună. Scandalul de ieri e înghițit de cel de azi, și apoi de catastrofa de mâine. Și nu ai fugit *tu*. Cine a fost bărbatul pe care l-ai iubit?

Privirea lui o măsură din cap până în picioare, și ea strânse șalul din nou.

– Poftim?

– Mi-ai zis că ai iubit odată, îi reaminti el, dar că s-a dovedit a fi ceva înșelător și dureros.

Ah!

– Era bogat, cu titlu și frumos, spuse ea, fără să răspundă cu adevărat la întrebare, și atent cu mine din momentul în care ne-am cunoscut la primul meu bal. Părea că e un vis împlinit și bineînțeles că m-am îndrăgostit de el până peste cap. Și de ce să nu o fi făcut? Mama încurajase legătura. Am dansat la aproape toate balurile și am stat unul lângă altul la spectacole. Am avut conversații la serate și ne-am plimbat la picnicuri. Am fost la petreceri după piese de teatru la care venea și el. Mă copleșea cu complimente și chiar și-a declarat afecțiunea veșnică. Îmi sucise mințile cu totul și mă așteptam de la o zi la alta să vorbească formal cu tata și mă și imaginam cea mai fericită fată din lume. Mă numesc „fată" pentru că asta eram atunci, chiar dacă trecusem de 20 de ani. Credeam că mă iubește. Și, chiar eram invidiată de multe fete dintre cunoștințele mele. Făcu o pauză și trase aer în piept, apoi oftă. Eram la un bal cam la o săptămână după ce Lucy fugise cu domnul Nelson. Cu toate astea, eu și mama ne-am dus. Trebuia să dansez în deschidere cu bărbatul care până nu de mult îmi făcuse curte. S-a apropiat când a sosit momentul, a zâmbit fermecător, a făcut o plecăciune adâncă și a întins mâna... către fata de lângă mine. A făcut-o intenționat și a făcut-o în văzul tuturor,

și bineînțeles ochii tuturor erau asupra mea. Toată lumea m-a văzut zâmbind ușurată după acea săptămână urâtă și m-a văzut făcând un pas în față și întinzând propria mână. Se opri preț de un moment și trase aer în piept. Eu și mama ne-am făcut bagajele în acea noapte și ne-am dus acasă. Dragostea este un fenomen foarte ciudat, milord. Poate să moară dintr-odată, abrupt și complet, încât poți să o vezi drept ceea ce este cu adevărat – o iluzie.

– Dar dureroasă, îi reaminti el.

– La acel moment, recunoscu ea. Dar am trecut peste. Am supraviețuit. Și a fost o lecție. Nu va trebui să te preocupi vreodată că o să devin sentimentală și că o să mă îndrăgostesc de dumneata – dacă accepți târgul propus de mine.

– Un supraviețuitor, rosti Ralph încet. Nu te-ai mai întors?

– Ba da. Zâmbi pe jumătate. Anul trecut. M-am dus la insistențele mătușii mele, Lady Easterly, care se simțea singură, căci toate fetele ei, verișoarele mele, sunt căsătorite și împrăștiate prin țară. Mi-a zis exact ceea ce mi-ai zis dumneata, că memoria societății este scurtă. Și trecuseră cinci ani. Am mers la câteva concerte și serate cu ea. Am fost de acord să o însoțesc la câteva petreceri și chiar la un bal care era dat de un văr de-al unchiului meu. Dar dintr-odată, bârfele au reînceput, șoapte ciudate și priviri semnificative în direcția mea. La început m-am gândit că scandalul din trecut iese iar la iveală, dar era altceva. Ceva cu totul neașteptat și teribil de prostuț. Mătușa Julia mi-a zis despre ce era vorba într-o dimineață când mă pregăteam să mă duc la bibliotecă, iar Graham a venit curând să confirme cele spuse de ea.

Își duse mâinile la spate. Închise ochii pentru un moment, apoi îi deschise și continuă:

– Cred că, dacă ai fost în Londra primăvara trecută, ai întâlnit-o pe Lady Angela Allandale, fiica marchizului de Hitching, nu? Venise din nordul Angliei ca să-și facă debutul și a uluit înalta societate.

Riscă să-i arunce o privire.

– Îmi aduc aminte că se spunea că este un adevărat diamant, zise el, și jumătate din populația masculină eligibilă o curta. Nu am văzut-o niciodată. M-am asigurat că nu o văd. La acel moment, încă evitam orice potențial pericol de a fi atras într-o căsătorie.

– Avea părul și ochii ca ai mei, spuse ea. Avea și tenul ca mine. Apoi, când a început să se vorbească despre asta, unii dintre membrii mai în vârstă ai societății și-au adus aminte că marchizul frumos cu părul roșu, tatăl ei, atunci când era tânăr la Londra i-a făcut curte unei încântătoare domnișoare West, *mama mea*, înainte ca problemele lui financiare să-l facă să-și mute interesul către moștenitoarea unei averi uriașe, care este acum marchiza de Hitching.

Contele Berwick nu scoase nici un cuvânt când ea se opri.

– Mama și tata s-au căsătorit până la finalul acelui sezon, continuă ea. Mama mi-a vorbit întotdeauna despre modul rapid în care tata a curtat-o ca despre o mare poveste de dragoste. N-am crezut nici una dintre bârfele care erau în floare anul trecut. Și nici acum nu le cred. Am încercat să trec peste asta, așa cum am făcut cu incidentul de acum cinci ani, dar la un picnic, la care am fost cu mătușa mea, am avut nenorocul de a mă întâlni cu lordul... cu fostul meu iubit și l-am salutat spunându-i pe nume. El și-a ridicat monoclul la ochi, s-a uitat semnificativ către părul meu, a făcut o plecăciune ușoară și distantă și s-a îndepărtat, asigurându-se că aud remarca pe care a făcut-o domnului care-l însoțea. Unul dintre cuvinte a fost „bastardă". Am plecat acasă a doua zi.

Chloe realiză că rămăsese în aceeași poziție prea mult timp. Simțea un fel de țiuit în ureche, o răceală în creștet și în nări, și se temea că avea să leșine. Trase aer în piept, scuturâ din cap, își înfipse unghiile în palme și se forță să nu facă ceva cu adevărat umilitor.

– Și l-ai confruntat pe tatăl tău? întrebă Lord Berwick.

– Nu, admise ea. I-am zis că mi-au ajuns câteva săptămâni la Londra, că mi se făcuse dor de casă și că mă plictisisem. În cele din urmă, bârfa m-a ajuns din urmă. Câteva persoane care stăteau la vecinii noștri de Crăciun m-au recunoscut la o adunare locală, și povestea s-a răspândit ca focul, până a ajuns și la urechile lui *papa*. A luat foc. A făcut o... *scenă*. A fost oprit la timp, înainte să-l provoace la duel pe unul dintre oaspeți. Am plecat acasă devreme și *atunci* l-am întrebat. Nu mi-a răspuns direct. Mi-a zis că a iubit-o pe mama din momentul în care a văzut-o, și că ea l-a iubit pe el. Mi-a zis că m-a iubit întotdeauna, dinainte să mă nasc și de când am apărut pe lume. Am fost primul lui născut, fiica lui cea mare și iubită, mi-a spus. Mi-a zis că mai avuseseră roșcate în familia lui, dar a fost vag cu privire la momentul când s-a căsătorit cu mama – nu știam data, mi-am dat seama – și nu am insistat cu subiectul și nici nu am încercat în vreun fel să aflu adevărul. M-am născut în februarie după acel sezon. Nu *cred* în această bârfă, dar trebuie să știi toate astea, presupun. Asta dacă iei în considerare propunerea mea, ceea ce nu cred că se întâmplă.

Se mișcă în cele din urmă, întorcându-se cu fața spre casă. Chiar nu se gândise în profunzime la asta seara trecută, nu-i așa? Se gândise doar la ideea de a propune târgul, într-o manieră lucidă și lipsită de pasiune. I se păruse o idee bună, o reală posibilitate, un mariaj în care amândoi ar fi avut de câștigat. Nu prea se gândise la bagajul personal pe care îl aducea cu ea, care ar fi speriat orice bărbat sănătos la cap făcându-l să nu-și dorească să aibă vreo legătură cu ea. Și acum, că dezvăluise tot, se simțea epuizată și umilită. Și îngrozită de propria insolență.

– Înțeleg, spuse ea, că ideea de a te căsători cu mine nu ar fi deloc un târg pentru dumneata, Lord Berwick, chiar dacă te-ar scăpa de bătaia de cap de a mai căuta o nevastă în Londra. Te rog să uiți că am sugerat asta.

– Nu cred că vreau să adaug și memoria slabă pe lista celorlalte neajunsuri ale mele, zise el. Și ar trebui să fie foarte slabă.

Într-adevăr. Dintr-odată soarele părea foarte fierbinte, deși era destul de devreme de dimineață. Îi ardeau obrajii. Își dădu seama că el nu intenționa să mai spună ceva, iar ea nu mai avea nimic de spus. Dacă ar fi putut să pășească direct în uitare, în acel moment, ar fi făcut-o bucuroasă. În acele circumstanțe casa părea deodată la mii de kilometri distanță.

Își croi drum către casă, dar picioarele păreau să nu mai aibă încheieturi. Aproape că-i simțea ochii – acei ochi reci și goi – pe spinare.

Ralph luă micul dejun cu bunicul lui. Din fericire, nu mai era altcineva în salon. Știa din experiențele trecute că ducesa avea obiceiul să se scoale din pat la unsprezece, după ce sorbea o cană de ciocolată caldă.

Cei doi își petrecură restul dimineții în biroul ducelui, discutând despre o varietate de subiecte până când bătrânul domn adormi când serveau cafeaua. Ralph rămase în tăcere, urmărindu-l și amintindu-și de bărbatul viguros și hotărât care fusese bunicul lui cu ani în urmă, plin de replici acide și furie la orice semn de comportament necuviincios, dar și cu ochii care sclipeau strengărește. Unul dintre buzunarele de la haina lui era întotdeauna umflat de bomboane.

Ralph plecă să călărească după prânz. Se duse după medicul bunicului și îl găsi întorcându-se de la o fermă îndepărtată, la care fusese chemat pentru a pune la loc brațul unui muncitor care căzuse din podul unui grajd și-și rupsese mâna.

Ducele nu suferea de vreo maladie anume, îl asigură doctorul Gregg pe contele de Berwick. În afara bătrâneții, bineînțeles. Inima lui nu mai era la fel de puternică precum fusese odinioară, așa cum era și de așteptat, și avea tendința de a cădea victimă răcelilor care bântuiau prin vecinătate. Suferea de reumatism,

de un pic de gută, de indigestie și de multe afecțiuni previzibile la bătrânețe. Era fragil în comparație cu un bărbat mai tânăr, dar la fel de bine putea să trăiască mai mult decât oricare din ei.

Ralph îi mulțumi, îi strânse mâna și plecă. Bunica lui se temea fără motiv. Bunicul nu era în pragul morții. Însă, indiferent de cât de aproape era ducele de propriul sfârșit, exista doar un moștenitor. Și era în mod clar datoria acestuia de a avea propriii fii, preferabil cât bunicul lui mai trăia.

Intenționat, Ralph nu se gândi la evenimentele din acea dimineață. Îl ajută și faptul că domnișoara Muirhead nu-și făcu apariția toată ziua, iar când ducele remarcă lipsa ei la cină, ducesa explică că sărmana fată nu se simțea bine și că avea să rămână în camera ei de teamă să nu-i dea ce avea ea și bunicului.

– E bunătatea întruchipată, remarcă ducesa.

După acest episod, Ralph abia aștepta să plece dis-de-dimineață.

Își petrecu seara cu ambii bunici și ajunse să le citească cu voce tare, în timp ce bunica împletea, iar bunicul își odihnea capul pe spătarul scaunului, adormind din nou. Ducesa se uită cu subînțeles la Ralph când bătrânul începu să sforăie. Ralph continuă să citească.

Plecă în dimineața următoare către Londra cu cabrioleta, grăbit sub amenințarea unor nori groși și a unei ploi care părea gata să înceapă în orice moment, dar care nu-și făcu apariția. Vremea se potrivea perfect cu dispoziția lui Ralph. Viitorul fusese ales pentru el și nu mai exista posibilitatea unei amânări. Zilele libertății lui – dacă fusese vreodată liber – se terminaseră. Cum ar fi fost dacă nimeni nu era, de fapt, vreodată liber? Dacă totul era deja predestinat? Dar gândind în acest fel nu făcea decât să-și adâncească depresia, așa că alungă acele gânduri și se concentră la altceva.

Dimineața precedentă. Oare era doar o vânătoare de averi? O oportunistă? O femeie rece și calculată?

„Nu sunt eligibilă." În apărarea ei, se părea că nici unul din dezastrele prin care trecuse nu era din vina ei. Se bucura de primul ei sezon când sora ei fugise cu acel tâmpit de Freddie Nelson – cel puțin, presupunea că el era acel dramaturg de care vorbise ea – care credea că stilul de viață flamboaiant era un bun substitut pentru creier și talent. Nu ea se făcuse de râs în timpul acelei aventuri teribile. Cât de tipic pentru Graham Muirhead totuși să meargă la un duel și să refuze să ridice pistolul sau să se ferească pentru a nu fi o țintă sigură.

Și nici nu era vina ei că bărbatul care o curtase – nu-l numise pe individ, spusese doar *Lord* Cutare – se dovedise a fi un nemernic de primă clasă. Și nici nu era vina ei că mama ei avusese o legătură indiscretă cu un bărbat cu păr de o nuanță distinctivă de roșu sau că acesta transmisese această trăsătură unui copil care se născuse nouă luni mai târziu, după căsătoria grăbită cu Muirhead. Ralph se îndoia pentru prima dată în viața lui că bârfa se înșela și era sigur că și domnișoara Muirhead era sigură, deși o nega.

Deși nimic din toate astea nu era din vina ei, era într-adevăr neeligibilă. Trebuie să fi fost nebună – sau pur și simplu disperată – să se aștepte ca el să se însoare cu ea doar pentru a nu se mai obosi să curteze pe altcineva.

Bunica lui o primise ca oaspete, asta era adevărat, în ciuda notorietății ei, dar cu siguranță ar fi făcut o criză dacă și-ar fi manifestat intențiile de a se căsători cu acea femeie. Și își putea imagina deja reacțiile mamei și ale surorilor lui.

Alungă gândurile legate de domnișoara Muirhead. Avea treburi mai presante și chiar mai plicticoase de luat în considerare. Trebuia să-și înceapă campania în acea seară. Chiar găsise și o invitație la un bal, la care avea să fie prezentă toată crema înaltei societăți și toate fetele de măritat. În loc de asta, se duse după ce cină singur acasă, la Stanbrook House din Grosvenor Square, ca să vorbească cu George, duce de Stanbrook, dacă din întâmplare era acasă.

George îi era în același timp prieten, cât și o figură paternă, având în vedere că-și pusese casa la dispoziție atâția ani pentru soldații răniți, oferindu-le timp și spațiu pentru a se vindeca.

Și vindecarea, așa cum și George recunoscuse, cum o făceau însă foarte puțini oameni, nu consta doar în a repara oasele rupte și a coase rănile, ci și în restaurarea păcii și sănătății în mințile tulburate. Adevărata recuperare era un proces de durată, unul care putea dura toată viața. George avusese întotdeauna darul de a-i face pe toți șase care stătuseră la el să se simtă speciali.

Ralph se întrebase câteodată dacă vreunul dintre ei îi oferise la fel de multă atenție lui George, care fusese la rându-i teribil de rănit de război, chiar dacă nu fusese pe câmpul de luptă.

Era acasă și, prin minune, nu avea planuri de ieșit. Ralph îl găsi șezând lângă foc în salon, cu un pahar de vin de Porto la îndemână și cu o carte în mână. Închise volumul și îl așeză deoparte cu un zâmbet larg, și pentru prima dată Ralph conștientiză că poate fusese egoist că venise așa, neanunțat. Poate că George își dorea o seară liniștită în confortul propriei case.

– Ralph, zise el, ridicându-se în picioare și întinzând mâna. Vino să te încălzești la foc în timp ce-ți pun ceva de băut!

Vorbiră despre nimicuri și politețuri preț de câteva minute, și Ralph începu să se relaxeze.

– Tocmai m-am întors din Sussex, zise el în cele din urmă. Am fost chemat de bunica. Dar nu m-au reținut. Am fost trimis înapoi să caut o nevastă, cu cât mai repede posibil, cu atât mai bine. Ca să nu mai spun că trebuie să o las și gravidă în noaptea nunții dacă nu vreau să înfrunt furia Excelenței Sale.

George îl privi cu afecțiune, în tăcere.

– Bunicul nu se simte bine? întrebă el.

– Este trecut de 80 de ani, răspunse Ralph drept explicație.

– Nu regreți, întrebă George, că ai lăsat-o pe domnișoara Courtney să plece?

Ralph tresări și privi către conținutul paharului său, rotind lichidul în interior.

Domnișoara Courtney era sora mai mică a lui Max Courtney, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui – unul dintre prietenii lui *morți*. Ralph o cunoștea de când era mic, iar ea era doar un copil. Obișnuia să o necăjească ori de câte ori mergea la Max în timpul vacanțelor de vară și, atunci când se făcuseră mai mari, flirtase cu ea puțin. După ce se întorsese acasă, după cei trei ani petrecuți în Cornwall, se întâlnise cu ea de mai multe ori la diverse evenimente sociale, iar ea explicase debordând de bucurie că, atunci când era cu el, se simțea mai aproape de fratele ei mult iubit. Începuse și să-i scrie, chiar dacă era destul de indecent pentru o femeie singură să-i scrie în privat unui gentleman. Ralph se temea că începea să se atașeze de el. O evitase ori de câte ori putuse și chiar îi ignorase câteva din scrisori și îi răspunsese foarte scurt și indiferent la altele. În timp ce el se afla la Middlebury Park, în acea primăvară, ea îi scrisese să-l informeze că urma să se căsătorească cu un preot din nordul Angliei. Se simțise atât de vinovat pentru că-i oferise atât de puțină consolare după moartea lui Max și pentru că ignorase afecțiunea pe care ea încercase să i-o ofere. Își împărtășise aceste sentimente cu prietenii lui Supraviețuitori.

– Nu aveam nimic de oferit, George, zise el. I-aș fi făcut viața mizerabilă. Îmi era prea dragă pentru a o încuraja să se atașeze de mine.

George nu zise nimic. Sorbi din pahar și se sprijini de spetează, punând picior peste picior, cu brațul liber laxarea elegantă. Ochii lui îl priviră pe Ralph fără a-l fixa într-un fel anume. Acesta era darul lui, acea poză, acea tăcere, acea atenție. Aștepta. Invita. Nu în vreun mod cu prejudecăți sau amenințător.

Ralph așeză paharul, își odihni coatele pe brațele scaunului și își sprijini bărbia pe vârfurile degetelor unite. Își pironi privirea asupra focului.

– Aș face viața oricărei femei un dezastru, reluă el. Pot să aleg o doamnă și să mă căsătoresc cu ea, George. Pot să-i ofer siguranța numelui meu, averea mea și perspectivele. Pot să mă culc cu ea și să o las gravidă. Asta e tot. Și nu e suficient.

– Multe femei ar numi asta un paradis, rosti George cu blândețe.

– Nu cred, răspunse Ralph.

– Nu, admise George cu delicatețe după ce tăcerea se întinsese prea mult. Nu e suficient.

Ralph îl privi. George era de acord că o căsnicie lipsită de sentimente, chiar de afecțiune, ar fi iadul pe pământ. Nu vorbise niciodată de propria căsnicie, care începuse la o vârstă fragedă și se sfârșise când soția lui se sinucisese după moartea fiului lor în peninsulă.

– Toate tinerele de acolo sunt dornice să găsească soți în marea piață a căsătoriilor. Soți eligibili, iar eu sunt cât de eligibil se poate. Oricare dintre ele ar fi extaziată să mă prindă în plasă, chiar dacă arăt *așa*, spuse Ralph, ridicând o mână pentru a gesticula către fața lui.

– Unii spun că cicatricea te face mai atrăgător, zise George.

– Trebuie să mă însor cu una dintre aceste fete, rosti Ralph aspru. În curând. Apoi o să-i distrug visurile și o să-i ruinez viața.

– Și totuși, faptul că ești conștient de asta și că îți e milă de tânăra domnișoară arată că îți pasă. Chiar îți pasă. Asta nu ai înțeles tu încă.

Ralph îl privi gânditor.

– Ar trebui să te urăsc.

George ridică din sprâncene.

– Pentru că mi-ai salvat viața, continuă el. Mai mult de o dată.

Era ceva despre care nu vorbiseră de foarte mult timp – acele momente în care Ralph încercase să-și ia viața,

acele momente în care se gândise la asta, dar discutaseră despre acele gânduri până când fusese convins să nu le dea curs.

– Și? Mă urăști? întrebă George.

Ralph nu-i răspunse; se uită din nou la foc.

– Există o femeie, zise el și se opri.

Nu voia să se *gândească* la acea femeie. George tăcea din nou.

– Ai întâlnit-o anul trecut pe Lady Angela Allandale? întrebă Ralph.

– Incomparabila? întrebă George. Avea o armată de tineri pețitori și chiar și unii mai în vârstă care umblau după ea, dar nu s-a hotărât la nici unul. S-a întors anul ăsta? Ea este această femeie?

– Și ai auzit de un scandal cu privire la o tânără care arăta la fel ca ea și despre care se spune că aproape sigur e o bastardă de-a marchizului de Hitching?

– Da, am auzit, răspunse George, și m-am gândit cât de ghinionistă era acea tânără că a moștenit acele trăsături distinctive și că arăta la fel ca fiica legitimă, încât nu ar fi avut nici o șansă să nu stârnească bârfe. Dar nu era ilegitimă în totalitate, dacă-mi aduc bine aminte. Era recunoscută ca fiind fiica unui baronet. Hmmm, Muirhead, cred, nu?

– Da.

– *Ea* este această femeie?

– Stă cu bunica mea la Manville Court, îi explică Ralph. Mama ei, acum decedată, a fost fina ducesei. Domnișoara Muirhead e acolo, cred, pentru că se simte inconfortabil acasă cu tatăl ei, care insistă că bârfele sunt niște prostii, deși aproape s-a luat la bătaie în public când zvonurile au ajuns în ținutul lor. Ieri mi-a propus un târg care să fie benefic amândurora. Ea își dorește un soț, dar fără legături emoționale. Știe că am nevoie de o nevastă, dar nu am ce legături emoționale să-i ofer.

– O pereche făcută în rai, atunci, rosti George încet.

– Poate, admise Ralph.

Urmă o tăcere lungă, oarecum apăsătoare, timp în care un buștean pocni în foc, scoțând scântei în șemineu.

– Spune-mi de ce te gândești să faci o legătură aparent neînțeleaptă cu această femeie nefericită, zise George. Poate pentru că te gândești că o s-o rănești mai puțin decât pe tinerele inocente care abia își fac debutul? Ai grijă chiar și așa, Ralph! Toți putem fi răniți. Chiar și femeile care devin paria ale societății. Chiar și tu. Dar spune-mi!

Ralph privi gânditor în flăcări înainte de a vorbi iar. „Toți putem fi răniți."

capitolul 4

Era ultima ei șansă, așa se gândise Chloe cu o zi înainte, când îi făcuse acea propunere contelui de Berwick. *Ultima ei șansă*. Dacă asta fusese, dispăruse astăzi. La fel și el.

Scuza pe care o folosise în ziua anterioară pentru a nu ieși din cameră nu fusese o minciună. Gândul că ar fi trebuit să-l vadă îi făcea măruntaiele să se întoarcă pe dos, să-i producă greață. La fel și gândul de a vedea pe altcineva. Chiar și pe ea însăși. Simțea că profitase cumva de ospitalitatea ducesei. Excelența Sa ar fi fost oripilată să afle ce făcuse Chloe și ce-i sugerase nepotului ei prețios. Chloe stătuse cu picioarele încrucișate pe pat, vreme de ore întregi, uitându-se în gol, cu draperiile trase la fereastră, cu șalul strâns peste umeri și piept. Dacă s-ar fi ridicat din pat – se gândise o dată sau de două ori când fusese tentată – s-ar fi văzut în oglinda de la măsuța de toaletă. Și dacă se ridica, trebuia să accepte că viața mergea mai departe și că ea nu avea de ales și trebuia să continue și ea, o zi teribilă după alta, până la sfârșit, care cu siguranță era foarte îndepărtat numai ca să-i facă în ciudă. Urma să trăiască, cel mai probabil, până la 90 de ani.

Încă de la 18 ani viața ei fusese o dezamăgire și un dezastru, unul după altul, culminând cu anul trecut când se sugerase că totul în viața ei fusese o minciună. Pentru că bineînțeles că bănuise – și încă bănuia – că *papa* nu era cu adevărat tatăl ei. Marchizul de Hitching! Doar numele o făcea să încremenească. Și cu toate astea, încă insistase să spere în această dimineață că viitorul urma să-i aducă și altceva. Acea speranță o făcuse să ajungă la fundul prăpastiei.

Din nou.

Începea să simtă ca și cum disperarea era acasă, un loc aproape familiar. Dar poate că să ajungă într-un loc atât de jos avea unele merite, se gândi acum, în această dimineață, după ce se trezise și realizase surprinsă că dormise câteva ore. Cel puțin de acolo nu avea cum să mai coboare. Și cel puțin acum nu avea de ce să se mai teamă că o să dea ochii cu contele de Berwick, nu pentru multă vreme, în orice caz. Servitoarea care îi adusese în cameră urciorul cu apă caldă, atunci când sunase din clopoțel, o asigurase că Excelența Sa plecase deja de la Manville, cu cabrioleta, cu tot bagajul și cu valetul după el.

Și astfel, pentru că oricum nu avea de ales, Chloe coborî la parter. Mulțumi Cerului totuși pentru binecuvântările de care se bucura, în timp ce se îndrepta către salonul de mic dejun, în ciuda lipsei totale de apetit. Erau multe pentru care trebuia să fie recunoscătoare, ultimul dintre ele fiind că nu era un angajat la Manville Court, ci oaspete, iar ducesa era mereu bună cu ea. Avea libertatea de a merge oriunde își dorea, parcul din jurul casei fiind enorm și frumos amenajat. Și vara se apropia. Totul arăta mult mai bine când era soare și cald. Oh, da, erau multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Erau mii de femei care și-ar fi tăiat o mână pentru a avea viața ei.

Gândurile o făcură să își aducă aminte de tatăl ei, care fusese foarte supărat înainte ca ea să plece de acasă și chiar mai supărat când plecase, dar încercă

să alunge acele amintiri. Fusese nevoită să plece. Trebuia să pună un pic de distanță între ei, în timp ce-și punea gândurile în ordine, deși nu știa exact ce să pună în ordine. Fie îl credea, fie nu-l credea.

De ce era aici dacă îl credea?

La patru zile după ce contele de Berwick se întorsese la Londra, Chloe ieși să facă o plimbare, care se dovedi mai lungă decât cele pe care le făcea de obicei. Vremea părea să fi trecut de la răceala de primăvară târzie la căldura verii care se apropia, iar soarele strălucea. Ducesa plecase în vizită, dar îi spusese cu un zâmbet strălucitor, la prânz, că nu se aștepta ca ea să o însoțească, dat fiind că doamna Booth devenise surdă de-a binelea și ar fi fost cu mult mai încântată să aibă drept companie doar o bătrână prietenă.

Chloe străbătu pajiștea de la est, având grijă să evite stejarul bătrân, până când ajunse la râu și la podul din piatră care ducea dincolo către pășune, care făcea parte din parc, deși totul fusese aranjat în așa fel încât să pară sălbatic și nu cultivat. Arăta foarte primitor în lumina soarelui, iarba fiind smălțată pe ici, pe colo de margarete, piciorul-cocoșului și trifoi. Chiar și de pe această parte a râului putea să vadă fluturii zburând de la o floare la alta. Dar astăzi nu avea dispoziția necesară pentru soare sau veselie. Poate în altă zi...

Urmări cărarea de pe malul râului și în curând se afla la umbra copacilor care creșteau deși, de o parte și de alta a râului. Apa era de un verde-închis aici, până când viteza ei creștea și forma mici vârtejuri cu bule albe de spumă când se apropia de valea de la vest și de pragurile și seria de cascade în care se vărsa în lacul de dedesubt.

Încetini și se bucură de mirosul apei și al ierburilor, de jocul fascinant al miilor de nuanțe de verde și de razele jucăușe ale soarelui, care reușeau pe alocuri să străbată frunzișul, de sunetele apei și de ciripitul păsărilor.

Călcă cu grijă pe pietrele înșiruite de-a lungul drumului destul de accidentat, dar care din fericire nu era alunecos și nici nu prezenta vreun pericol. Ajunse jos

și ieși în lumina puternică a soarelui pe marginea lacului. Umbra și susurul cascadelor rămăseseră în urmă. Încă își număra binecuvântările, hotărâtă. Cât de norocoasă era că avea acest parc în care se putea plimba oricând voia să iasă din casă și cât de norocoasă era să aibă o casă în care să trăiască atât timp cât își dorea. Nu știa cât avea de gând să stea. Cu siguranță, în cele din urmă, avea să se întoarcă acasă. Știa că *papa* o iubise întotdeauna la fel de mult ca pe Graham sau Lucy, care erau cu siguranță copiii lui. Știa că bârfele și întrebările ei îl necăjiseră foarte tare. Nu știa însă dacă el îi spusese adevărul. Poate nu avea să știe niciodată. Și poate că nici nu conta. Îl iubea oricum. *Asta* știa cu siguranță. Dar dacă ar fi știut dincolo de orice îndoială care era adevărul...

Era teribil într-adevăr – doar cineva care trecuse prin așa ceva ar fi putut să înțeleagă – să afli la vârsta de 26 de ani că identitatea ta este îndoielnică, că tatăl tău, că iubitul *papa*, s-ar putea să nu fie tatăl tău adevărat. Un alt motiv pentru care plecase din Londra în mare grabă, primăvara trecută, fusese oroarea pe care i-o trezise posibilitatea de a se întâlni cu marchizul de Hitching pe undeva și de a simți cumva o legătură cu el. Fusese mai teribil, de fapt, decât orice oroare. Fusese o panică de nedescris. Dacă exista o persoană pe lumea asta pe care nu voia să o cunoască sau să o vadă niciodată, nici măcar în trecere, era bărbatul care o cunoscuse pe mama ei cu nouă luni înainte de nașterea ei.

Încercă din nou să scape de aceste gânduri nepotrivite, insistente, și să se bucure de pacea și de frumusețea care o înconjurau. Se opri să culeagă câteva pietre plate și se sprijini cu spatele de trunchiul subțire al unei sălcii care își întinsese crengile peste apă, de ambele părți, făcând-o să se simtă ca și cum era în propria lume. Aici apa era albastră și strălucea în soare. Crengile salciei erau foarte verzi, aerul era curat și de peste tot se auzeau cântece de păsări. Luă una dintre pietrele culese în mâna dreaptă, o așeză cu atenție și o aruncă pe apă,

așa cum o învățase tatăl ei cu foarte multă răbdare, în copilărie. Dar nu mai avea exercițiu. Piatra lovi suprafața și dispăru fără să sară nici măcar o dată.

Ei bine, nu trebuia să renunțe după doar o încercare sau, poate, nici după douăzeci de încercări. A doua piatră sări de cinci ori – un record și pentru ea – și trecuse bine de jumătatea lacului până se scufundă. Chloe zâmbi cu satisfacție. Nici tatăl ei nu reușise să facă mai bine de-atât.

Oh, *papa!* Dintr-odată se simți copleșită și îi venea să plângă.

Ar fi trebuit să fie mulțumită cu victoria acelei aruncări, se gândi ea cu tristețe, când la scurt timp a cincea piatră și a treia la rând nu sări deloc și doar se scufundă. Deși poate că încercările ei avură un efect, căci se simțea mai veselă.

– Totul ține de încheietură, se auzi o voce atât de aproape încât Chloe tresări alarmată și scăpă celelalte trei pietre.

Se chinui să vadă ceva dincolo de crengile bogate ale salciei, în stânga ei. Dar nu se înșelase cu privire la voce. Nu era unul dintre grădinari. Contele de Berwick stătea în iarbă, la doar câțiva metri de copac. Probabil venise pe ruta directă de la casă. Era îmbrăcat de călărie, avea o pelerină lungă descheiată și un joben care îi ascundea fața, dar nu putea masca amenințarea tăcută a cicatricei lui. Se juca cu cravașa, lovindu-și cizmele de piele.

Inima ei o luă razna, ca și cum i se urcase în gât. Îi bătea atât de puternic, de parcă ar fi fost o pasăre în colivie, care încerca să evadeze.

– Dacă ai fi venit mai repede, cu câteva momente mai devreme, zise ea, ai fi văzut că una dintre pietre a sărit de cinci ori.

– Lăudăroasă, zise el. Sau mincinoasă.

– E adevărat! protestă ea.

Ce naiba căuta înapoi la Manville? Și nu doar la casă, ci la lac? Se simțea un pic ridicol acolo unde stătea,

ca și cum se ascunsese ca o lașă dincolo de crengile salciei, sperând să nu fie văzută. Își croi drum și ieși pe iarbă.

El o privi fără grabă, încruntându-se ușor, cu ochii distanți și de nepătruns. Chloe își strânse mâinile la spate și se abținu să-și ceară scuze pentru că se afla acolo, unde poate și el venise ca să fie singur. Ar fi putut să evite să vorbească cu ea, până la urmă. Trebuie să fi fost evident că ea nu-l văzuse venind.

Dar oare de ce ar fi căutat singurătate și liniște în parc, când tocmai ajunsese? Avea cizmele pline de praf, ceea ce sugera că de data asta venise călare, nu în șaretă. Călărise tocmai de la Londra? De ce?

Îi spuse foarte copilărește, grăbită, fără a aștepta să vadă ce are el de spus:

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru dimineața aceea. Am avut timp să mă gândesc la ce ți-am propus și mi-am schimbat părerea. A fost un impuls nebunesc. Am și uitat de el. Sper de dragul ducesei că i-ai adus vești bune de la Londra.

– Ți-ai schimbat părerea? zise el după câteva momente, în timp ce se lovi ritmic cu cravașa de cizme. Ce păcat! Pentru că am venit să te cer de soție, domnișoară Muirhead.

Ducele moțăia în biroul lui, îl informase Weller pe Ralph când venise, iar Excelența Sa era în vizită la doamna Booth. Domnișoara Muirhead nu mersese cu ea. Regreta că nu știa unde se afla.

Nu era nici în salon și nici în camera de dimineață. Ralph căutase în ambele încăperi. Și nici pe terasa de est nu era. Un grădinar pe care îl strigase o văzuse mergând pe pajiștea de est în direcția râului în urmă cu o oră. Dar nu era nici pe malul apei și nici pe pășunea care se întindea de ambele părți ale podului. Ralph se uitase în dreapta când ajunsese la pod, dar, dacă ar fi mers în acea direcție, ar fi ieșit în drum, dincolo de porți, către sat. Cu siguranță ar fi văzut-o dacă asta ar fi fost destinația ei. Și în afară de asta, dacă voia să meargă în sat

de ce ar fi ales o cale atât de obositoare și de ocolitoare? Cărarea din stânga ducea printre copaci și cobora către pragurile râului și către micile cascade. Dacă mersese așa, cu siguranță ar fi ajuns la lac. Părea o destinație plauzibilă pentru o zi atât de frumoasă.

Ralph porni pe ruta scurtă spre lac, trecu pe lângă casă și pe pajiștea abruptă de la vest. Aproape că nu o văzu când ajunsese acolo. Malul lacului părea pustiu. Dar apoi apăru o piatră de dincolo de crengile unei sălcii și sări o singură dată, din cauza unghiului mult prea înclinat, care făcu imposibilă o a doua săritură. Se scufundă. Nu putea decât să fi fost aruncată de cineva – și de cineva nu prea talentat. Urmă încă una, apoi o alta, cu același rezultat.

Și apoi o văzu, stând cu spatele ei subțire sprijinit de trunchiul copacului, rochia ei verde oferindu-i camuflajul aproape perfect. Doar că nu purta bonetă, iar acel păr roșu pe care îl avea o dădea de gol imediat chiar și dacă ar fi vrut să se ascundă. Oare purta vreodată o bonetă?

Nu-l văzuse apropiindu-se și, în mod stupid, Ralph aproape că se întoarse pe călcâie înainte ca ea să-l vadă. Dar ce naiba? Venise atâta drum călare, înaintea trăsurii cu bagaje și a valetului, doar ca să vorbească în mod privat cu ea. Avusese noroc – nu se întâlnise cu nici unul dintre bunicii lui.

Mersese la un bal după seara în care discutase cu George. Nu era nimic neobișnuit în asta, bineînțeles. Mergea des la baluri. De obicei dansa de câteva ori cu doamnele cunoscute. Ar fi fost nepoliticos față de gazda lui să nu danseze deloc. Ceea ce nu făcea des însă era să-i permită gazdei respective – Lady Livermere în acest caz – să se prindă de brațul lui de parcă primise cine știe ce trofeu și să-l perinde în fața tuturor, prezentându-l unui șir aparent interminabil de domnișoare pe care nu le mai văzuse până atunci. Și mamelor acestora, bineînțeles. Nici o tânără care se respecta nu participa la un bal fără mama ei de braț în fiecare moment

cu excepția celor în care se dansa. Se întrebase dacă mama lui vorbise cumva cu Lady Livermere. Cele două doamne erau mai mult decât simple cunoștințe.

Devenise conștient de interesul față de persoana lui, pe parcursul serii. Era mai mult decât sigur că nu-și imagina asta. Pentru că fusese obligat să rezerve câte un rând de dansuri cu cât de multe tinere puteau încăpea într-o seară lungă de dans. Ar fi trebuit să fie bucuros. Fără să facă vreun efort, tocmai fusese prezentat mai multora dintre cele mai eligibile fete din acel sezon și în același timp semnalase că în acest an era în căutare de soție. Ar fi putut, dacă ar fi vrut să evite ideea de a căuta de unul singur, să-și aleagă soția din acea seară, ar fi putut să meargă la tatăl fetei a doua zi și să facă oferta înainte de venirea următoarei seri. Logodnica lui ar fi fost anunțată în ziarele de a doua zi. Toate incertitudinile existenței lui ar fi devenit certitudini.

Și nu vanitatea îl făcuse să creadă că totul era atât de ușor. Avea un titlu de conte și avere până la urmă. Mai mult decât atât, era și moștenitorul unui ducat, al cărui stăpân trecuse de 80 de ani. Avea proprietăți ducale, toate scumpe și prospere, care erau împrăștiate în toate colțurile Angliei.

Majoritatea partenerelor lui de dans fuseseră drăguțe. Toate erau tinere și grațioase, cu maniere plăcute, delicate. Câteva fuseseră mai vivace. Una sau două i se păruseră inteligente și avuseseră niște conversații - pe cât se putea în ambientul agitat al unei săli de bal. Toate erau eminamente eligibile. Și doar una se uitase în mod vădit la cicatricea lui, scârbită de ea.

De îndată ce dansul final avusese loc, se grăbise spre casă. Cum trecuseră prin asta tovarășii lui Supraviețuitori - Hugo și Vincent primii, apoi Ben și Flavian? Cum putuseră să-și asume un angajament pe viață care ar putea la fel de bine să le aducă numai nefericire și, mai important, dacă nu cel mai important, care ar putea să le aducă nefericire soțiilor lor? Cum

de știuseră? Sau poate nu știau? Oare doar speraseră la fericire și își jucaseră șansele cu norocul?

Nici unul dintre ei, din ce știa Ralph, nu fusese forțat să se căsătorească dintr-un simț al datoriei. Bine, Vinde bal, știind că între acei pereți trebuia să-și găsească partenera pe viață.

Nu mai rămăsese mult din acea noapte după ce se întorsese acasă de la bal. Își petrecuse restul serii holbându-se la satinul cu modele complicate ale baldachinului de deasupra capului și nu se gândi deloc la nici una dintre candidatele foarte reale pe care le cunoscuse în acea seară, ci se trezi gândindu-se insistent la neeligibila domnișoară Muirhead.

Neeligibilă conform propriilor spuse. Nu era practic ilegitimă, bineînțeles, chiar și dacă zvonurile erau adevărate, dat fiind că Sir Kevin Muirhead o recunoscuse de la naștere, dar avusese nenorocul de a avea aceleași trăsături ca ale lui Hitching și ale fiicei lui legitime, ceea ce făcea greu de crezut că bârfele nu erau adevărate sau că zvonurile de anul trecut nu erau reale. Și mai era și celălalt bagaj pe care îl purta. Sora ei, care la vârsta de 17 ani fugise cu Freddie Nelson, deși soția lui trăia, și apoi și Graham Muirhead care ajunsese implicat într-o farsă de duel. Tatăl ei, în loc să-și dezmoștenească fata, o primise înapoi și cel mai probabil îi plătise proaspătului văduv Nelson o avere ca să o ia de nevastă înainte de nașterea copilului ei. Între timp, domnișoara Muirhead fusese umilită public, ignorată și îi fusese refuzată și intrarea la clubul Almack.

Să o numească neeligibilă era un eufemism. Datoria lui Ralph era să se însoare. Și din moment ce nu aștepta nici o satisfacție din partea acestei uniuni și implicit nu-i păsa *cu cine* se însura, trebuia doar să-i facă fericiți pe bunicii și pe mama lui prin alegerea unei tinere care era în același timp eligibilă și împlinită, cineva care avea să se plieze cu ușurință

pe viitorul rol, cineva al cărei nume nu fusese implicat nici în vreo urmă de scandal.

Și tocmai întâlnise la bal mai bine de o duzină de candidate perfecte. Și totuși, stătea treaz gândindu-se la domnișoara Muirhead și la sugestia ei absurdă și impertinentă ca ei să... Cum numise totul? Ca ei să facă un târg.

Ce mai târg!

O vizită a doua zi pe mama lui. În mod clar, vorbise cu Lady Livermere, deși nu venise la bal ea însăși. Auzise de triumful lui și de interesul pe care îl stârnise, precum și de partenerele cu care dansase. Făcuse o listă cu tinere domnișoare cu care ar fi fost ireproșabil să se întâlnească, să le cunoască și apoi să le curteze. Erau fix douăsprezece. Dansase seara trecută cu patru din ele. Ea avea să mai invite încă patru cu mamele lor, la ceai, într-o după-amiază, împreună cu alte doamne, ca scopul ei să nu fie tocmai atât de evident, iar Ralph s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Următoarele patru...

Ralph se oprise să o mai asculte.

La patru zile după ce plecase de la Manville Court, se găsea pe drumul care ducea înapoi pentru a o căuta pe domnișoara Muirhead. Dintr-odată, așa-zisul târg al ei părea cea mai bună dintre opțiunile lui. Cel puțin, nici unul dintre ei nu avea să fie rănit. Cum putea cineva să sufere o dezamăgire când nu aștepta nimic? Ea își dorea un soț, o casă și o familie, o ambiție de înțeles pentru o femeie. El avea nevoie de o soție și de familie. Nici unul dintre ei nu își dorea dragoste sau romantism sau orice alte idei sensibile pe care unii oameni cu înclinații romantice le așteaptă când vine vorba de o căsătorie reușită. El nu avea nimic de oferit în această direcție, iar ea nu își dorea nimic. Ea terminase cu iubirea.

Nu se gândi intenționat la ceea ce-i spusese George pe acest subiect. Era neeligibilă, da, dar fără să fie vina ei. În toate evenimentele în care fusese amestecată în ultimii șase ani părea să nu fie vinovată. Și, își aminti el, încă un punct în favoarea ei, voia să trăiască liniștită

la țară. Nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Londra și cu șirul nesfârșit de distracții. Și nici el nu voia asta.

Indiferent cum era, indiferent cât de mult analiza în loc să-și folosească bunul-simț, venise. O căutase și îi spusese chiar îndrăzneț *de ce* venise.

„Am venit să te cer de soție, domnișoară Muirhead."

Dar o spusese doar după ce ascultase ce avea ea de spus.

„Am avut timp să mă gândesc la ce ți-am propus și mi-am schimbat părerea. A fost un impuls nebunesc. Am și uitat de el."

O plăcuse și mai mult pentru vorbele înflăcărate, pentru modul în care își ridicase nasul către el. O plăcuse mai mult pentru că faptul că-și înălțase bărbia și pentru că văzu în ochii ei o strălucire aproape războinică.

– De ce? îl întrebă ea acum.

Suna ca o provocare.

capitolul 5

Chloe încă își ținea mâinile prinse la spate. Strânse. Din cine știe ce motiv, al treilea deget, de la ambele mâini, era încrucișat cu arătătorul.

– Trebuie să mă căsătoresc, zise el, ca să-i răspundă la întrebare. Dat fiind acest motiv, aș vrea să fie cineva care nu se așteaptă și nici nu-și dorește ceva ce nu pot oferi. Îmi pot da numele cu tot ceea ce presupune asta în prezent și promisiunile de viitor și pot să ofer siguranță, respectabilitate și protecție. Pot să ofer o casă și copii. Într-adevăr, ultima parte este ceea ce mă voi strădui din toate puterile să ofer. Dar știi deja toate astea. Pot să ofer toate beneficiile materiale ale averii și poziției mele. O să-ți ofer și libertate în limitele respectabilității. Nu o să-ți ofer însă dragoste, romantism sau iluzia unei afecțiuni pe care nu o simt, deși o să-ți *arăt* respect și o să fiu curtenitor. Mi-ai zis zilele trecute că vrei să te măriți, să ai o casă a ta, să ai copiii tăi. Mi-ai zis că nu-ți dorești

legături emoționale în căsătorie. Este corect, domnișoară Muirhead?

Ochii și vocea lui erau lipsite de emoție. Și totuși, vorbea despre căsătorie – a lui și a ei. Nici dacă s-ar fi străduit nu ar fi reușit să facă totul să sune mai impersonal. Dar bineînțeles că ea pornise toată treaba asta. Îl auzise când i se confesase bunicii lui și amintindu-și cuvintele lui în noaptea următoare, se gândise că avea o șansă să-și îmbunătățească soarta.

Să o îmbunătățească? „Nu o să-ți ofer însă dragoste, romantism sau iluzia unei afecțiuni pe care nu o simt."

Oare ce i se întâmplase? Nu fusese așa când era mic, la școală. Graham îl descrisese întotdeauna ca un băiat vibrant, charismatic, un lider pasionat pe care toată lumea voia să-l urmeze.

– Da, răspunse ea, cu un ton pe măsura vocii lui. Este corect.

– Atunci te cer de soție, zise el.

Pur și simplu. Cu un simplu „da" putea fi soție și mamă. Putea să aibă casa ei, siguranță și respectabilitate, dat fiind că avea să fie o lady căsătorită. Nu avea să se mai simtă niciodată fără identitate, fără casă și fără rădăcini, nici dacă el murea înaintea ei. Urma să fie Chloe Stockwood, contesă de Berwick. Avea să descopere ce însemna să fie cu un bărbat. Mulți ani se întrebase și ardea de dorința secretă și total nepotrivită pentru o lady de a afla asta. „Te cer de soție." Închise ochii și se întrebă dacă o căsătorie în astfel de circumstanțe cenușii avea să fie mai rea decât să rămână așa cum era. Dar cum se putea asta? Nimic nu putea fi mai rău...

„O să-ți ofer și libertate în limitele respectabilității."

Asta însemna oare ce credea ea că înseamnă? Și oare implica că și el ar fi beneficiat de același tratament? Oare putea să îndure așa ceva?

Se gândi în treacăt la toate visurile ei despre iubire, romantism și căsătorie cu care pornise în minte la debutul sezonului ei, la vârsta de 21 de ani.

Și la îngrozitoarea trezire la realitate, care îi ucisese acele visuri. Prefera realitatea. În această căsnicie avea să știe din timp la ce să se aștepte și la ce nu. Nu aveau să fie surprize și nici tulburări emoționale. Întotdeauna când oamenii își pierdeau capul în fața emoțiilor existau cu mult mai multe coborâșuri decât suișuri.

- O casă? zise ea, deschizând ochii pentru a-l privi din nou. La țară?

- Elmwood Manor din Wiltshire este a mea. Este o reședință mare, înconjurată de un parc cu priveliști îmbietoare. N-am mai petrecut mult timp acolo de când eram mic, dar vreau să schimb asta - după ce mă căsătoresc.

- Ai locui acolo primăvara? întrebă ea. La fel și vara, și iarna?

- Nici Londra în sine și nici sezonul de primăvară nu prezintă nici un interes pentru mine, îi răspunse el. Aș fi fericit să le evit pe amândouă. După ce mă însor, pot să fac asta. Îmi doresc o soție pentru casa mea și o mamă pentru copiii mei, nu am nevoie de o gazdă pentru viața mea socială. Nu te voi obliga niciodată să mergi unde nu vrei.

Aproape că-i venea să-l pună să-i promită asta, dar cuvântul unui gentleman era în sine o promisiune.

- Prea bine, atunci, îi zise ea privindu-l îndelung, în timp ce al patrulea și degetul ei mic se încrucișară și ele la spate. Accept.

El nu zâmbi și nici nu aruncă jobenul în aer în mod exuberant. Într-adevăr, arăta aproape amenințător, cu borul pălăriei care îi acoperea ochii și cu cicatricea care îi tăia fața pe diagonală. Și părea și foarte masiv, probabil și din cauza faptului că stătea un pic mai în deal față de ea. Oare chiar făcuse asta și acceptase să se mărite cu acest străin morocănos?

- Am adus o aprobare specială cu mine, zise el.

Dacă i-ar fi dat un pumn în stomac nu ar fi rămas mai lipsită de aer ca acum. Nu era pregătită să... dar ce era de așteptat sau de pregătit?

– Tatăl meu? spuse ea. Mama ta?

Oh, și un milion de alte persoane și de lucruri de luat în considerare. O ținută pentru nuntă. Rochie de mireasă. O biserică și invitații. Un mic dejun de nuntă. Anunțuri de logodnă. Timp să se *gândească*. Nimic nu era esențial. Asta urma să fie o căsătorie din necesitate pentru el, o căsătorie din interes pentru ea. Nu era o uniune care să fie sărbătorită cu familia și cu prietenii prin dans și voie bună. Nu era o ocazie la care mireasa să se gândească în următoarea jumătate de secol ca la cea mai fericită întâmplare din viața ei. Era o simplă formalitate, pecetea pe o propunere de afaceri pe care o acceptaseră amândoi.

– Ești majoră, zise el. Nu cred că ai nevoie de consimțământul tatălui tău. Mama va afla despre această căsătorie după ce este realizată. Altfel și-ar dori să aibă un cuvânt de spus despre toate, dacă ar ști dinainte. Aș prefera să ne căsătorim fără agitație și fără vacarm.

– Înainte să te răzgândești? întrebă ea.

– N-o să mă răzgândesc, o asigură el. De ce aș face-o? Dacă nu ești tu, domnișoară Muirhead, va trebui să fie altcineva. Cel puțin pot fi sigur că pe tine nu te rănesc.

Da. Putea fi sigur de asta. Și deși nu avea logică, acum se simțea rănită.

Ochii lui se uitau profund într-ai ei și văzură poate mai mult decât își dorise ea.

– N-o să te rănesc, domnișoară Muirhead, zise el. E o promisiune. După ce ne căsătorim, o să te tratez cu mit un contract scris, pe care o să-l prezint tatălui tău ca să-l discutăm după nunta noastră. O să-ți ofere toată siguranța viitorului pe care ți-o poți dori, chiar și în cazul în care voi muri înaintea ta. Tu mi-ai propus acest târg, și eu l-am acceptat în condițiile tale, dat fiind că se potrivesc cu ale mele. Ești sigură că asta vrei?

Chloe își desfăcu degetele de la spate și aduse mâinile în față pentru a-și netezi fusta. Pentru prima dată își dădu seama că nu avea nici bonetă și nici mănuși – așa

cum fusese și cu câteva dimineți înainte. Urma să aibă un soț, o casă liniștită la țară, copii și siguranță. Oare ce altceva să-și fi dorit, când în urmă cu câteva zile, cu câteva ore, o aștepta o viață cenușie, de dependență tristă? Și chiar ea fusese cea care sugerase acest târg lipsit de sentimente.

– Sunt foarte sigură, zise ea, uitându-se în ochii lui.

– Bine, încuviință el. Acum trebuie doar să-i informăm pe bunicii mei înainte de a merge la vicar ca să fac aranjamentele. Pentru... mâine, sper.

Mâine? Simți că i se strânge stomacul.

– Nu o să le placă asta, zise ea. O să deteste acest lucru și o să mă disprețuiască și o să mă considere o vânătoare de avere. Poate că au și dreptate.

El se lovi cu cravașa peste cizme până când se opri dintr-odată și privi în jur.

– Fă o plimbare cu mine, domnișoară Muirhead, îi zise el.

O porni prin iarbă în direcția cascadelor și a pietrelor care formau treptele cărării abrupte pe care ea le coborâse mai devreme. Nu privi înapoi pentru a vedea dacă ea îl urma, iar acea aroganță înnăscută, acea presupunere că el conducea și alții trebuiau să-l urmeze, era cu mult mai mult față de ce-și imaginase ea despre el când îl cunoscuse prima dată.

Îl urmă și îl ajunse din urmă, mergând pas la pas cu el. El nu încercă să-i ofere brațul sau să înceapă o conversație. Urcatul cărării abrupte era mult mai dificil decât coborârea. Nu mersese niciodată în această direcție și ignoră mâna pe care contele de Berwick i-o oferi pentru a o ajuta în părțile mai periculoase, făcându-se că nu o observase. El nu insistă și continuă să meargă înaintea ei până când trecură de cea mai abruptă parte și ajunseră la pragurile de apă, care dădeau în cele din urmă la terenul nivelat. El se opri pentru a privi în spate, iar Chloe rămase lângă el, sunetele scoase de apă asurzind-o din nou.

– Acesta era locul meu preferat din parc, în copilărie, zise el cu vocea ridicată. Nu aveam voie să vin aici, așa că bineînțeles veneam tot timpul.

Chloe aproape că râse.

– E periculos pentru un copil, zise ea.

– Bineînțeles, admise el. Dar și pentru adulți e la fel. Dar copiii au cu mult mai multă siguranță când pășesc decât cred adulții, iar lumea a fost făcută ca ei să exploreze și să cunoască lumea.

– Și să se rănească? Poate să și moară?

– Accidente se mai întâmplă, răspunse el, ridicând din umeri.

Chloe îl privi. Privea apa cu ochii mijiți, ca și cum căuta ceva în râul care curgea repede. Era cu obrazul neafectat spre ea. Fu uimită să descopere cât de chipeș era. Și asta nu se datora doar feței lui și părului negru. Avea fizicul perfect pentru înălțimea lui și purta hainele de călărie cu eleganță nestudiată, în ciuda prafului care se așezase pe cizmele lui. Părea neliniștit, i se păru ei, ca și cum exista o putere, o energie, care aștepta să erupă. Conștientiză că abia dacă îl cunoștea – și până și asta era o afirmație îndrăzneață. Nu-l cunoștea deloc. Și cu toate acestea, a doua zi, pe vremea asta, era foarte posibil să fie căsătorită cu el.

El se întoarse brusc spre ea și îi întinse cravașa.

– Ține asta, zise el impetuos, și, atunci când ea o luă surprinsă, el își scoase și mănușile și i le întinse. Ia și astea!

Apoi intră în râu, cu piciorul drept pe o piatră scufundată, în timp ce piciorul stâng se întinse cu grijă pe alta. Albia râului era înclinată în acea zonă. Apa curgea cu repeziciune peste fundul pietros. Cascadele începeau un pic mai în față. Dacă nu călca pe unde trebuie...

Chloe își mușcă buza de jos pentru a nu-l striga ca să-l avertizeze să fie atent. Sau să-i ceară să-i explice ce naiba voia să facă.

El se opri la mijlocul albiei și se aplecă peste un rând de pietre care ieșeau de sub apă. Nu putea să vadă

ce făcea, deși el își duse mâna în buzunarul de la haină o dată. După aceea se întoarse și porni înapoi către mal. lângă ea. Mai mult țipă către el, din cauza zgomotului apei. Puteai să *mori*.

El o privi cu ochii goi, deși ea avu senzația tulburătoare că întrezărește ceva în adâncimea lor, ceva ce părea aproape... neastâmpărat? Cu o mână, el își luă cravașa și mănușile înapoi și pe cealaltă o vârî în buzunar. Scoase o singură piatră – plată, subțire, fină și aproape rotundă.

– Poate, zise el, întinzându-i-o, data viitoare când te duci la lac o poți face pe asta să sară de *șase* ori.

Ea luă piatra perfectă și se holbă la el.

– Ți-ai riscat viața, îl întrebă, pentru o piatră pe care s-ar putea să o arunc în apă fără să o fac să sară măcar o dată?

– Sau, zise el, pentru o piatră care o să sară de *șapte* ori.

Ce...? Ea strânse piatra în palmă și știu într-o secundă că nu urma să o arunce nicăieri, cu siguranță nu în adâncul vreunui lac. Știa că avea să o păstreze și, într-o zi, poate, să o arate nepoților ei, când avea să le povestească că i-o dăduse bunicul ei în ziua în care o ceruse de nevastă. Nu diamante sau aur, ci... o piatră. Și să le spună cum își riscase viața în mod stupid ca să o obțină.

Ținea strâns în mână propria dovadă de romantism.

– Dacă o să ne aducem copiii la Manville, spuse ea, o să leg un capăt al unei sfori de încheietura lor și celălalt de a mea, ori de câte ori ies afară, ca să nu-i scap din ochi pentru nici un moment.

Fața lui rămase total lipsită de expresie.

– Un simplu „mulțumesc" ar fi fost suficient, domnișoară Muirhead, zise el, iar ea realiză șocată că el chiar se distra.

Și că, poate, și ea se simțea la fel.

El se întoarse brusc și reluă drumul către terenul plat. Sunetul apei care cădea rămase în urma lor, iar Chloe își putea auzi respirația întretăiată pe măsură ce apa

devenea calmă și verde-închis din nou. Printre coroanele copacilor putea să vadă cerul albastru și razele de soare. Aveau să ajungă la pod în curând și să se întoarcă spre casă. Se opri din mers.

– Ce o să spui? îl întrebă. Și ducele, și ducesa au aflat cu siguranță până acum că te-ai întors, dar că nu ești nicăieri în casă.

– O să zic că m-am plimbat cu tine în parc, îi răspunse întorcându-se spre ea, și că te-am cerut de soție. O să le spun că ai acceptat. Întotdeauna mi s-a părut că este cel mai bine să spui adevărul atunci când nu ai nici un motiv să-l ascunzi.

Ea trase tremurător aer în piept.

– Am fost de acord, domnișoară Muirhead, îi explică el, că este datoria mea să mă căsătoresc. Le-am permis bunicilor mei, sau cel puțin bunicii, să mă preseze cu ideea căsătoriei și urgența acesteia pentru că este o urgență pe care trebuie să o realizez. Nu voi permite însă nimănui cu excepția doamnei căreia i-am propus să mă însor să-mi influențeze alegerea. Te-am ales pe tine pentru motive pe care le știi bine. Dacă membrilor familiei mele nu le va conveni asta, e problema lor, nu a mea.

– Excelența Sa a fost atât de bună cu mine, zise ea.

– Nu mă vei convinge să-mi schimb părerea, domnișoară Muirhead. Poate ți-ai schimbat-o tu pe a ta? Și poate nu ai curajul să te măriți cu mine?

Nu încerca să o liniștească cu vorbe lingușitoare. Și ei îi plăcea asta. Oare chiar avea curajul să se mărite cu el? Mai exact, oare avea curajul să *nu* se mărite? Nu urma să mai aibă o asemenea șansă vreodată. Sau *vreo* șansă, cel mai probabil. Frecă piatra din mână cu degetele.

– Nu mi-am schimbat părerea, zise ea.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult în acest moment decât ca el să rămână jos și să le dea bunicilor lui vestea, în timp ce ea ar fi putut să fugă în camera ei. Dar, până la urmă, tot ar fi trebuit să coboare și să dea ochii cu ei. Mai bine să facă asta acum, până nu își pierdea de tot curajul.

Lucrurile nu merseră deloc conform planului. Îl descoperiră pe majordom în hol, părând neașteptat de agitat, în timp ce un lacheu se foia stânjenit, de parcă ar fi așteptat instrucțiuni să meargă rapid undeva. Ușa către biblioteca ducelui era larg deschisă și de acolo se auzeau vocile amestecate ale acestuia, ale ducesei și ale valetului ducelui. Ducesa apăru în prag, încă îmbrăcată în hainele cu care fusese în vizită la doamna Booth.

– Spune că nu vrea nici un doctor, Weller, zise ea, adresându-i-se valetului. Așa că poți să uiți de ideea de a trimite după el.

– N-am nevoie de șarlatanul ăla, se auzi vocea răgușită a ducelui. Nu poate un om să doarmă și să sforăie în camerele lui private fără ca toată lumea din casă să presupună că e pe moarte? Bentley, banditule, nu te mai *foi* prin jurul meu sau o să te trimit la plimbare fără preaviz și fără referințe.

Ducesa îl văzu pe conte, care înainta pe hol, către ea.

– Ah, Ralph, zise ea, fără a comenta apariția lui neașteptată, ești chiar omul de care am nevoie. Vino să-i bagi mințile în cap bunicului tău! Gemea și se ținea de piept, și se lupta să respire când am aruncat un ochi în cameră mai devreme, după ce m-am întors de la doamna Booth, însă acum îmi zice că e în cea mai bună formă. O să mă bage pe *mine* în mormânt în următoarea oră.

Contele de Berwick se transformă în fața ochilor lui Chloe. Se schimbă într-o prezență autoritară și era foarte ușor de văzut că fusese ofițer militar. Porni către birou înainte ca bunica lui să termine ce avea de spus, cizmele lui răsunând pe podeaua de marmură. O strânse de umăr în trecere și dispăru în cameră.

– Berwick, zise ducele. A înnebunit lumea.

– Cum te simți, domnule? întrebă el pe un ton succint. Arăți bine sănătos, dar bunica este supărată și are nevoie să fie liniștită. Permite-mi pentru binele ei să-l chem pe doctorul Gregg și după ce nu o să găsească

nimic în neregulă, o să ai satisfacția de a-i spune „Ți-am zis eu".

– Șarlatanul naibii, mormăi ducele din nou, dar Chloe simți că avea să cedeze.

– Bentley, continuă contele, te rog să-l rogi pe Weller să trimită pe cineva după doctor și după ce termini cu asta, adu-mi un pahar de coniac. Poate că te simți perfect sănătos, domnule, dar de ce să pierdem ocazia să bem un pahar de coniac în mijlocul zilei?

Valetul ducelui deja trecea pe lângă Chloe, aflată în pragul ușii. Oricum era o sarcină inutilă. Majordomul îi făcuse semn lacheului, care țâșnise deja pe ușa principală pentru a-l aduce pe doctor.

– E atât de încăpățânat, se plânse ducesa lui Chloe. Întotdeauna a fost așa. Nici nu știu cum l-am suportat atâția ani.

– E datorită fetei mele chipeșe, zise ducele, tușind și ducând mâna la inimă.

– Ha! făcu ducesa și apoi se uită la nepotul ei și se încruntă. Ralph? Dar ce faci aici? Nu-mi spune că deja ai vești bune? Sau mai bine spune-mi. *Ai?*

Ralph stătea lângă scaunul ducelui, deasupra lui, încruntându-se la el, dar se întoarse și se uită întâi către bunica lui și apoi la Chloe.

– Am, începu el, dacă prin vești bune te referi la anunțarea logodnei mele, bunico. M-am logodit, o logodnă foarte *recentă*. Domnișoara Muirhead tocmai mi-a făcut onoarea de a-mi accepta cererea de căsătorie.

Chloe își strânse puternic mâinile în față.

– Sper că o să fiți fericiți pentru noi, adăugă el.

Ralph îi spusese domnișoarei Muirhead că alegerea soției lui îi aparținea doar lui, că ceea ce credeau rudele lui despre acest lucru era problema lor, nu a lui. Chiar și așa, el se simțise un pic neliniștit gândindu-se cum urmau să reacționeze bunicii lui când avea să le spună despre asta. Căci chiar dacă ducesa o primise doar din

bunătatea sufletului pe nepoata unei bune prietene ale ei din tinerețe, asta nu însemna că avea să fie și încântată de ideea unei căsătorii între acea doamnă și unicul ei nepot. De fapt, părea foarte probabil că urma să fie oripilată, așa cum sugerase domnișoara Muirhead că avea să se întâmple. El nu avea să-și regrete alegerea nici dacă urma să fie așa, dar nu și-ar fi dorit să-și dezamăgească bunicii.

Acum avea și altceva la care să se gândească în afară de reacția lor față de logodna lui. Bunicul lui nu arăta bine. Era cenușiu în jurul gurii și avea șănțulețe pe lângă nas. Iar bunica lui era agitată și foarte îngrijorată pentru el. Pentru câteva momente, Ralph se gândi să-i răspundă altfel la întrebare și să amâne anunțul, dar în cele din urmă alesese să spună adevărul.

O reacție imediată se dovedi imposibilă, dar fiind că Bentley se grăbea să ajungă în birou, cu un pahar de coniac în mână, în timp ce Weller pur și simplu zăbovea prin fața ușii, atitudinea lui de obicei impasibilă fiind înlocuită de neliniște. Bentley încercă să ducă paharul la buzele ducelui, dar fu certat și admonestat pentru tentativa lui. Până la urmă ducele luă paharul în mâna lui și sorbi din el.

– Să închizi ușa în urma ta, Bentley, spuse el. Doar fața ta posomorâtă și chipul lui Weller sunt suficiente pentru a mă face să mă simt bolnav cu adevărat.

Toți ceilalți continuară să rămână unde erau, nemișcați ca într-un tablou, până când ușa fu închisă.

Ducesa vorbi prima.

– Chloe? zise ea, mai mult uimită decât revoltată. O să te căsătorești cu *Chloe*, Ralph?

Chloe. Partea amuzantă era că pentru prima dată îi auzea rostit numele mic. Ea încă stătea lângă ușă, cu mâinile în față, arătând ca și cum ar fi fost o guvernantă.

– Da, răspunse el. Mi s-a trezit interesul când am fost aici acum câteva zile. M-am întors astăzi ca să fac o ofertă, realizând între timp că am întâlnit doamna cu care

aș vrea să mă căsătoresc și că nu aveam nevoie să mai caut prin sălile de bal ale Londrei.

Ducele sorbi din nou din coniac și arăta deja mai bine.

– Atunci iei în considerare ideea de a te căsători, Berwick? zise el. La vârsta de cât? 25 de ani?

– 26, răspunse Ralph. Și, da, domnule. Cum tata nu mai e și nu am frați, cred că ideea de a mă căsători este următorul pas responsabil.

– Ajutat, fără îndoială, de încurajările mamei și ale bunicii tale, continuă ducele. Presupun că de asta ai venit zilele trecute și ai stat atât de puțin. Ai primit încă o prelegere despre cum eu sunt bătrân și o să mor, iar tu trebuie să-ți faci datoria, nu?

– Da, cam așa ceva, domnule, însă datoria s-a transformat în plăcere.

Bunicul lui scoase un sunet nedefinit.

– Chloe, repetă bunica lui uimită. Nepoata mult iubită a prietenei mele Clementine și nepotul meu. Cum de nu m-am gândit eu la asta? Oh, ce frumos ar fi fost dacă Clemmie ar fi trăit să vadă asta.

Ralph ridică din sprâncene. Domnișoara Muirhead întoarse brusc capul în direcția bunicii lui.

– Chloe, draga mea, zise ducesa, deschizându-și brațele. Haide, dă-mi o îmbrățișare!

– Nu sunteți... supărată pe mine, Excelență? întrebă domnișoara Muirhead și porni spre ea.

– Oh, poate că ar trebui să fiu, spuse ducesa, îmbrățișând-o pe tânăra femeie și ținând-o apoi la distanță de un braț pentru a o privi. Cu siguranță, contesa, mama lui Ralph, se va aștepta să fiu furioasă, la fel ca toată lumea din înalta societate, înfumurați cum sunt toți. Dar de ce să mă las condusă de bârfele vulgare? Și de necuviința surorii tale? Semeni cu bunica ta, cu Clementine, deși ai părul diferit. Ea a avut părul de un șaten-închis profund, ochi albaștri și o piele albă, trandafirie. A fost una dintre cele mai ravisante frumuseți ale vremurilor noastre și aș fi urât-o cu pasiune dacă

nu aș fi iubit-o atât de mult. Nu-i așa că Chloe seamănă cu Clemmie, Worthingham?

– De unde să știu eu? răspunse ducele șiret cu modestie deliberată, sorbind ultima picătură de coniac. Mi-ai interzis să mă mai uit la ea când tu și ea aveați 18 ani, iar eu i-am făcut un compliment pentru alunița minunat așezată pe care o avea la colțul buzelor. Nu m-am mai uitat după aia.

Ducesa plescăi și ridică ochii în tavan.

– Acum, spune-mi, Chloe, îl iubești pe acest bandit de nepot al meu? El spune că toată abilitatea lui de a iubi a fost lăsată pe câmpul de luptă, când aproape și-a pierdut și viața, dar eu spun că asta e o prostie și că are nevoie de femeia potrivită.

– Sunt extrem de onorată de oferta lordului Berwick și o să fac tot posibilul să-l știu confortabil și... fericit.

Ducesa o bătu pe mâna pe care o luase deja într-ale ei.

– Bineînțeles că ești onorată, spuse ea. Ce fată nu ar fi când titlul de viitoare ducesă îi este propus? Îmi amintesc cum m-am simțit eu. Ar fi trebuit să fiu *foarte* pornită contra Excelenței Sale pentru a găsi curajul de a zice nu. Din fericire, nu a fost nevoie. Dimpotrivă. Dar ai dreptate să eviți să-mi răspunzi dacă îl iubești pe Ralph. Asta e ceva ce trebuie spus doar între două persoane, în intimitatea lor.

Ducele scoase acel sunet din nou.

– Cred că această ocazie cere o șampanie, spuse el. Te rog să-l trimiți pe Weller în salon, Berwick. Și spune-i să-l trimită pe Bentley să mă ajute să urc. Nu, lasă asta! Dă-mi brațul tău, din moment ce, îndrăznesc să spun, logodnica ta poate să urce singură scările, fără să aibă nevoie de ajutor. Și spune-i lui Weller că dacă șarlatanul ăla vine într-o oră, poate să aștepte în hol.

– Da, șampanie în salon, întări și ducesa. Avem o logodnă de celebrat și o *nuntă* de discutat. Dă-mi brațul, Chloe, te rog! Și, Ralph, te rog spune-i lui Weller să *mă* anunțe de îndată ce ajunge doctorul.

Nu, gândi Ralph, nu făcuse o greșeală. Anunțul lui o înveselise pe bunica lui și îndepărtase ceva din atenția spre bunicul lui, care își mai revenise, deși încă nu arăta prea bine.

capitolul 6

Primul pas pe care îl făcuse fusese fără greșeală. Ralph nu avea la fel de multe speranțe cu privire la al doilea. Weller adusese șampanie în salon și le turnase fiecăruia un pahar înainte să se retragă. Ralph deschise subiectul nunții înainte ca bunicul său să poată propune un toast.

– Eu cred că cel mai bine este să ne căsătorim cât mai repede și fără prea mare zarvă, zise el. Am adus o aprobare specială cu mine.

– O *aprobare specială?* Ducele era evident revoltat. Sprâncenele lui albe se încruntară puternic. Sugerezi cumva o nuntă dubioasă pentru contele de Berwick, băiete? Nici nu se pune problema. Moștenitorul familiei are întotdeauna cea mai grandioasă nuntă din Londra, la George's, în Hanover Square, cu toată lumea bună prezentă. Până și reprezentanți din casa regală își fac de obicei apariția.

– Și apoi urmează un mic dejun fastuos la Stockwood House, adăugă ducesa. E ceea ce am avut și noi și e ceea ce au avut mama și tatăl tău, Ralph. Cu toate acestea...

Domnișoara Muirhead se făcu și mai albă la față, observă Ralph când se uită la ea. Ochii bunicii lui rămaseră asupra ducelui, și păru din nou foarte îngrijorată.

– Ar dura o lună ca să facem toate anunțurile, continuă ea. Ar însemna să ne mutăm la Londra și să facem vizite nesfârșite pe la tot felul de croitori și croitorese. Ar însemna dineuri și petreceri, și balul de dinainte de nuntă pe care l-am avut noi și pe care l-a avut și tatăl tău. Și Stockwood House ar fi întoarsă cu susul în jos pentru

bal și apoi pentru micul dejun de nuntă. Nu știu dacă aș avea energia să fac toate astea.

De parcă, își zise Ralph, ea ar fi cea însărcinată să facă planuri și să aibă grijă de invitați, ca să nu mai vorbim despre spălat, curățat și gătit. De parcă ea și ducele nu ar fi putut să vină la Londra cu o zi înainte de nuntă și să plece la o zi după. Dar înțelegea la ce se referea ea și își ținu cumpătul. Domnișoara Muirhead se ținea de marginea rochiei, dar chiar și așa nu putea ascunde că ținea două degete încrucișate ca pentru noroc.

– Eh? făcu bunicul lui total lipsit de eleganță. Un bal? Un mic dejun de nuntă? Ambele la Stockwood House?

– Întotdeauna au fost acolo, spuse ducesa. Asta se așteaptă de la noi. Nu ar fi bine dacă am încălca tradiția.

– Pfui! N-o să te las să te obosești cu toată nebunia și vacarmul ăla, zise ducesa. Nici nu se pune problema, Berwick. Va trebui să te căsătorești aici.

La fel cum plănuise și el de la început.

– În timpul lunii în care vom face anunțurile – spuse bunica, ducând un deget la buze și încruntându-se în timp ce se gândea, după care îl privi atent pe duce –, vom avea destul timp să trimitem invitațiile la toate rudele, la toți prietenii și cunoștințele din Anglia. Vom umple fiecare cameră de invitați și fiecare han pe kilometri în jur. Vom avea de hrănit toate acele guri pentru mai multe zile și va trebui să-i distrăm pe toți acei oameni. Și tot se vor aștepta la un bal și la un mic dejun de nuntă.

Ralph se lăsă pe spetează scaunului, fără a avea nici cea mai mică intenție să intervină în această conversație. Se părea că bunica se descurca de minune. Îi surprinse privirea domnișoarei Muirhead – domnișoarei Chloe Muirhead. Pentru un moment se gândi să-i facă cu ochiul și îi păru rău o clipă mai târziu că nu își urmase instinctul când ea își mușcă buza de jos, căci realiză că și ea înțelesese. Nu-i mai vedea mâinile și nu putea să-și dea seama dacă își mai ținea degetele încrucișate pentru noroc.

Se gândi cum arăta mai devreme pe malul râului în timp ce el își croise drum în mijlocul apei pentru a găsi piatra perfectă pentru ea – deși nici el nu știa ce naiba îl apucase de făcuse ceva atât de impulsiv. S-ar fi simțit ca un dobitoc dacă ar fi alunecat și ar fi făcut o băltăceală bună, mai ales că ar fi căzut prin cascade. Ea părușe neliniștită și supărată. Aproape că vibra de dorința de a-l certa, iar el se trezise că aproape o plăcea.

Până la urmă, de ce să *nu* îi placă? Nu avea sentimente puternice pentru ea și nici nu urma să aibă. Dar dacă era să fie soția lui, dacă trebuiau să-și petreacă tot restul vieții împreună, ca să nu mai spună de nopți, în apropiere unul de celălalt, dacă urmau să aibă copii și să se ocupe de creșterea lor, atunci cu siguranță că era preferabil să-i placă de ea.

– Dacă Berwick a adus o aprobare specială cu el, zise ducele, atunci de ce să mai așteptăm o lună? Sau o săptămână? De ce să ne mai chinuim să invităm o mulțime de oaspeți, doar ca să ne țină treji noaptea cu dansul, destrăbălarea și să ne mănânce urechile? De ce să mai așteptăm o zi?

– Crezi că Ralph ar trebui să vorbească cu reverendul Marlowe imediat ce terminăm cu toasturile, Worthingham? întrebă ducesa. Cred că este o idee excelentă, iar Ralph poate cu siguranță să fie convins, altfel nu s-ar fi deranjat să aducă o aprobare specială. Chloe, draga mea, *tu* ce crezi? Poate că o rochie de mireasă, petreceri și invitați sunt importante pentru tine, până la urmă tu ești mireasa.

Ralph o urmări pe logodnica lui închizând ochii preț de o clipă, acesta fiind singurul semn pe care îl observa că nu era cu totul calmă. Avea mâinile în poală, cu toate degetele neîncrucișate și acum părea complet relaxată.

– Nu-mi doresc nimic din toate astea, Excelență. Aș fi bucuroasă să mă căsătoresc cu contele de Berwick și mâine dacă se poate.

Se uită la el, și ochii i se măriră ușor, ca și cum acum conștientiza realitatea celor ce aveau să urmeze.

La fel și el.

În curând urma să-i fie la fel la familiară precum propria imagine în oglindă. Cum urma să se simtă – să nu mai fie singur? Singurătatea fusese unul dintre cele mai acute suferințe după ce fusese adus acasă din Peninsulă, pentru că nu mai fusese singur de când plecase la școală la vârsta de 12 ani și chiar și atunci fuseseră surorile și părinții lui. În timp, de-a lungul anilor după întoarcerea lui, dezvoltase o legătură puternică cu cei șase tovarăși Supraviețuitori. Îi iubea și avea încredere totală în ei, dar niciodată nu se iluzionase să creadă că ei aveau să umple golul din sufletul lui.

Era singur și așa avea să fie mereu. Cumva se împrietenise cu singurătatea lui, iar acum această căsnicie avea să amenințe asta. Urma să existe o femeie – *această* femeie – întotdeauna în viața lui, chiar și în patul lui. Din întâmplare, o găsea atrăgătoare din punct de vedere sexual, dar asta nu era o mare consolare pentru pierderea intimității lui.

Perspectiva era îngrijorătoare. Și mâine avea să înceapă totul.

Bunicul își drese glasul și ridică paharul pentru a propune un toast.

Chloe avea o rochie nouă care era destul de la modă, căci o cumpărase anul trecut la Londra. Nu o purtase niciodată. Era o rochie de plimbare, de un verde pal, cu mâneci lungi, cu un volan generos în loc de guler, cu talie înaltă și cu o fustă mai largă. Mai avea o bonetă asortată, care se curba la spate pentru a-i acoperi părul bogat. Nu era decorată, cu excepția panglicii din satin auriu care se lega sub bărbie. Avea pantofi comozi și mănuși care se asortau cu panglica.

Aproape că nu voise să aducă această ținută cu ea la Manville Court, dar își reamintise că nu știa cât timp urma să stea cu ducesa și că era posibil să participe la vreun eveniment formal, mai pretențios, care impunea

necesitatea unei asemenea rochii. Nu se aşteptase ca acest eveniment să fie nunta ei.

Era mireasă, se gândi ea, în timp ce se uita în oglinda înaltă din camera ei. Era mulţumită de ceea ce vedea. Ducesa insistase să trimită propria cameristă să o ajute, iar domnişoara Bunker îi făcuse tot soiul de bucle complicate la ceafă, înainte să aşeze boneta deasupra lor şi să-i lege panglica într-o fundă lejeră, aproape de urechea stângă a lui Chloe. Rochia arăta şi drăguţă, şi elegantă şi cu siguranţă îi punea în evidenţă trupul zvelt.

Dar toate aceste detalii nu-i puteau potoli totuşi fluturii din stomac. Data viitoare când avea să stea aici, poate într-o oră sau două, ca să-şi scoată boneta înainte de prânz, urma să fie căsătorită. Avea să fie Chloe Stockwood, contesă de Berwick - asta dacă nu se întâmpla ceva dezastruos în timpul ceremoniei. Dacă nu apărea la capelă cineva care să strige în gura mare că această căsătorie nu putea să aibă loc, exact în acea pauză îngrozitoare după ce preotul punea întrebarea.

Fluturii erau frumoşi pe pajişte, dar cu totul inconfortabili în stomac. Dintr-odată, îşi dori cu multă ardoare ca tatăl ei să fi fost prezent. Sau Lucy, sau Graham. Sau mătuşa Julia. Oh, îşi dorea ca *toţi* să fi fost aici. Nu se aşteptase niciodată să fie singură în ziua nunţii. Dar, dacă era sinceră, nici nu se mai aşteptase la o asemenea zi, nu? Nu, în ultimii şase ani, oricum. Şi, cu siguranţă, nu după anul trecut.

Cineva bătu în uşă, care se deschise fără a aştepta o invitaţie - era ducesa, îmbrăcată în albastrul regal, cu o bonetă mare, demodată, cu pene lungi pe ea.

- Bunker avea dreptate, zise ea. Arăţi foarte bine, Chloe, luând în considerare faptul că nu ai avut timp să cumperi o ţinută de mireasă. Iartă-mă, draga mea, pentru că l-am susţinut pe Ralph cu ideea lui de a vă căsători astăzi şi pentru faptul că l-am convins pe Excelenţa Sa că e ideea lui. Regret că a trebuit să fac asta, pentru că nu e ceea ce-şi doreşte nici o mireasă. Ralph, bineînţeles, a decis că este timpul şi că trebuie să se însoare, iar pentru

el, pasul logic este să se însoare pur și simplu. Nici nu cred că s-a gândit la toate tradițiile care vin cu o nuntă pe care și-o dorește și o așteaptă o mireasă, ambele familii și toată societatea. Cât despre Worthingham - el a fost răsfățat toată viața și nu avea imaginația necesară de a înțelege că, atunci când are loc un astfel de eveniment, nu apare ca prin magie, nu se materializează singur fără multă muncă, neliniște sau disconfort pentru tot soiul de oameni. Chiar și așa, am putea...

- Înțeleg perfect, Excelență, o asigură Chloe.

- Sigur? întrebă ducesa, așezându-se pe marginea patului, părând pierdută dintr-odată. Da, cred că da. Am bănuit adevărul, chiar înainte ca doctorul Gregg să-l confirme ieri, bineînțeles. Worthingham a făcut un mic atac de cord ieri, deși nu știu cum un atac de cord poate fi mic. Pare o contradicție în termeni pentru mine. Ar trebui să fie bine cât timp nu bea și nu mănâncă în exces. Cel puțin, asta a spus doctorul Gregg când ne-a explicat mie și Excelenței Sale. Ce i-a spus lui Ralph după, când au plecat în sat, nu știu. Mi-a fost frică să întreb. Dar m-am temut de efectele pe care o nuntă planificată serios le-ar avea asupra lui. Mi s-a părut că e mai bine să nu mai amânăm. Am fost egoistă.

- Poate, zise Chloe, ar trebui să așteptăm, Excelență. Poate încă putem. Poate...

Ducesa o întrerupse:

- Oh, draga mea, să nu mă înțelegi greșit. Vreau să te văd căsătorită cu Ralph, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai mulțumită sunt de alegerea lui. Tu ești mai mare și ai mai multă experiență față de tinerele pe care le-ar fi întâlnit în sălile de bal din Londra. Și ai foarte mult bun-simț. E un om care are probleme, Chloe. Dacă l-ai fi cunoscut înainte ai fi înțeles mai bine. Și nu mă refer doar la înfățișare. A lăsat ceva în urmă, pe acel câmp de luptă, și nu l-a mai găsit de atunci. Dar cel puțin nu mai are gânduri de suicid. Tot ceea ce putea să spună când s-a întors de acolo era că voia să moară, să termine cu tot.

A și încercat o dată, sau de o dată știu eu. Îi fuseseră lăsate la îndemână medicamentele – nu doar următoarea doză, ci toate. Aproape că... Nu mai contează. Nu s-a întâmplat. Dar a fost gestul care l-a determinat pe fiul meu, tatăl lui, care atunci trăia, să-l trimită cu ducele de Stanbrook în Cornwall, unde era un medic care se ocupa de cazuri precum cele ale lui Ralph. Cazuri mintale, mă refer. A stat acolo trei ani, făcându-ne să ne întrebăm dacă avea să mai revină vreodată acasă. Dar de ce vorbesc despre asta în ziua nunții tale când ar trebui să avem gânduri vesele și ar trebui să pornim către capelă?

Chloe simți fiori în tot corpul.

Își dorise să moară? Încercase să se sinucidă? Și petrecuse trei ani în Cornwall înainte să fie considerat sănătos și lăsat să revină acasă? Cu ochii goi, cu sufletul la fel de gol și incapabil să iubească? „Cazuri mintale, mă refer."

Ce naiba făcea ea?

Dar era prea târziu să se mai răzgândească, lucrurile fuseseră puse în mișcare în ziua anterioară. Vicarul fusese solicitat ca să-i căsătorească în următoarea jumătate de oră. Nu mergeau la biserica din sat. El urma să vină la capela din spatele casei, ascunsă printre copaci, nu departe de malul apei, unde terenul începea să coboare spre praguri și către cascade. Capela era folosită pentru botezurile familiei, Chloe știa asta, și pentru alte ocazii familiale deosebite. Nu fusese niciodată însă scena unei nunți.

Îi oferi brațul ducesei pentru a se sprijini de ea și porni.

Se îndreptară încet către capelă, toți patru, trecură pe lângă grădina de ierburi aromatice, pe lângă cea pentru legume aflată de o parte și cu straturile de flori de cealaltă parte. Și înainte printre copaci.

Vicarul probabil îi aștepta. Nu aveau să fie și alți invitați. Ralph era aproape sigur că nici bunicii lui nu erau cu totul fericiți de această nuntă făcută fără pompă

și invitați nobili. Nici mama sau surorile lui nu erau prezente. Și nici tatăl miresei sau fratele și sora ei nu erau acolo. Dar nunta era importantă pentru ei, oricum. Bunicul lui, bănuia Ralph, fusese cu mult mai zguduit decât lăsase să se vadă de infarctul din ziua precedentă. Deși nu vorbise mult despre succesiune, Ralph credea că avea să fie mai liniștit dacă urma să-și vadă unicul nepot și singurul moștenitor căsătorit. Și bunica lui era îngrijorată, chiar dacă Ralph nu-i povestise ceea ce doctorul Gregg îi spusese ieri în timp ce se îndreptau către sat. Un atac de cord de tipul celui pe care ducele îl suferise, deși minor, putea fi doar primul dintr-o serie de astfel de atacuri, îi avertizase. Oricare dintre ele sau chiar o combinație între ele putea fi fatală.

Bunica se temea că agitația unei nunți mari ar fi cu mult peste puterile ducelui. Și mai important, Ralph bănuia că teama ei era că ducele urma să moară înainte ca nunta să fie realizată, ceea ce ar fi însemnat că ceremonia ar fi trebuit amânată chiar în momentul în care necesitatea ca Ralph să se căsătorească era mai urgentă ca niciodată.

Ralph cumpărase aprobarea și sugerase ca nunta să aibă loc imediat doar pentru că voia să termine cu toate înainte să găsească scuze pentru a amâna la rândul lui. Dar episodul din ziua anterioară cu bunicul îl convinsese că acesta era cel mai bun curs al lucrurilor.

Și domnișoara Muirhead? Oare ce gândea și simțea?

Dacă asta ar fi fost o nuntă normală, el ar fi fost în capelă, așteptând nerăbdător apariția ei, iar ea ar fi venit către el pe ușa principală cu tatăl ei la braț, printre privirile admirative ale familiei și ale prietenilor. Unii chiar credeau că aducea ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, dar ei mergeau către capelă împreună. Cel puțin, el mergea la braț cu bunicul lui, în timp ce ea mergea cu bunica lui.

Ea arăta drăguț și părea liniștită. Era îmbrăcată cu o eleganță modestă, care îi punea în valoare trupul zvelt. Boneta ei – da, de data asta purta una – era drăguță,

deși era simplă ca model. Părul ei viu colorat era prins în bucle elaborate la ceafă.

Era imposibil de știut ce gândea sau ce simțea. Iar el nu era curios să știe. Îi spusese adevărul în ziua anterioară, când îi promisese că urma să o trateze cu respect. El avea, bineînțeles, să o cunoască mai bine în timpul căsniciei lor, dar nu își dorea să o *cunoască*. Avea să o creadă pe cuvânt și să considere că ea nu-și dorea nici o legătură emoțională cu el. Cu siguranță el nu voia nici una.

Bunicul lui nu făcea deloc conversație. Ralph bănuia că avea nevoie de toate puterile și de toată energia pentru a reuși să străbată scurta distanță de la casă la capelă. Totuși, Ralph ar fi fost recunoscător pentru orice fel de conversație. Își aminti de cele două nunți la care participase în acel an, deși era doar mai, și de cele două la care participase anul trecut – ambele la prietenii lui Supraviețuitori. Doar Ben și Vincent nu reușiseră să ajungă la nunta lui Hugo, anul trecut, iar Ben o ratase și pe a lui Vincent. Doar Vincent o ratase pe a lui Ben, în îndepărtata Țară a Galilor, anul trecut, în ianuarie. Toți patru fuseseră prezenți la nunta lui Flavian de la Middlebury Park, cu câteva săptămâni în urmă. Ralph era primul dintre ei care se căsătorea fără ca vreunul să fie prezent. Asta îl făcu să simtă în mod surprinzător regret și singurătate.

Dar cel puțin bunicii lui erau aici. Domnișoara Muirhead nu avea pe nimeni. El nu voia să se gândească la asta. Dorise să se mărite. Și fusese de acord cu ziua aceea. Ralph nu avea de gând să lase ca goliciunea acestei nunți să fie o altă povară pe umerii lui.

Ajunseseră la ușile deschise ale capelei, iar Ralph deveni conștient de luminile lumânărilor care pâlpâiau în interior. Vicarul era acolo, deci, și era pregătit pentru ei.

Și dintr-odată își dori...

Ce? Mintea nu avea să-l conducă la un răspuns pentru aceste dorințe neașteptate. Oricum, niciodată nu știa

ce își dorea. Dar astfel de momente îl lăsau întotdeauna cu o durere surdă, apropiată de disperare.

Schimbară partenerii, iar ducele o conduse pe Excelența Sa în față, la scaunele de lemn capitonate. Ralph privi către mireasa lui, iar ea privi către el, cu ochi calmi și de nepătruns. Simți ceva care semăna cu panica înainte de a înclina capul și de a-i oferi brațul, formal, așa cum ar fi făcut cu o parteneră de dans, o necunoscută, la un bal. Ea își așeză mâna acoperită cu mănușă jumătate pe încheietura lui și jumătate pe mâna lui, și el o conduse înăuntru pentru a se căsători.

Nu exista muzică. Nu exista nici un naos care să fie străbătut încet în timp ce solemnitatea momentului creștea într-o stare de anticipare plăcută. Iar ceremonia de nuntă, lipsită de toate tradițiile, fu scurtă și lipsită de pasiune. Își amintise să cumpere un inel – fusese nevoit să-i ghicească mărimea. El își spuse jurămintele, iar ea, pe ale ei. El îi strecură inelul pe deget. Ghicise destul de bine, deși poate inelul era totuși un pic cam mare. Apoi vicarul îi declară soț și soție și îi conduse într-o mică sacristie pentru a semna în registru, în timp ce bunicii lui îi urmară, mai încet, pentru a semna în calitate de martori.

Clădirile din piatră erau întotdeauna reci în interior, în special când erau construite între copaci și unde lumina soarelui ajungea foarte greu prin ferestrele mici. Și în mod special când era și o zi înnorată de mai. Dar cu siguranță capela era mai rece decât orice altă clădire de acest fel, deși el nu observase asta înainte. Se simți rece până în măduva oaselor.

Bunicii lui erau în mod clar încântați. În spațiul mic al sacristiei, în timp ce vicarul își luă rămas-bun și se strecură afară pe ușă, bunicul lui rosti entuziasmat felicitările, strânse mâna lui Ralph și îl bătu cu palma pe umăr, apoi o cuprinse pe domnișoara Muirhead – contesa de Berwick – într-o îmbrățișare de urs și o sărută zgomotos pe obraji. Bunica îi cuprinse fața între palme și apoi, când el își înclină capul în față, îl sărută pe buze, radiind

de fericire. O strânse și pe soția lui cu putere și se plânse că Bunker nu fusese destul de prevăzătoare pentru a-i pune mai mult de o batistă în săculeț. Ducele scoase una din haina lui, care arăta mai mult ca o pânză pentru o mică barcă, și i-o oferi. Domnișoara Muirhead – contesa de Berwick –, *soția* lui, zâmbea și își mușca buza de jos, și i se păru că ochii ei străluceau cumva suspect... Pentru Dumnezeu, chiar era frumoasă. Asta nu putea fi negat. Și era și îmbujorată ușor.

Se întorseseră la casă așa cum veniseră, ducele respirând întretăiat la brațul lui Ralph, iar ducesa pălăvrăgind veselă în timp ce mergea în față cu... soția lui. Ralph se întrebă de cât timp urma să aibă nevoie până când să înceapă să se gândească la ea în acest mod. Era *soția* lui. Cum avea să-i spună? Era un gând stupid, pe care nu-l luase în considerare până atunci. Oare cum avea să-i spună ea? Nu-i auzise pe bunicii lui să-și spună pe numele de botez, deși știa cât de mult țineau unul la celălalt. Poate că în intimitatea lor...

Servitorii știau cu toții despre nuntă, bineînțeles, deși Ralph nu credea că se făcuse un anunț oficial. Majordomul și menajera îi puseseră pe toți să se alinieze de o parte și de alta a holului, asta incluzându-l și pe valetul lui Ralph și pe vizitiul care conducea trăsura cu bagaje, servitorii pe o parte și servitoarele pe cealaltă parte. Cu toții făcură câte o plecăciune sau reverență când micul grup păși înăuntru, iar Weller ținu un discurs mic și sobru înainte de a da tonul personalului să aclame de trei ori.

Ducele pufni în stilul caracteristic, Ralph ținu și un scurt discurs, născocit pe loc, în care le mulțumi tuturor, deși avu impresia că sunase la fel de pompos ca Weller, ducesa păru în același timp regală și binevoitoare, iar contesa de Berwick zâmbi și le mulțumi radioasă tuturor pentru urările lor și pentru surpriza de a-i aștepta în acest mod, toate fără să pară deloc înțepată.

Ralph îi trase mâna pe brațul lui și o bătu ușor.

Micul dejun de nuntă, anunță Weller cu o plecăciune, urma să fie servit în sufragerie oricând doreau Excelențele Lor și proaspeții căsătoriți.

Micul dejun de nuntă?

- Poate fi servit într-o jumătate de oră, zise ducesa, încuviințând grațios către toți servitorii și conducându-i pe restul în fața casei.

Ralph privi către soția lui când plecară din hol, lăsându-i pe servitori în urmă.

- Mă tem, zise el, că inelul este un pic cam larg.

Era ascuns de mănușa ei în acel moment.

- Doar un pic, poate, admise ea. Dar poate fi ajustat. Așa se întâmplă cu majoritatea lucrurilor.

Oare așa să fie?

- Asta nu a fost planificat, zise el, făcând semn cu capul în direcția holului din spate. Așa cred că a fost și cu micul dejun, deși, poate, a fost doar ideea lui Weller pentru masa de astăzi. Sper că nu te simți inconfortabil.

El se simțea un pic inconfortabil, fără vreun motiv anume, oricum nu unul pe care să-l poată explica. Poate, doar, Doamne, Dumnezeule, pentru că aceasta era ziua *nunții* lui. Își reaminti dintr-odată, fără să vrea, de Flavian și de soția lui plecând de la biserica din sat din Gloucestershire în urmă cu câteva săptămâni. Flave o sărutase în timp ce oaspeții ieșeau din biserică, sătenii se adunaseră afară întâmpinându-i cu urale, iar clopotele băteau vesele. Ralph se simțea un pic stânjenit pentru scuza penibilă de nuntă la care o supusese pe mireasa lui. Nici măcar nu-i oferise vreun sărut mic de prietenie.

- Chiar deloc, zise ea, zâmbindu-i. Mi-a fost greu să conștientizez cu adevărat că nunta asta a avut loc până când nu i-am văzut pe servitori așteptându-ne. Dar cred că ne-am căsătorit, milord.

- Ralph, îi spuse el, încruntându-se. Ai face bine să-mi spui așa, pentru că, da, așa e, suntem căsătoriți.

Era prea târziu ca să se mai răzgândească și să facă lucrurile diferit.

– Atunci, tu trebuie să-mi spui Chloe, zise ea.

– Chloe.

Și acum ce naiba? Ochii lui o priviră din cap până în picioare.

– Trebuie să te schimbi?

Și dintr-odată, își dădu seama că ar fi putut să-i spună cu sinceritate ce drăguță arăta. Încă putea să-i sărute mâna.

– Da, zise ea, retrăgându-și mâna înainte ca el să-și ducă gândul până la capăt. O să mă întorc într-o jumătate de oră, mil... Ralph.

El o urmări cum urcă scările. Arăta la fel și de la spate – subțire, aranjată, aproape o străină. Doar că în mai puțin de o jumătate de oră totul se schimbase. Era soția lui. Era *Chloe*. Și el nu avea nici cea mai mică idee cum să se descurce cu ea sau cu viața de om însurat. Nu voia să aibă de-a face cu nimic din toate astea.

În acea seară, urmau să-și consume căsătoria.

Se întoarse și porni în direcția bibliotecii pentru a se asigura că eforturile depuse de bunicul lui în ultima oră nu fuseseră prea mult pentru el.

capitolul 7

Chloe stătea pe marginea patului, cu mâinile în poală. Se simțea neliniștită și mult prea stângace, deși era încă singură. Purta cămașa de noapte pe care o făcuse acum mai bine de un an înainte să vină la Londra, să stea cu mătușa ei. Avea margarete cu mijloc galben aplicate la poalele pânzei fine albe și la capetele mânecilor. Întotdeauna îi plăcuse, dar presupunea că nu era o cămașă de noapte potrivită pentru o mireasă.

Își împletise părul și îl răsucise sub scufia de noapte pe care o asorta cu cămașa, dar pe care nu o mai purtase până atunci. Ezitase și acum să o poarte și nici nu era sigură că era o idee bună să-și împletească părul

și să îl ridice. Poate că ar fi trebuit să aibă capul descoperit și părul lăsat liber. Doar că era atât de... *roșu*.

Se simțea teribil de agitată, de parcă această noapte a nunții conta cu adevărat. Bineînțeles că avea importanță pentru că, poate, în această noapte sau mâine, sau într-o altă noapte urma să rămână gravidă. Da, această noapte conta mult, doar că nu la nivel personal. Așa că nu era prea important ce făcea cu părul ei și ce purta. Sau cum se simțea.

Își desfăcu mâinile și privi în jos, către palme. Era căsătorită, dar *papa* nu știa, nici Graham sau Lucy. Mama lui nu știa și nici vreuna din surorile lui. A doua zi urmau să plece și să schimbe asta. Deciseseră ca prima dată să meargă în Hampshire pentru a-i da vestea lui *papa*. Contele de Berwick – Ralph – urma să discute despre contractul matrimonial, deși nunta deja avusese loc. Apoi aveau să meargă acasă la Elmwood Manor în apropiere de Wiltshire și să scrie tuturor rudelor. Atât de multe scrisori de scris, atât de multe persoane aveau să fie surprinse. Și un anunț privind nunta trebuia trimis la toate ziarele din Londra pentru a-i informa pe toți cunoscuții și pe toată lumea bună londoneză.

Când vorbiseră despre planurile lor la micul dejun de nuntă, ducesa își exprimase dezamăgirea. În opinia ei, ar fi trebuit să meargă imediat la Londra, să-l viziteze imediat pe tatăl lui Chloe. Trebuiau să facă o vizită personală contesei văduve de Berwick, mama lui Ralph; lui Lady Keilly, sora cea mai mică a lui Ralph, care era în oraș pentru sezon cu vicontele Keilly, soțul ei, reverendului Graham Muirhead și doamnei Nelson, sora lui Chloe – tuturor într-o zi. Ar fi putut să participe la mai multe întruniri sociale în timp ce lumea bună era adunată la Londra. Ar fi putut să organizeze un bal la Stockwood House pentru a-și celebra căsătoria. Ar fi fost unul dintre cele mai râvnite evenimente ale sezonului.

– Pentru că tu ai fost subiectul a numeroase speculații și bârfe, sezonul trecut, Chloe, înainte să pleci din Londra, explicase ea. Toată lumea va dori să te vadă și să știe

cum de ai reușit să faci cea mai strălucită partidă a sezonului. Și, schimbătoare cum e lumea bună, toți cei care s-au uitat la tine cu dispreț anul trecut te vor primi cu brațele deschise în acest an – *dacă* ai curajul să dai ochii cu ei, cu capul sus. Ești fiică de baronet, adu-ți aminte, și nepoata unui viconte. Vei avea în spate toate conexiunile titlului lui Ralph și vei avea și toată grandoarea puterii ducale în noaptea balului, pentru că eu și Worthingham cu siguranță că vom călători în oraș pentru această ocazie.

Ducesa se ambalase pe tema asta, în timp ce ducele își drese glasul, dar nu spuse nimic pentru a o contrazice.

– Și pentru bal, Chloe, trebuie să porți verde smarald și trebuie să ai o grijă deosebită cum îți aranjezi părul. Trebuie să rămână descoperit, din moment ce nu are nevoie de ornamente. Și dat fiind că nu poți ascunde această culoare, care în trecut ți-a cauzat atâta rușine, acum trebuie să o expui cu mândrie.

Așezată acum pe patul ei, la câteva ore de la această conversație, Chloe desena cercuri cu degetele de la mâna stângă în palma dreaptă, apoi făcu schimb de mâini. Oare ducesa avea dreptate? Oare asta trebuiau să facă? Dar i se făcea rău doar gândindu-se la asta, așa că fusese foarte bucuroasă când Ralph refuzase sugestiile bunicii lui.

– N-o să mergem la Londra, bunico, zise el, în ciuda sfaturilor bune și a argumentelor tale. Chloe nu-și dorește să aibă de-a face cu societatea care a respins-o pe nedrept *de două ori*. Și sincer, eu m-am săturat de falsitatea și superficialitatea vieții la oraș. O să mergem la Elmwood. E timpul să mă stabilesc undeva și să mă ocup cum trebuie de proprietate, și este un loc în care și soția mea se va simți confortabil.

Chloe îl privise recunoscătoare în tăcere. Dacă era ceva ce o uimise în acea zi era propria fericire. Nu era o stare potrivită date fiind circumstanțele și durerea ce o aștepta dacă nu se înfrâna de la asemenea sentimente. Cu siguranță se va simți stânjenită, dacă soțul

ei ar fi bănuit ceva. Deși nu era ca fericirea rezultată în urma iubirii sau a așteptărilor care decurg dintr-o poveste de dragoste. Era doar...

Ei bine, faptul că era *căsătorită*.

Fusese una dintre cele mai ciudate și liniștite nunți. Ar fi trebuit să se simtă deziluzionată și tristă, în nici un caz fericită. Cine și-ar fi dorit o nuntă simplă într-o capelă mică, cu un bărbat pentru care nu avea nici un fel de sentimente și care nu simțea nimic pentru ea? Ar fi trebuit să fie terifiată până în măduva oaselor, în ciuda scenei frumoase pregătite de servitori când ajunseseră acasă și a micului dejun festiv pregătit pentru a marca ziua, completat de flori, panglici și lumânări și chiar și de un mic tort, toate pregătite de servitori chiar fără să știe ducesa. Chloe ar fi trebuit să fie revoltată sau cel puțin supărată că proaspătul ei soț alesese să petreacă seara singur, în compania ducelui, iar ea își petrecuse seara în salon alături de ducesă.

Ar fi trebuit să se simtă demoralizată, dar în loc de asta, în afară de o ușoară nervozitate, chiar se simțea *fericită*. Era o *doamnă căsătorită*. Noul ei titlu era nesemnificativ pentru ea, pentru că ar fi fost la fel de mulțumită să fie doar doamna Stockwood. Faptul că era căsătorită însemna tot.

Își împreună mâinile din nou și se abținu să-și frământe degetele. Dar în ciuda neliniștii – oare cum avea să se simtă? –, aștepta fericită apariția mirelui ei și consumarea căsniciei lor. În curând, avea să fie o doamnă căsătorită în toate sensurile. Ce bine că ciclul i se încheiase în urmă cu două zile.

Se întreba dacă avea să rămână fericită. Nu exista nici o legătură între fericire și dragoste, nu? Nu trebuia să fii îndrăgostită de soțul tău pentru a fi fericită, nu?

Oare avea să fie fericită cu contele de Berwick? El își dorise odată să fi murit. Chiar încercase să se sinucidă. Fusese dus în Cornwall pentru a se vindeca și recupera, dar chiar și acum era un bărbat care nu putea să iubească, un bărbat cu ochi reci și goi. Era foarte diferit

de băiatul care fusese. Chiar și ducesa spusese asta. Era ca și cum o mare parte din el, ce era mai frumos și mai luminos murise. Chloe închise ochii strâns și își lăsă capul în față. Oare cum o să poată să trăiască cu el...

Se auzi un ciocănit ferm în ușa dormitorului. Își ridică repede capul și privi spre ușă, dar aceasta nu se deschise.

– Intră, strigă ea.

El purta un halat lung, de un albastru-închis, din satin. Ar fi putut să arate ușor efeminat, dar cumva îi punea în valoare mușchii și masculinitatea. Sau poate doar i se părea așa pentru că era în camera ei și pentru că venise să-și ceară drepturile maritale.

Ar fi trebuit să se gândească la ceva, să-i fi spus ceva, dar își dădu seama de asta prea târziu. Nu zise nimic și încercă să nu-și strângă mâinile prea tare. El închise ușa în spatele lui și îl văzu cercetând patul făcut pentru noapte, lumânările care ardeau pe masă, picioarele ei goale, cămașa de noapte modestă, boneta. Privirea i se opri asupra ultimeia.

– Sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult, zise el.

– Nu.

Urmă o tăcere scurtă, în care ea își simți inima luând-o razna.

– O să încerc să nu te rănesc, îi spuse el. După noaptea asta o să te simți mai confortabil.

– Da...

Vocea și felul lui de a fi erau atât de reci. Părea să nu se simtă deloc jenat, în nici un caz cum era ea.

Și acum, ce? Conștientiză prea târziu că ar fi fost bine dacă ar fi cerut să fie adus niște vin în cameră. Ar fi putut să toarne câte un pahar pentru fiecare și ar fi început o conversație ușoară, relaxată despre... despre ceva. În loc de asta, se simțea sperioasă ca o fetiță. Poate chiar mai mult. Vârsta și lipsa ei de experiență o făceau să se simtă rușinată.

El veni către ea și întinse mâna după a ei.

– Vino, zise el. Cu sau fără durere, cred că o să te simți mai confortabil *după*, nu-i așa?

– Oh, zise ea, lăsându-l să o ridice în picioare. Da, cred că așa va fi. Îmi pare rău, sunt un pic neliniștită. Nu prea știu ce să... fac.

– Ar fi fost ciudat dacă ai fi știut, zise el, dat fiind că mi-ai zis că n-ai mai făcut asta până acum. Întinde-te în timp ce eu sting lumânările.

Trase cuverturile mai într-o parte, astfel încât ea să se poată întinde, dar se întoarse înainte ca ea să facă acest lucru. Îi era recunoscătoare pentru asta. Se întinse pe spate și închise ochii. Apoi, brusc, întuneric. Îl putea auzi venind spre pat de cealaltă parte. Simți răceala când el împinse mai mult așternuturile, apoi simți salteaua coborând sub apăsarea greutății lui.

Mâine-noapte, se gândi ea, și în noaptea următoare, și în cealaltă, și tot așa, urma să fie un ritual familiar, fără să se mai simtă rușinați sau ciudat. Poate că urma să fie un moment pe care să-l aștepte. Spera asta. Existaseră acele porniri total nepotrivite pentru o doamnă și pe care nu știa să le numească, prin care trecuse de-a lungul anilor și spera că *asta* era ceea ce-și dorise, că avea să fie la înălțimea așteptărilor ei.

Era una dintre acele nopți care era aproape la fel de luminoasă precum amurgul. Putea să vadă și să simtă când el se întoarse pe-o parte și se ridică într-un cot deasupra ei. Mâna lui se mișcă peste talia ei, peste șolduri și pe un picior până când ajunse mai jos, la tivul cămășii ei, ridicând-o. Ea fu nevoită să se ridice pe jumătate pentru a lăsa materialul să i se adune în zona taliei.

El veni peste ea, iar Chloe observă șocată că el se dezbrăcase de halat și că nu avea nimic pe dedesubt. Picioarele lui apăsară între ale ei, deschizându-le larg, iar mâinile lui alunecară sub fundul ei pentru a o ridica și a o înclina. Ea duse din reflex mâinile pe umerii lui, care păreau masivi, puternici și musculoși. Era conștientă de urma unei creste dure care trebuia să fie o cicatrice care mergea de la umărul drept până pe spate.

Apoi el o apăsa, iar ea își spuse să nu-și țină răsuflarea și să se relaxeze în timp ce el o penetra. Ea aștepta durerea și se concentră să nu tresară. Dar era doar un sentiment nefamiliar de a fi întinsă și umplută până când, după un moment de ceea ce se anunțase a fi dureros, dar nu fu, el o pătrunse și mai puternic, iar ea se temu că nu avea să fie suficient loc.

El rămase în ea nemișcat, în timp ce mâinile lui se retraseră de sub ea și se ridică pe coate. Doar atunci realiză ea cât de greu fusese peste ea. Își ținu ochii închiși și își duse mâinile peste spatele lui. Cicatricea continua pe spate, dincolo de omoplat - pe partea opusă cicatricii de pe față. Acea lovitură, cu siguranță, fusese aproape să-i smulgă jumătate de față, brațul și jumătate din umăr, dat fiind ca aproape fusese sfârtecat în două.

El se retrase complet din interiorul ei, înainte de a o pătrunde iar, încet la început, ca și cum voia să fie atent să nu o rănească prea tare, apoi mai ferm și cu mișcări mai rapide, care o făcură să strângă ochii mai tare, realizând că ceea ce i se întâmpla acum nu semăna cu ceea ce-și dorise ea.

Rămase nemișcată sub el și lăsă lucrurile să se întâmple. El era soțul ei și o făcea soția lui. Poate că acum o lăsa și gravidă. Era și un pic de durere, despre care era sigură că avea să persiste în noaptea aceea și probabil a doua zi. Dar era o durere plăcută. Iar asta era plăcut. Nu mai era rușinată sau neliniștită.

Greutatea lui coborî cu totul peste ea după un timp, iar mâinile lui alunecară iar sub ea, penetrând-o mai repede și mai adânc, până când îi simți răsuflarea eliberându-se pe obrazul ei, ca un fel de suspin, după care rămase adânc în ea, și ea simți un val de căldură în interior.

Era atât de absurd să simtă că aceea era cea mai fericită zi din viața ei. Era un târg rece acela încheiat astăzi. Iar ceea ce tocmai se întâmplase făcea parte din el. Chiar și cu lipsa ei de experiență, nu putea să se convingă că tocmai făcuseră dragoste. Dragostea nu avusese de-a face

cu nimic din ce se întâmplase. El se însurase cu o femeie care să-i facă moștenitori, iar ea primise un soț și o casă ca să nu trăiască toată viața ca o fată bătrână. Asta era tot conform târgului lor.

Oh, dar cu toate astea era cea mai fericită zi din viața ei.

După câteva minute, se ridică de pe ea și se mută alături. Îi coborî cămașa de noapte și trase așternuturile peste ea. Chloe se întrebă dacă el avea să se întoarcă în camera lui, dar el se întinse lângă ea și trase așternuturile și peste el.

– Mulțumesc, Chloe, zise el.

Ea întoarse capul spre el și abia se abținu să nu-i spună același lucru.

– Sper că n-a fost prea dureros pentru tine, zise el.

– Nu, îi răspunse ea. Nu, n-a fost.

– O să încerc să am grijă să nu regreți ziua de azi.

– O nuntă fără invitați sau pompă? întrebă ea. Mie mi-a plăcut nunta noastră.

– Mă refer la căsnicia noastră, spuse el. O să încerc să am grijă să nu regreți că te-ai căsătorit cu mine.

– N-o să regret, îl asigură ea. E tot ce mi-am dorit – o căsătorie respectabilă, un cămin și o familie. N-o să regret căsnicia noastră. Se gândi la golul din privirea lui, sperând că spunea adevărul. Și eu o să mă străduiesc ca nici *tu* să nu regreți nimic, adăugă ea.

– N-o să regret, îi zise el. S-a terminat.

Nu-i explică ceea ce voia să spună, dar era o expresie care îi făcu pielea de găină – „s-a terminat". Era ca și cum, după ce aveau un moștenitor și, poate, încă unul ca să asigure descendența, datoria lui avea să fie îndeplinită și nu ar mai fi existat și altceva pentru care să trăiască.

Cu siguranță nu se referise la asta.

Chloe își dori ca ducesa să nu-i fi spus despre tentativa lui de sinucidere. Dar se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă, iar rănile lui probabil fuseseră atât de puternice, încât îl scoseseră din minți. Dar *trei ani* ca să se vindece? Și un suflet gol după?

„Cazuri mintale, adică." Aşteptă ca el să spună mai multe sau să decidă să se întoarcă în camera lui. Dar deveni conştientă după câteva clipe, auzindu-i ritmul respiraţiei, că adormise lângă ea.

„S-a terminat." Poate se referise că, acum că era căsătorit, rudele lui şi propriul simţ al responsabilităţii n-o să-l mai preseze încontinuu să-şi aleagă o soţie. Fără îndoială la asta se referise.

Sau poate, pur şi simplu, se referise că ziua aceea se terminase.

Oare îşi imaginase ea că el spusese asta pe un ton atât de sumbru?

Chloe închise ochii şi se concentră asupra durerii – acelei dureri plăcute – pe care el i-o lăsase.

Era căsătorită. În toate felurile.

Îmbrăţişă toată fericirea şi adormi.

Ralph se uita la baldachinul de deasupra lui. După estimările lui dormise vreo oră sau două. Rareori dormea mai mult de-atât şi de cele mai multe ori avea probleme în a adormi la loc. Era foarte treaz acum şi se simţea uşor claustrofobic. Deşi camera nu era deloc mică, era considerabil mai mică decât dormitorul lui. Şi baldachinul era cumva mai jos şi stâlpii mai scunzi.

Dar era conştient că nu acele detalii îl făceau să se simtă întemniţat, ştia asta. Era faptul că împărţea camera, împărţea patul. Nu o atingea, dar îi putea simţi căldura trupului lângă el şi îi putea auzi respiraţia delicată.

Se luptă cu dorinţa de a se ridica şi de a se întoarce în camera lui. Decisese ca pentru o perioadă, până când avea să rămână gravidă, să-şi petreacă nopţile în patul ei pentru a se putea culca cu ea de mai multe ori. Singurul motiv pentru care se căsătorise, până la urmă, fusese să producă urmaşi şi avea să-şi facă treaba cu sârguinţă. Dar în această noapte nu avea să se mai culce cu ea o dată, şi nici de dimineaţă. Cu siguranţă avea dureri, deşi zisese

că nu fusese atât de dureros. Nu-și putea imagina ce însemna pentru o femeie să-și piardă virginitatea.

Ar fi putut să-și mai permită încă o noapte în patul lui, în intimitatea lui, dar alesese să stea aici, să-și înceapă mariajul, dat fiind că își propusese să-l continue. Spera că nu o deranja. Nici nu o consultase. Dar ea îi știuse și acceptase motivele pentru care se căsătoriseră – singurul motiv, de fapt.

Fusese un pic deconcertat de imaginea ei când intrase în cameră. Nu atât de mult din cauza cămășii de noapte, care era drăguță, chiar dacă era extrem de modestă. Dar scufia... Drăguță și ea. Dar el își imaginase cum avea să arate părul ei. Se întrebase dacă urma să fie împletit sau lăsat pe spate. Nu se așteptase deloc să fie complet invizibil.

Poate că era mai bine așa. Trebuia să fie – și era – oarecum atras sexual de ea, dar nu-și dorea mai mult de atât. Și presupunea că nici ea nu voia. Rămăsese pasivă și liniștită sub el. Era un pic înfricoșător să știe că în această seară pusese bazele modului în care aveau să-și desfășoare viața sexuală.

Ea murmurase ceva neinteligibil când el se dăduse la o parte, întorcându-se către el. Întoarse capul către ea pentru a o privi, dar dormea. Fruntea ei aproape că-i atingea umărul. Volănașul bonetei – vedea asta în întuneric – îi încadra fața și fruntea și îi oferea un aspect inocent.

Fu surprins să descopere că simțea dorință. Nu avea să îi dea curs însă. Avea sentimentul că ea nu i s-ar fi opus, dar ar fi fost o lipsă de considerație...

Se întoarse cu spatele la ea și închise ochii, propunându-și să adoarmă la loc. Aproape că reușise. Aproape că ațipise când un ciocănit scurt se auzi la ușă, trezindu-l din nou.

– Milord. Ușa se întredeschise, iar vocea valetului său era joasă, dar urgentă. Trebuie să veniți.

Chloe se ridică imediat. Ralph se împinse peste marginea patului și se întinse după halat.

– Ducele? întrebă el.

– Da, lucrurile au luat o turnură urâtă, confirmă valetul. Excelența Sa spune că trebuie să veniți.

Chloe se ridicase și ea. Ralph înconjură patul, încheindu-și halatul cu cordonul în timp ce se mișca.

– Stai aici, îi zise el. Ai putea la fel de bine să te întorci la somn.

– Ce prostii poți să spui, îi zise ea, în timp ce el se grăbi să iasă din cameră, pe hol, către încăperea bunicului, care era puternic luminată de multe lumânări aprinse.

El absorbi scena dintr-o privire. Bunicul lui era pe pat, cu capul și umerii sprijiniți de mai multe perne. Chiar și în lumina pâlpâitoare, se vedea că pielea îi devenise lividă. Avea ochii închiși și degetele încleștate peste cearșaful care îl acoperea. Valetul lui era aplecat peste el, cu o mână pe fruntea lui. Ducesa stătea foarte dreaptă lângă pat, strângând cu forță marginile cămășii de noapte.

– Ați trimis după doctorul Gregg? întrebă Ralph, intrând în cameră.

Bunicul lui nu deschise ochii pentru a protesta, ceea ce spunea multe despre starea lui.

– Da, milord, am trimis, zise valetul. Weller s-a dus să-l trezească pe Robert, este cel mai rapid și de încredere lacheu.

Ducele deschise ochii și privi către grupul adunat în jurul lui.

– Cum te simți, sir? întrebă Ralph prostește.

Ochii bunicului se fixară asupra lui și, pentru un moment, în ei se întrezări o urmă de umor și afecțiune.

– Mor, băiete, zise el. Am pus în sfârșit un picior și jumătate în prag. Și nu înainte de vreme. Am trăit destul și mi-am întrecut multe rude ca vârstă.

Ralph ar fi înconjurat patul, ca să stea lângă bunica lui, dar Chloe era deja acolo, observă el când ridică privirea. O cuprinsese cu brațul pe bunica lui.

Valetul tampona fața ducelui cu o cârpă umedă. Menajera apăruse în prag și stătea lângă Weller. Valetul lui Ralph zăbovea și el lângă ușă, alături de un grup de servitori.

Ducele închise ochii din nou. Ducesa îi luase mâna într-ale ei și o duse la obraz. Chloe își cuprinsese talia cu mâinile, uitându-se la fața ducelui.

– Doctorul trebuie să se grăbească, zise valetul ducelui, îndreptându-se și uitându-se rugător către Ralph, cu durere în ochi.

– Va veni cât de repede poate.

Ralph se apropie de el, strângându-l de umăr, iar bărbatul se duse să ude din nou cârpa, dar o stoarse atât de tare, încât aproape o uscă de tot.

Ralph atinse umărul bunicului său și îi privi chipul. „Nu muri", se rugă el în tăcere. „Nu muri. Te implor, nu muri!"

Dar totul trebuia să moară, la fel ca și dragostea.

Ochii bătrâni și muribunzi se mai deschiseră o dată, fixându-se asupra ducesei.

– Emmy, îi zise ea.

– Ned, dragul meu.

Ralph privi în altă parte. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chloe, dincolo de pat, iar ea aproape că-i zâmbi. În mod ciudat, nu i se păru o reacție nepotrivită, ci doar realizarea că ea știa că mintea lui repeta aceleași cuvinte – „Nu muri! Te implor, nu mori!"

Se auzi pe sine înghițind în sec, și câteva momente mai târziu auzi din nou vocea bunicii, foarte calmă, deși scăzută.

– S-a dus.

Și chiar așa era. Stătea întins ca mai devreme, cu ochii închiși, cu chipul cenușiu liniștit. Însă ceva se schimbase. *Totul* se schimbase. Nu mai era nimeni acolo.

Plecase.

capitolul 8

Ducesa și Ralph, fiecare așezat de o parte și de alta a patului, se uitau amorțiți la trupul nemișcat al ducelui. Chloe privi când la unul, când la celălalt, întrebându-se pe cine ar trebui să aline mai întâi. Dar bineînțeles că nu avea cum să-i aline. Își amintea asta foarte bine din acea noapte fatidică când murise mama ei.

Dintr-odată, auzi o voce înăbușită, aproape de ureche, trezind-o din reverie.

– Ce-ar trebui să facem, Excelență?

Era menajera.

– Ce ar trebui să facem? Că nu poate merge nimeni la culcare acum.

Chloe se întoarse pentru a o implora pe femeie să nu o deranjeze pe ducesă într-un asemenea moment, însă constată cu uimire că doamna Loftus i se adresa ei. Ea era ducesa de Worthingham. Ralph era duce. Era un șoc atât de puternic, încât simți că i se înmoaie picioarele.

În mod normal, doamna Loftus și domnul Weller se ocupau de Manville Court cu o precizie eficientă și autoritate incontestabilă. Dar amândoi erau destul de în vârstă. Probabil dețineau aceste poziții de foarte mulți ani și deveniseră foarte atașați de angajatorii lor. Ar fi trebuit, bineînțeles, să fie pregătiți pentru acest moment, având în vedere starea precară de sănătate a ducelui, din ultima perioadă, dar în mod clar nu erau. Amândoi arătau pierduți și apelaseră la Chloe pentru îndrumare.

Ea era până la urmă noua stăpână la Manville Court – un gând șocant, înfricoșător. Dar *cineva* trebuia să preia frâiele. Ieși pe coridor cu domnul Weller și doamna Loftus și vorbi pe un ton jos servitorilor adunați acolo – și erau destui. Chloe se îndoia că mai era cineva în pat.

– Ar fi bine ca domnul Weller să rămână aici, zise ea. O să fie nevoie de serviciile lui, cu siguranță. Poate o să alegi unul dintre lachei să rămână cu dumneata, domnule Weller. Iar dumneata, domnule Bentley, o să dorești cu siguranță să rămâi, continuă ea, privind

chipul răvășit al bătrânului valet al ducelui, care zăbovea în pragul ușii. O să fie nevoie de dumneata. Dar atât, nimeni altcineva.

– Da, Excelență, murmură el.

Chloe îi conduse pe ceilalți către bucătărie. Acolo găsi două servitoare și un tânăr adunați în jurul bucătăresei. Toți făcură o plecăciune și tăcură, uitându-se către ea. Cu siguranță știau mai bine decât ea ce era de făcut, dar pentru moment erau șocați și neajutorați.

Cu câteva ore în urmă, fuseseră adunați în hol, radiind de fericire în cinstea miresei și a mirelui...

Chloe o instrui pe bucătăreasă să pornească focul și trimise o servitoare să umple ceainicul mare și pe băiat să o ajute cu pompa. Propuse un mic dejun timpuriu pentru toți servitorii care nu aveau alte îndatoriri, dat fiind că ziua care îi aștepta avea să fie lungă și diferită de rutina cu care erau obișnuiți și nici unul dintre ei nu avea să știe când urma să fie următoarea pauză pentru a lua o masă bună. Îi instrui pe cei de la bucătărie să aibă întotdeauna o tavă cu ceai pregătită, iar ceainicul să fie mereu pe foc, ca în orice moment să se poată servi ceai sau cafea. Sugeră să fie făcuți biscuiți, cât mai curând, și trimisese unul dintre lachei să verifice carafele de lichior din salon pentru a se asigura că fuseseră umplute seara trecută. Desemnă un alt servitor să vadă dacă coșul de cărbuni din salon era plin și trimise o servitoare să facă focul și să încălzească camera. Doamna Loftus avea să supervizeze restul, le spuse Chloe, dat fiind că domnul Weller era ocupat pentru moment.

Dar între timp, le zise ea, înainte de a face orice, trebuiau să se întoarcă în camerele lor și să se îmbrace. Numai Dumnezeu știa când urmau să mai aibă ocazia, iar vizitatorii care aveau să vină mai târziu ar fi considerat ciudat, dacă nu mai rău, să găsească toți servitorii îmbrăcați în cămașă de noapte și cu scufii pe cap.

Deveni dintr-odată acut de conștientă că și ea era în cămașă de noapte, în capotul ei vechi și cu scufia

cu volănaș pe cap – și că aceasta fusese noaptea nunții ei, iar servitorii erau cu toții conștienți de asta.

Cuvintele ei smulseră câteva râsete slabe din partea servitorilor, care începură să se retragă. În absența unei rochii negre – nu-i trecuse prin minte să-și aducă haine de doliu la Manville –, Chloe se îmbrăcă cu o rochie de un albastru-închis. Avea să fie suficient pentru moment. Își lăsă părul prins în coadă și răsucit în jurul capului.

Până coborî din nou jos, îi trecură prin minte și alte lucruri care trebuiau făcute imediat.

Robert tocmai se întorsese cu doctorul, doar pentru a afla însă că ajunseseră prea târziu. Chloe îl consolă pe doctorul Gregg spunându-i că nu i-ar fi putut salva viața ducelui oricum și îl trimise pe lacheu înapoi în sat pentru a aduce preotul, chiar dacă era încă noapte. Era nevoie de prezența unui om al bisericii, iar reverendul Marlowe nu avea să fie deranjat de ora târzie. De fapt, probabil că ar fi fost jignit dacă ar fi fost chemat de dimineață. Nu erai chemat des, până la urmă, să stai la căpătâiul ducelui de Worthingham.

Trimise un alt lacheu, care era pe hol, să caute ceva cu care să îmbrace ciocănelul de la ușă, de preferat o pânză neagră.

Cam la atât se putuse gândi. Rămase pe hol pentru câteva clipe și apoi privi către scări. Oare ar fi trebuit să se întoarcă acolo? Oare acolo era locul ei, lângă soțul ei? Dar nu era nimic cu care putea să ajute, iar gândul de a se întoarce în acea cameră tăcută o înfricoșa. Dacă nu ar fi plecat, ar fi fost diferit. Dar plecase. Nu putea să se întoarcă.

Se duse în salon și trase scaunul ducesei mai aproape de șemineu. Ridică cleștele de foc și aruncă niște cărbuni în foc. Camera era încă rece. Dar era prea neliniștită ca să stea într-un loc.

Se întoarse la bucătărie, pentru a se asigura că totul decurgea cum trebuie. Și așa era. Doamna Loftus își recăpătase cumpătul și autoritatea și le instruia pe servitoare care își terminaseră micul dejun să verifice toate

încăperile pentru a se asigura că toate draperiile erau trase la fiecare fereastră. De îndată ce celelalte aveau să-și termine masa, o asigură ea pe Chloe, urmau să fie trimise să șteargă praful și să lustruiască fiecare cameră, deși fuseseră aranjate cu doar trei zile în urmă. Lacheii fuseseră trimiși în camerele lor să se schimbe cu cele mai bune livrele. Domnișoara Bunker se oferise să facă panglici negre de purtat la mână pentru toți.

Chloe se întoarse pe hol exact când vicarul intra pe ușă. El înaintă către ea, cu mâinile întinse.

– Draga mea ducesă, zise el, strângându-i mâinile. Ce circumstanțe triste ne aduc astăzi împreună! Vă rog să acceptați condoleanțele mele și pe cele ale iubitei mele soții. Dumnezeu e mare. Ieri, a fost mai mult decât evident că Excelența Sa a fost fericit să fi trăit suficient ca să se bucure de nunta singurului lui nepot.

Chloe îl conduse pe scări, dar fu mai mult decât bucuroasă să-l lase în grija lui Weller, care aștepta pe palier și care își reluase postura demnă, înțepată. Ea rămase în salon după aceea, așteptând, în timp ce zorii se strecurau cenușii printre draperii.

Atunci conștientiză pe deplin. Ducele, acel morocănos, dar gentil bătrân gentleman care îi era atât de drag ducesei era mort. Plecase. Lăsând în urma lui un gol, chiar și pentru ea. Putea doar să-și imagineze ceea ce simțeau ducesa și Ralph. Și chiar putea să-și imagineze asta. Moartea mamei i se păru din nou foarte recentă.

În momentul în care ușile de la salon se deschiseră, Chloe se ridică și trase de cordonul clopoțelului. Era momentul de care se temuse. Ralph și bunica lui, la braț. Amândoi îmbrăcați în negru. Ducesa mergea drept, având o aparență regală, iar chipul ei părea sculptat în marmură. Ralph era pământiu la față, sumbru și amenințător. Doctorul Gregg și reverendul Marlowe veneau în urma lor.

Alese instinctiv pe cine să aline și alergă direct în brațele ducesei. Se îmbrățișară fără să scoată vreun

cuvânt, apoi Chloe o conduse pe ducesă către scaunul ei și îi întinse o pătură peste genunchi.

– O să vină și ceaiul în câteva clipe și un platou de biscuiți, zise ea.

– N-aș putea să beau sau să mănânc ceva, Chloe, îi răspunse ducesa, dar cred că doctorul Gregg și vicarul s-ar bucura să li se servească ceva. Îmi pare rău că i-am scos din pat la o asemenea oră. Poate că ar prefera ceva mai tare decât un ceai?

Ambii bărbați ridicară din mâini în semn că nu și scuturară din cap. Doctorul Gregg o asigură pe Excelența Sa că o ceașcă de ceai avea să fie mai mult decât bine-venită.

– Și dumneata o să bei și tu, bunico, îi zise Chloe ferm ducesei, și o să și mănânci ceva. Trebuie.

Ducesa îi zâmbi slab.

– L-am întrebat pe Weller cum se descurcă servitorii, spuse ea, și mi-a spus că sub îndrumarea ta totul merge ca la carte. Mulțumesc, draga mea. Trebuia să ghicesc că aveai să te descurci fără zarvă sau panică. O să beau un ceai, dat fiind că insiști, și o să încerc o jumătate de biscuit.

Între timp, Ralph traversase camera, fără un cuvânt, și se uita pe fereastră. Trăsese un pic draperiile și privea zorii cenușii, cu mâinile prinse la spate.

O tavă cu ceai și cafea fu adusă imediat. Chloe se ocupă să toarne și să ducă cestile tuturor, apoi împărți biscuiții proaspăt copți. Reverendul Marlowe luase loc lângă ducesă și vorbea încet cu ea. Doctorul Gregg stătea lângă umărul lui, ascultând și privind către ducesă cu îngrijorare.

Chloe traversă camera către soțul ei, așeză o ceașcă de cafea pe măsuța din apropierea lui și puse ușor mâna pe mâneca lui. Îl simți încordându-se, deși nu se mișcă.

– Ralph, rosti ea încet.

– Toată lumea, zise el, fără a întoarce capul, îmi spune Excelență.

– Ți-am adus niște cafea, îi răspunse ea, și sunt și biscuiți proaspeți.

– Nu vreau nimic.

– A plecat liniștit.

Ce lucru prostesc de spus! Dar oare ce se spunea în astfel de situații?

– Ai devenit contesă ieri, zise el, astăzi ești ducesă. Este un vis devenit realitate.

Mâna ei se încordă ușor pe brațul lui înainte de a și-o îndepărta. Oare se referise la...? Nu, nu se putea.

– Scuză-mă! El întoarse capul și se încruntă spre ea. Îmi cer scuze, Chloe, n-am vrut să sune așa.

Pentru prima dată era și altceva în afară de goliciune în ochii lui. Era durere și o părere de rău.

– Oh, știu, îi spuse ea. Dar e și adevărat, deși mi-aș dori să nu fie. Bea-ți cafeaua sau îți aduc ceai, dacă vrei. Și încearcă să mănânci un biscuit. O să aduc pentru amândoi, deși nici eu nu am poftă de nimic.

Asemenea chestiuni normale, când existau universuri de emoții care trebuiau simțite și realități la care să te gândești și despre care să vorbești! Una dintre cele mai oribile realități despre moartea cuiva apropiat, își reaminti ea, era necesitatea continuării lucrurilor banale ale existenței. Ca și cum nimic cu adevărat important nu se schimbase.

– E în regulă cafeaua, zise el, uitându-se către ceașcă. O să împart un biscuit cu tine.

Chloe se duse să-l aducă și să-și pună ceai, apoi se întoarse lângă el. Mâncară un biscuit amândoi, din aceeași farfurie, apoi el luă ceașca de cafea. Noaptea trecută, doar cu câteva ore în urmă, își consumaseră căsnicia. Părea că trecuse o eternitate. Dintr-odată se bucură că apucaseră să se căsătorească la timp.

– Weller și doamna Loftus s-au ocupat de Manville cu sârguință de fier de când mă știu, zise el. Înțeleg că aseară au înlemnit. Erau foarte devotați ducelui, desigur. Dar că tu i-ai ajutat, și totul a revenit la normal.

– Oh, dar s-ar fi descurcat și fără mine.

– Da, s-ar fi descurcat, dar s-au uitat la tine ca să-i conduci și ai făcut asta.

Ea așează farfuria goală, recunoscătoare pentru cuvintele lui, și ridică ceașca de ceai și farfuriuța.

– Sunt soția ta.

Și chiar era, în toate modurile.

– Ești *ducesa* mea. Se încruntă la ea. Ceea ce mă face pe mine duce. La dracu'!

Nu-și ceru scuze pentru cuvintele șocante. Poate că nici nu conștientiză că le spusese cu voce tare.

– Ar trebui să încep să mă port ca unul, continuă el, așezându-și ceașca jos. Vino!

Se îndreptă spre șemineu. Așteptă ca și Chloe să se așeze înainte de a vorbi.

– Domnilor, începu el, adresându-se medicului și vicarului, vă mulțumesc pentru că ați venit atât de repede în toiul nopții și vă mulțumesc pentru cuvintele de alinare adresate Excelenței Sale, bunica mea, soției mele și mie. Suntem cu adevărat recunoscători. Va trebui să discutăm despre înmormântare, reverend Marlowe. Nu acum, însă. O să le trimit pe bunica și pe soția mea la culcare în curând sau să se odihnească dacă nu pot adormi. Poate domniile voastre pot să revină mai târziu.

Ambii bărbați recepționaseră mesajul, că era timpul să plece. Ralph îi conduse, iar Chloe rămase singură cu bunica lui. Ducesa se uita către foc, dar ceașca și farfuria de lângă ea erau goale.

– E cel mai straniu sentiment din lume, zise ea. Într-un moment cineva e aici și îți spune pe nume, și în momentul următor trupul lui e acolo, dar el nu mai e. Și nici nu o să mai fie vreodată. Nu ai cum să-l chemi înapoi. Ceea ce nu s-a spus înainte nu are cum să mai fie spus vreodată. Trupul lui încă e sus. Arată ca el, dar în același timp nu e el. Nu e acolo.

Chloe își prinse mâinile și se abținu să ofere vorbe de alinare, care oricum nu aveau cum să ajute. Excelența Sa întoarse capul și îi zâmbi.

– Dar v-am celebrat nunta ieri, spuse ea, și amândoi am fost așa de fericiți, eu și Worthingham. Poate că a fost egoist din partea noastră să nu vă convingem să așteptați și să vă căsătoriți cu toată pompa și formalitățile la Londra. Dar nu-mi pare rău că am fost egoiști. Cumva, mi s-a părut că a fost cea mai frumoasă nuntă la care am participat vreodată, cu excepția nunții mele. Și nici nu-ți imaginezi cât de liniștită mă simt astăzi, Chloe, să știu că Ralph e căsătorit și că are o soție care să-l ajute în vremurile acestea dificile. Și să știu că nu mai ești doar un oaspete, nepoata dragii mele Clemmie, ci și nepoata *mea* prin căsătorie. Nu aș mai fi putut să îndur să fiu ducesă, să știi. Sunt atât de bucuroasă că poziția ta, în calitate de soție a lui Ralph, mă face pe mine ducesă văduvă. Oh, Chloe, draga mea!

Ochii i se umplură de lacrimi, iar Chloe se grăbi să se așeze pe brațul scaunului ducesei și să o cuprindă de umeri.

– Cum o să continui fără el? întrebă Excelența Sa, înclinându-și capul și sprijinindu-l de umărul lui Chloe. Oh, cât de egoist a fost bărbatul ăla să plece înaintea mea. Râse tremurător și căută o batistă. Dar, în unele privințe, mă bucur că s-a dus el primul. Eu o să mă descurc cu mult mai bine fără el, decât s-ar fi descurcat el fără mine. Ar fi fost complet pierdut... Doar că îmi doresc să fi plecat împreună.

Ralph intră în cameră în momentul în care ea își sufla nasul. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chloe, apoi veni către bunica lui și se așeză pe vine în fața scaunului pe care era așezată. Întinse mâinile către ea, în timp ce ea își puse deoparte batista.

– Bunico, îi zise când ea îi cuprinse mâinile, o să te rog să urci în cameră și o s-o chem pe Bunker. Chloe o să meargă cu tine și apoi în camera ei. Amândouă trebuie să vă odihniți și să încercați să dormiți.

Avea o voce calmă, chiar blândă, și în același timp poruncitoare, iar Chloe presupusese că fusese cumva transformat de noul lui rol și că urma să-și ia responsabilitățile

foarte în serios. Poate, se gândi ea, aveau să fie salvarea lui, deși nu înțelegea nici ea ce voise să spună cu asta. O ridică pe bunica lui în picioare, iar Chloe se ridică și ea, oferindu-i brațul.

– Dar poate că te-ai simți mai confortabil într-una din camerele de oaspeți, bunico, sugeră Ralph.

– Fiindcă doar garderoba este între camera mea și cea a bunicului tău? Nu mă tem. În plus, el nu m-a atins niciodată și nici nu mi-a făcut rău cât a trăit. De ce crezi că mi-ar face rău acum, când e mort? Și-n plus, el nu e acolo. Nimeni nu e.

El o privi sumbru în timp ce ducesa o luă pe Chloe de braț și urcară scările împreună. Chloe coborî la doar cinci minute după aceea. El era în salon încă, uitându-se la flăcări, cu un braț sprijinit de șemineu. Întoarse capul și ridică din sprâncene văzând-o.

– Tu ce o să faci? îl întrebă.

– Nimeni nu știe despre ce s-a întâmplat aici în ultimele 24 de ore, zise el. Nimeni nu știe de căsătoria noastră. Nimeni nu știe că ducele a murit. E un gând înfricoșător nu? Nu au fost invitați la nunta noastră. Am ales să nu așteptăm. Acum, pentru acest eveniment, *trebuie* să așteptăm pentru că tot felul de oameni își vor dori să vină la înmormântare. A fost *ducele de Worthingham*. Trebuie anunțați membrii familiei – despre ambele evenimente –, prietenii și cele mai apropiate cunoștințe, la fel și unii dintre demnitari, care trebuie informați despre moartea bunicului. Nu trebuie să existe nici un fel de întârziere dacă e să aibă timp să ajungă la înmormântare. Trebuie date anunțuri la ziare. Și mai sunt o grămadă de alte detalii de care trebuie să mă ocup, unele dintre ele la care probabil nici nu m-am gândit. L-am chemat pe secretarul bunicului în birou. E secretarul meu acum, cred. Probabil mă și așteaptă deja.

Ceva în interiorul lui Chloe deveni rece și încremenit. „... pentru că tot felul de oameni își vor dori să vină la înmormântare". Bineînțeles. Oh, bineînțeles. Nu avea să mai fie nici o plecare astăzi sau mâine în Hampshire

și apoi, după o vizită la *papa*, la Elmwood Manor și acasă. Nu avea să fie vreo plecare decât după înmormântare, la care urmau să participe tot felul de oameni. „Trebuie anunțați membrii familiei – despre ambele evenimente –, prietenii și cele mai apropiate cunoștințe, la fel și unii dintre demnitari." Și poate, chiar foarte probabil, nu avea să fie nici o plecare nici după aceea. Pentru că Elmwood nu mai avea cum să fie principala lor casă. Manville Court urma să fie.

Se simți amețită și încercă să scape de acest sentiment. Nu era timpul să se gândească la ea.

– Atunci trebuie scrise scrisori, zise ea brusc. Multe și nu identice. Și anunțurile pentru ziare trebuie compuse și copiate de mai multe ori. E mult de lucru pentru doi oameni într-un timp așa scurt. O să vin cu tine.

El se răsuci dinspre foc spre ea, încruntându-se.

– Nu trebuie să te preocupi, îi spuse pe un ton aproape rece. Ești trează de aproape jumătate de noapte și ai fost și ocupată. Du-te și odihnește-te!

– Și tu ești la fel ca mine, sublinie ea. Sunt foarte multe de făcut, și o să te ajut.

Părea că avea să o contrazică sau poate să-i dea ordine. Dintr-odată lui Chloe i se păru foarte măreț și impunător. Dar apoi întrezări ceva ce semăna cu un zâmbet care dispăru la fel de repede pe cât apăru.

– Îmi tot reamintesc că nu te cunosc mai deloc, Chloe. Ai de gând să fii mai mult decât mama copiilor mei, nu-i așa?

– Am fost de acord să fiu, îi răspunse ea, și am promis ieri în biserică să fiu *soția* ta. Să-ți port copiii este doar una dintre obligațiile mele.

– *Obligații*, rosti el încet.

– Nu sunt întotdeauna rele. Îi zâmbi brusc. Îmi *place* să scriu scrisori.

Însă simți cum o cuprind fiori. Nu se așteptase la nimic din toate astea. Cât de prostuț din partea ei! În ciuda tuturor semnelor și a avertismentelor pe care le primise din plin de când venise la Manville Court,

nu se gândise niciodată că asta avea să se întâmple. Și acum viitorul era prezent.

– Haide, atunci! Trecu pe lângă ea, către ușă, apoi se opri, se uită în spate și se încruntă din nou. Presupun că să vii în urma mea e una dintre obligațiile tale, nu? Ia-mă de braț!

Arthur Lloyd, secretarul răposatului duce, făcuse deja liste cu persoanele pe care trebuiau să le anunțe și liste cu lucrurile care trebuiau făcute. Chloe se așeză lângă el, iar Ralph se uită peste umerii lor, deși secretarul îi oferise scaunul. Împreună completară listele și împărțiră sarcinile.

Chloe spusese clar că nu avea să plece. Se apucă să scrie fratelui și surorii ei, mătușii și unchiului – Lord și Lady Easterly. Scrise, de asemenea, o scrisoare tatălui ei care să fie inclusă în scrisoarea mai formală scrisă de Ralph. Făcu mai multe copii cu un scris elegant pentru anunțul de nuntă și pentru cel de deces, pe care îl compusese Lloyd și pe care Ralph îl agrease, după ce Chloe sugerase câteva mici modificări ale frazelor. Ralph le scrise mamei lui și celor șase tovarăși Supraviețuitori, în timp ce Chloe și Lloyd se ocupară de numărul incredibil de scrisori formale care trebuiau trimise diverșilor oameni de o anumită importanță pentru care anunțul din ziar nu avea să fie suficient.

Când Ralph și Lloyd începură să discute despre ceea ce trebuia făcut pentru a pregăti casa pentru venirea membrilor de familie și a prietenilor apropiați la înmormântare, Chloe își înălță capul din scrisorile pe care le scria și îi informă ferm că nu trebuiau să se preocupe de lucruri domestice. Acesta era domeniul ei și avea să se consulte cu doamna Loftus. Ralph schimbă priviri cu secretarul, apoi continuă spunând că în acest caz urma să noteze câteva idei pentru înmormântare ca să le discute cu preotul.

Mai târziu, chiar înainte ca reverendul Marlowe să se întoarcă, Ralph menționă necesitatea achiziționării

unor haine de doliu, în special pentru Chloe, care aparent nu avea nimic negru.

Urma să ceară de la Londra niște haine gata făcute și să spere că aveau să i se potrivească. Dar din nou, Chloe ridică privirea de la ceea ce făcea și îi spuse că nu trebuie să se preocupe. Deja se gândise să scrie acasă, să i se aducă haine de doliu, aceleași pe care le folosise pentru mama ei, dar exista deja o soluție mai bună. O croitoreasă pricepută trăia la mai puțin de doisprezece kilometri depărtare. Chloe urma să o roage să vină să stea acolo câteva zile și să aducă ajutoare și materiale, precum și cele necesare cusutului. Poate și bunica lui Ralph dorea să-și facă ceva pentru înmormântare.

Ralph se simțea tot mai iritat. Era obișnuit să comande, deși nu pusese mare accent pe asta în ultimii șapte ani, ce-i drept. Dar cu siguranță era obișnuit cu independența, să ia decizii de unul singur, ca servitorii să-l asculte fără să comenteze sau să propună. Chloe, bineînțeles, nu era servitoare. Ceea ce îl irita cel mai mult la ea era, poate, că era cu adevărat de ajutor – de mare ajutor, de fapt. Și că făcea totul veselă și eficient. Și că putea – și făcea asta – să gândească și să acționeze independent.

Asta îl făcu să fie cu nervii întinși la maximum – până când își aminti cât de bucuroși fuseseră cu o zi înainte bunicul și bunica. Și cum bunica se sprijinise de Chloe în salon, după ce preotul și doctorul plecaseră. Iar el avea nevoie de o soție și, mai mult decât oricând, de un moștenitor.

Și ce fel de soție ar fi preferat? Cineva neajutorat și lipsit de stăpânire de sine? Cineva cu care să se culce noaptea și să o ignore ziua? Sau cineva... precum Chloe?

Iritarea lui, fu forțat să admită, era nejustificată.

Și, apoi, dintr-odată, se gândi la cineva care avusese același efect asupra lui – cineva pentru care simțise respect și iritare în același timp. Cineva pe care nu-l putuse niciodată domina sau ignora.

Graham Muirhead. Fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu semănau *deloc*. Arătau atât de diferit ca noaptea și ziua. Bineînțeles, era posibil, și chiar probabil, să fie frați vitregi, nu-i așa?

Se simți ușurat când Weller apăru în ușa biroului și îl informă că vicarul ajunsese și-l aștepta în salonul mic. Chloe era aplecată asupra unor scrisori când plecă el, cu părul ei împletit și roșu. Însă nu mai era când se întoarse el. Excelența Sa, ducesa văduvă, se trezise și o rugase să urce la ea, îl informă secretarul.

Ralph era obosit și deprimat când ea apăru la ușă ceva timp mai târziu. Mai aveau scrisori de scris, dar mintea lui era în altă parte și o anumită amorțeală care îl stăpânise de noaptea trecută după moartea bunicului începu să lase loc conștientizării faptului că bunicul lui plecase pentru totdeauna. Ieri se duseseră și se întorseseră de la capelă împreună. Își petrecuseră seara amintindu-și despre copilăria lui Ralph. Astăzi nu mai era.

– E timpul să ne schimbăm pentru cină, îi zise Chloe.

El se încruntă la ea, iritat.

– Nu mi-e foame, îi răspunse el. O să mănânc ceva mai târziu de pe tavă dacă mi se face foame.

Își lăsă capul în jos pentru a relua scrisul.

– Nici bunicii tale nu-i este foame, dar este foarte important ca ea să mănânce și să își păstreze puterile. Nici mie nu mi-e foame, dar ține de noi doi, dar mai mult de tine, să oferim un exemplu. Și nu ai luat nici prânzul.

El lăsă penița din mână, făcând pete de cerneală pe scrisoarea pe jumătate scrisă, stricând-o. Simți cum iritarea i se transformă în furie. Deschise gura pentru a o pune la punct, dar se opri și tăcu, în timp ce își trecu cu mâna prin fața ochilor. Avea dreptate, la naiba!

– O să urc acum, zise el, ridicându-se în picioare.

– O să te însoțesc.

Ea trebuia să fie la fel de obosită ca el. Și trebuia să-i fie și greu să se obișnuiască cu felul lui de a fi, cum îi era

și lui cu al ei. Poate chiar mai mult. Ea nu se încrunta și nu se uita urât la el. Se ocupa în liniște de treburile ei.

Ralph trebui să recunoască în următoarele zile că nu s-ar fi descurcat fără ajutorul ei. Chiar dacă și această recunoaștere îl irita. Petrecuse trei ani la Penderris Hall și erau patru ani de când învățase să trăiască singur, să nu depindă de nimeni – în special emoțional.

Nu că acum devenea atașat *emoțional* de soția lui. Sexul, până la urmă, nu era o emoție. Ceea ce era bine, pentru că devenise dependent de el, în acele zile de dinaintea înmormântării, sau mai bine zis în acele nopți. Deși era obosit, în fiecare noapte mersese la ea și găsise un soi de eliberare a stresului. Nu era niciodată o experiență erotică evidentă. Ea purta întotdeauna cămașa de noapte în pat, iar el nu încercase niciodată să i-o scoată. Întotdeauna purta scufia, cu toată frumusețea părului ei ascunsă dedesubt.

Dar o poseda de două ori pe noapte, o dată chiar de trei ori, și nici nu mai se străduia să pretindă că era pentru simțul datoriei și pentru a-i face un moștenitor, deși asta era justificarea pe care o folosea pentru că își oferea plăcere în casa în care trupul bunicului lui aștepta înmormântarea.

Nu avea nici cea mai mică idee dacă era plăcut și pentru ea. Întotdeauna stătea liniștită sub el, cu trupul cald, relaxat și umed, pregătit să-l primească. Dar brațele ei îl cuprindeau când era deasupra ei, degetele ei se plimbau pe cele mai hidoase cicatrici ale lui, lovitura de sabie care aproape îl lăsase fără braț, umăr și față. Nu comentase niciodată despre urâțenia ei, deși probabil o văzuse în diminețile în care se ridicase din patul ei gol, așa cum dormea întotdeauna. Trupul lui nu era frumos, o știa. Dar niciodată nu tresărea dezgustată.

Avea sentimentul că urma să fie o soție bună. Și cel mai probabil și o mamă bună. Nu știa dacă era mai mult încântat decât iritat. Își simțea toată viața... invadată.

Și însești identitatea i se schimbase din nou. Conte de Berwick în urmă cu cinci ani, când tatăl lui murise

subit, cât el era la Penderris; acum duce Worthingham. Și bărbat însurat.

Câteodată, se întreba unde dispăruse Ralph Stockwood, dacă plecase undeva. Poate încă era aici, pândind și ascunzându-se în adâncuri. Dar nu era sigur că voia să-l caute. Până și el știa că dulăii adormiți nu trebuie treziți.

capitolul 9

Chloe își ținu mintea ocupată în zilele care urmară după decesul ducelui și avu foarte puțin timp la dispoziție pentru a se gândi la încercările care o așteptau și care erau destul de multe. Chiar și situația inițială fusese destul de înfricoșătoare, când era doar proaspăta contesă de Berwick și trebuia să facă față numai rudelor proprii și socrilor și să le explice această căsătorie subită.

Numai lor. Și atât.

Acum, în plus, era ducesa de Worthingham și trebuia să primească în casa ei – și da, asta era chiar Manville Court, nu mai era îndepărtata reședință mai modestă Elmwood Manor – cât de multe rude și aristocrați doreau să facă drumul în Sussex pentru înmormântare. Ralph și bunica lui credeau că un număr mare de oameni aveau să-și dorească să vină să-și ia rămas-bun de la răposatul duce.

Aceștia erau aceeași oameni care îi întorseseră spatele lui Chloe cu șase ani în urmă, după ce Lucy fugise cu domnul Nelson și din nou, anul trecut, când devenise dureros de evident că ea, Chloe Muirhead, semăna uimitor de tare cu fiica unui bărbat care fusese odinioară iubitul mamei ei.

Ea nu avu timp în acele zile să se gândească la starea mariajului ei, care era, în mod clar, în etapele lui timpurii și care avansa în circumstanțe foarte diferite față de cele pe care le anticipaseră amândoi. Nu știa nici măcar dacă soțul ei o plăcea sau nu. Și nici nu știa dacă

ea îl plăcea. Dar presupunea că nici nu prea conta. Erau căsătoriți și trebuiau să facă față cât mai bine acestei situații. Și nu era ca și cum vreunul din ei ar fi avut iluzii romantice.

Zilele erau dificile. Își luase atribuțiile foarte în serios pentru că știa că era nevoie de ea și că trebuia să continue – un singur pas greșit urma să-i înstrăineze pe servitori și ar fi putut să le strice relațiile cu vecinii. Dar se simțea precum o uzurpatoare, în special pentru că ducesa văduvă încă era în reședință, iar Ralph părea să-i deteste energia și eficiența pentru că, presupunea ea, nu fusese nevoit niciodată să împartă conducerea cu nimeni. Nu că s-ar fi plâns vreodată. Din contră, îi mulțumea des și chiar o complimenta, dar o făcea într-o manieră atât de înțepată și rece care îi sugera că i-ar fi plăcut mult mai mult să se rătoiască la ea mai degrabă. Iar ea detesta resentimentul pe care îl simțea din partea lui și pentru că era convinsă că el ar fi disprețuit-o dacă s-ar fi mulțumit cu rolul de soție timidă ca un șoricel pe care probabil el îl așteptase din partea soției.

Singurul motiv pentru care își dorise să fie căsătorită era tocmai dorința de a evita să se mai prefacă vreodată că este simplă și liniștită. Asta cu condiția să nu mai aibă de-a face cu lumea bună. Și totuși, asta urma să se întâmple, deși într-un mod limitat. Oh, viața nu era simplă deloc. Și cât de tare o lovi această conștientizare profundă, dar teribil de banală.

Dar trebuia să recunoască faptul că nopțile o recompensau pentru încercările care o așteptau ziua. Îi plăcea modul lui obișnuit și lipsit de pasiune când făcea dragoste. Îi plăcea mult și încerca foarte tare să nu își dorească mai mult – cuvinte frumoase, atingeri tandre, de exemplu și... Și multe altele pe care nu le putea nici măcar rosti din pricina lamentabilei ei lipse de experiență. Dar nici unul dintre cele menționate nu făcuseră parte din târgul lor. Într-adevăr absența pasiunii și a sentimentelor fusese parte din înțelegere.

Fără legături emoționale.

Contesa văduvă de Berwick, mama lui Ralph, ajunse cu două zile înainte de înmormântare în compania vicontelui Keilly și a soției lui, Nora, cea mai mică soră a lui Ralph. De fapt, Ralph se grăbi să coboare când auzi trăsura, în timp ce Chloe rămase în spatele lui, apropiindu-se încet, la braț cu bunica lui, care se sprijinea puternic de Chloe. Oaspeții deja coborâseră din trăsură și așteptau pe terasă când ele două ieșiră din casă și coborâră scările. Domnișoara mai tânără era în brațele lui Ralph, plângând pe umărul lui. Doamna mai în vârstă se grăbi de-a lungul terasei pentru a o îmbrățișa pe ducesa văduvă și pentru a-și exprima condoleanțele. Chloe făcu un pas în spate și își împreună mâinile pe talie - precum o însoțitoare perfectă, se gândi ea, dispărând în decor - și chiar își dori cu ardoare să fi fost doar atât.

Bărbatul îi strânse mâna puternic lui Ralph și îi oferi câteva cuvinte de consolare.

Și apoi, părea că toată lumea termină în același timp cu ceea ce părea prima manifestare a durerii și cu condoleanțele reciproce. Toată lumea se întoarse pentru a o privi pe ea. Primul ei gând se îndreptă către domnișoara Rush, croitoreasa căreia îi era deosebit de recunoscătoare că era cu adevărat pricepută și lucrase repede și eficient. Chloe purta o rochie neagră simplă, dar care îi venea bine și o acoperea de la gât, la încheieturi și până la glezne. Își pieptănase părul pe spate și îl strânsese într-un coc împletit la ceafă. Era tot ceea ce putea face pentru a mai diminua din acea strălucire necuviincioasă a culorii lui. Cu siguranță arăta mai mult a guvernantă decât ca însoțitoarea unei ducese.

– Mamă, zise Ralph. Nora și Keilly, vă rog să-mi permiteți să v-o prezint pe soția mea. Mama mea, sora mea și cumnatul meu, Chloe.

Cel puțin nu o prezentase ca ducesă, ducesa lui. Contesa văduvă era o femeie foarte frumoasă și părea cu mult mai tânără decât se așteptase Chloe. Iar fata ei era o versiune mai tânără a ei. Ralph semăna cu amândouă.

Văduva o privi cu ochi mai reci decât ai fiului ei și își înclină capul cu o amabilitate exagerată. Vicontele Keilly făcu o plecăciune, iar Lady Keilly o privi din cap până în picioare înainte de a ridica din sprâncene și de privi în altă parte.

Chloe fu singura care făcu o reverență și simți cumva că era și singura care comisese o greșeală de etichetă. Bineînțeles că avea rangul mai înalt decât toți, un gând care o făcu să se strâmbe în sinea ei. Și nu era în stare să gândească ce să spună. Cum putea să le ureze bun venit în casa lor, căci era casa lor, până la urmă, casa pe care o cunoșteau atât de bine și casa care aparținuse răposatului duce și ducesei văduve? Cum ar fi putut să nu o vadă drept cea mai îngrozitoare oportunistă, în special în aceste momente de teribilă tristețe pentru familie?

– Ah, iat-o pe menajeră, zise soacra ei, ridicând privirea către ușile deschise ale casei și întinzându-se după brațul lui Ralph. Poți să ne conduci în camerele noastre, doamnă Loftus. Cele pe care le folosim de obicei, sper, nu? Iar Weller o să se ocupe de bagajele noastre. O să venim mai târziu pentru ceai în salon, mamă.

Ducesa văduvă luase deja brațul oferit de Lady Keilly.

– Sunt sigură că draga de Chloe s-a ocupat de toate cele trebuincioase spre satisfacția tuturor, zise ducesa. Nu știu cum ne-am fi descurcat eu și Ralph fără ea cu încercările din aceste zile.

Lord Keilly mergea în spatele soției lui, până la treptele de la casă, cu mâinile prinse la spate.

Chloe venea în urma lor. Să se impună în fața servitorilor fusese partea cea mai ușoară, conștientiză ea. Ei făcuseră totul mai ușor pentru ea. Cunoașterea rudelor sale nu începuse tocmai sub cele mai bune auspicii. Dar cel puțin începuse. Câteodată, așteptarea și imaginatul erau mult mai rele decât acțiunea.

Situația se schimbă în bine odată cu următorul oaspete, după aproape o jumătate de oră.

Lady Ormsby, sora văduvă a ducesei, veni într-o trăsură atât de veche și atât de decorată, încât ar fi arătat

firesc într-un muzeu. Era atât de plină cu servitori – o cameristă, lachei în livrea, escorte, un vizitiu bătrân – și atât de plină de bagaje, încât Chloe se aștepta să iasă șase persoane din interior, nu una.

– Emily, zise femeia după ce privi intens către terasă și o strânse puternic la piept pe ducesă. Emily, draga mea. Și așa s-a încheiat una dintre cele mai frumoase povești de dragoste ale secolului – a acestui secol și a celui trecut. Nu pot să-mi imaginez cum o să fie viața ta fără Edward. Cum a murit? În pace, sper, ceea ce e mai mult decât pot spune despre sărmanul meu Hubert. Trebuie să mă îndopi cu ceai în care Ralph îmi va pune câteva picături de coniac și să-mi povestești tot. Haide, haide! Nu cred că ai plâns cum trebuie. Tu n-ai fost niciodată o plângăcioasă, spre deosebire de Caroline, Dumnezeu să o ierte, care obișnuia să ne înece în lacrimi, dar și pe mama și *papa*, cu râuri de lacrimi la cea mai mică provocare. Până și moartea unui șoarece de câmp avea un efect devastator asupra ei. Îți mai aduci aminte de acel șoarece mort și de înmormântarea pe care ne-a bătut la cap să o aranjăm? Tu arăți foarte sobru și delicios în negru, trebuie să zic asta, Ralph. Ca un pirat cu cicatricea aia. Și ce e cu asta, te-ai căsătorit fără să inviți pe nimeni? Aș fi furioasă ca un urs pe tine, dacă sărmanul de bunicul tău n-ar fi plecat dintre noi chiar a doua zi, făcându-mă să-mi canalizez toată energia asupra dragii mele surori. Aceasta este soția?

Ridică la ochi un lornion cu coadă lungă și se întoarse spre Chloe.

– Mătușă Mary, începu Ralph, făcând o plecăciune, permite-mi să ți-o prezint pe soția mea. Lady Ormsby, Chloe, sora mai mare a bunicii.

– Milady, spuse Chloe și făcu o nouă reverență, chiar dacă nu știa dacă era lucrul corect de făcut sau nu.

Bătrâna rămase cu lornionul fixat câteva clipe asupra ei înainte de a-l lăsa în jos și de a izbucni:

– Bunica ta a fost Clementine West, îi zise Lady Ormsby, sau cel puțin așa a fost după căsătorie. Nu-mi

aduc aminte cum s-a numit înainte de asta. Era preferata lui Emily. Era foarte frumoasă, un lucru pe care l-aș fi detestat teribil dacă nu aș fi fost deja căsătorită cu Ormsby atunci. Dar frumusețea ei nu o întrece pe a ta, fata mea, deși de unde ai luat acest păr roșu, doar Dumnezeu știe, dacă nu cumva bârfele sunt și ele adevărate, ceea ce se întâmplă foarte rar. Acum însă, poți să le dai peste nas tuturor. Căci nimeni nu o să mai îndrăznească să jignească o ducesă care are părul de foc, mai ales una care arată atât de dramatic în negru și care este căsătorită cu un pirat. Poți să mă săruți pe obraz, dar să ai grijă să nu-mi întinzi rujul, nu de alta, dar camerista mea o să stea bosumflată o săptămână.

Refuză oferta să fie condusă în camera ei. În schimb, o prinse de braț pe sora ei și porniră către salon, dându-i instrucțiuni menajerei, în trecere, să pregătească un ceainic mare fără întârziere.

– Te rog să-mi ierți excesiva familiaritate, ducesă, strigă ea peste umăr către Chloe.

Ralph o privi pe Chloe în timp ce mergeau în urma lor.

– Majoritatea familiilor par să aibă măcar un personaj excentric în mijlocul lor, zise el. De obicei, e mătușa.

Chloe zâmbi. Era prima dată când îl auzise făcând o glumă.

În următoarea dimineață mai veniră câțiva vecini, la fel cum se întâmplase și în zilele precedente, ca să-și ia rămas-bun. Chloe îi primi pe toți, căci, deși o priveau cu vădită curiozitate, nimeni nu părea ostil. Și bineînțeles că nu veniseră în principal să o cunoască pe ea. Până la urmă, o văzuseră la biserică împreună cu ducesa, în mai multe ocazii. Veniseră să-și arate respectul față de bunica lui Ralph, față de nora ei și de nepoții ei.

Mai mult, se auzea că toate hanurile din împrejurimi se umpluseră deja de oameni din înalta societate care veniseră special pentru a lua parte la ritualurile solemne de a doua zi. După-amiaza adusese și mai mulți oaspeți. Lady Ormsby, care insista ca și Chloe să o strige

mătușă Mary, observă trăsura apropiindu-se pe alee și îl atenționă și pe Ralph.

– Este un blazon aparte pe partea laterală, zise ea. Aș recunoaște imediat dacă aș fi mai aproape sau dacă ochii ăștia ar fi măcar cu cincizeci de ani mai tineri. Lornionul e cam inutil când vine vorba de lucruri practice, dacă nu vrei să-l folosești ca instrument de intimidare. A cui trăsură e, Ralph?

– A ducelui de Stanbrook, răspunse el, după ce veni lângă ea.

– Presupun, zise mama lui, că o să se aștepte să stea aici. Trebuie să-l informezi, mamă, că doar familia poate sta aici. Sau pot să fac eu asta dacă e prea greu. Nu mi-a plăcut niciodată.

– O să îi ies în întâmpinare, spuse Ralph și se întoarse către Chloe cu o lumină stranie în ochi. Vii cu mine?

Ducele de Stanbrook, îi explică el pe scurt în timp ce coborau pe terasă, era proprietarul de la Penderris Hall din Cornwall, locul în care petrecuse trei ani pentru recuperare.

Chloe rămase în spatele lui Ralph în timp ce acesta străbătu terasa către portiera trăsurii, deschizând-o și coborând scărița. Ducele era cu mult mai în vârstă decât soțul ei, era înalt și frumos, într-un mod auster, cu părul negru, cărunt la tâmple. Coborî rapid și, fără să scoată vreun cuvânt, îl îmbrățișă strâns. Chloe le observă chipurile când se despărțiră și fu șocată să vadă emoție la ambii bărbați.

Apoi se întoarseră către trăsură, iar Ralph întinse mâna pentru a ajuta pe altcineva – o doamnă. Era micuță de statură, blondă și foarte frumoasă și își așeză mâinile pe umerii lui și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz și apoi să-i șoptească ceva ce Chloe nu putu să audă.

Un alt bărbat ieși la rându-i, un gigant, cu părul negru scurt și cu un chip încruntat și feroce, care îl prinse pe Ralph într-o îmbrățișare mai strânsă decât cea a ducelui.

– Ah, băiete, zise el după câteva momente de tăcere, am venit cu George îndată ce am aflat.

Chloe îi găsi și mai intimidanți decât rudele ei, deși nu putea să înțeleagă de ce. Dar înțelese imediat că ei erau parte dintr-o lume care îi aparținea soțului ei, una din care era exclusă. Ralph se transformase în fața ei și goliciunea îi dispăruse din ochi. Și, dintr-odată, cu totul neașteptat și nerezonabil, simți resentiment față de oamenii aceștia. Ea era *soția* lui, și cu toate astea, până în acel moment, nu văzuse o astfel de... *vioiciune* la el.

Toți se întoarseră spre ea, așa cum făcuse și familia lui în ziua anterioară, dintr-odată conștienți, se părea, de prezența ei tăcută aflată la câțiva pași depărtare. Ralph îi întinse mâna și îi făcu semn cu degetele, făcând-o, cumva, să se simtă prost că nu înaintase din proprie inițiativă.

Îi întâlni privirea, dar ochii lui erau din nou goi și imposibil de citit.

– Chloe, spuse el, permite-mi să ți-l prezent pe ducele de Stanbrook și pe Lord și Lady Trentham. Soția mea, ducesa de Worthingham.

Cei doi bărbați o priviră cu gravitate. Ea era *străina*, așa i se păru că gândeau. Lady Trentham îi zâmbi însă cu căldură neprefăcută și înaintă spre ea, șchiopătând, după care îi luă mâinile lui Chloe într-ale ei.

– Ducesă, zise ea, ce lună de miere nenorocită ai, biata de tine! Și ce păcat că încă nu putem celebra noua voastră căsătorie. Cu toate acestea, mă bucur mult pentru amândoi. Toți Supraviețuitorii țin enorm unul la celălalt, după cum sunt sigură că știi, dar și-au deschis cercul pentru a le primi și pe soții. Eu și Hugo suntem căsătoriți de aproape un an și au mai fost alte patru căsătorii, dacă o luăm în calcul și pe a voastră. Sper din suflet să fiți și voi la fel de fericiți ca noi ceilalți după ce această perioadă tristă va fi trecut.

„Supraviețuitorii?" se gândi Chloe, dar se feri să întrebe.

– Mulțumesc, răspunse ea, zâmbindu-i înapoi femeii și uitându-se la fiecare bărbat. Și bine ați venit la Manville Court!

Ducele de Stanbrook întinse o mână spre a ei.

– Ducesă, zise el, luându-i palma într-a lui și privind-o direct în ochi, am presupus acum câteva zile, când Ralph a plecat de la Londra, că o să te întâlnesc, deși nu am crezut că o să fie în asemenea circumstanțe triste. Îmi pare rău pentru asta, dar mă bucur pentru Ralph și pentru confortul pe care i-l oferi.

– Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea, zise Lord Trentham cu o voce prietenoasă, care contrasta puternic cu ferocitatea expresiei lui. Îi luă mâna în uriașa lui palmă. Cineva mi-a zis că ai cel mai roșu păr pe care l-a văzut vreodată, și se pare că nu a exagerat. Ralph și-a găsit o frumusețe rară. Am zis ceva greșit, Gwendoline?

Însă soția lui doar clătină ușor din cap și râse, în timp ce își împleti brațul cu al lui. Ralph le făcu semn către scări și către ușile principale.

– O să stați aici, bineînțeles, zise el. Toate camerele de oaspeți au fost pregătite.

– Nici nu ne-a trecut prin cap să deranjăm, spuse ducele. O să stăm în sat sau oriunde este loc pentru noi.

– Dar nici nu ne-a trecut prin cap să vă lăsăm să stați în altă parte, interveni Chloe. Sunteți prietenii soțului meu.

Și dintr-odată, Chloe realiză că nu resentiment simțise față de ei mai devreme, ci gelozie, pur și simplu, pentru că ei erau în mod clar prietenii lui, iar ea nu era nimic. Era doar soția lui, căreia îi promisese respect, dar niciodată afecțiune.

Îi conduse în casă și se opri pentru a discuta cu doamna Loftus înainte de a-i urma la etaj.

Și apoi, la mai puțin de o oră mai târziu, sosi Graham, cu Lucy și domnul Nelson. Ralph o însoți jos din nou pentru a-i întâmpina.

Lucy ieși prima din trăsură, răvășită și evident agitată, într-un mod care nu prea se potrivea unei doamne. Alergă în brațele lui Chloe.

– Chloe, strigă ea, te-ai *măritat*. Cu un *duce*. Dar de ce nu ai așteptat să ai o nuntă mare și să ne inviți și pe noi, ființă oribilă ce ești? Nu o să te iert niciodată. Arăți bine în negru, trebuie să recunosc. Dar îmi aduc aminte că am zis același lucru și când a murit mama. Ai coloritul potrivit pentru asta. Nu-i așa, Freddie? Eu arăt groaznic în negru. Nu-mi stă bine deloc în culori închise și lipsite de viață. Dar nu ar fi trebuit să mai continui cu astea, nu? Ai suferit o *pierdere* și ești tristă, chiar dacă ducele era un om bătrân.

– Draga mea soră, îi zise Frederick Nelson și făcu o plecăciune flamboaiantă de parcă era pe o scenă, în fața unui public numeros, sau mai bine zis, draga mea *ducesă*, nu? Presupun că va trebui să ții doliu o perioadă, dar de îndată ce o să poți, poate înainte să se termine sezonul, să sperăm, o să te implor să-ți înființezi propriul salon la Londra și să organizezi un eveniment la care să inviți cei mai spirituali oameni, artiști și poeți și, îndrăznesc să spun, cei mai buni dramaturgi?

Chloe îi aruncă o privire grăitoare. Cei doi nu aveau să se schimbe vreodată. Se meritau unul pe celălalt. Domnul Nelson trăia în propria lume excentrică, aparent inconștient de cea reală, în timp ce ceea ce fusese o exuberanță tinerească și impulsivă la Lucy se transformase, scoasă de sub influența tatălui și a mamei, într-o amabilitate aproape vulgară. Dar cel puțin era amabilă. Și era parte din familie.

– Lucy, domnule Nelson, zise ea, permiteți-mi să vi-l prezint pe soțul meu. Sora mea și cumnatul meu, Ralph.

– Ah, dar eu și ducele de Worthingham avem o cunoștință veche și comună, zise domnul Nelson cu mult prea mult entuziasm.

Ralph îl salută o scurtă plecăciune politicoasă din cap și se înclină asupra mâinii lui Lucy. Dăduse mâna și schimbase câteva politețuri cu Graham, deși amândoi

păreau cam țepeni și se vedea că se simțeau stânjeniți. Graham o îmbrățișă.

– Chloe, îi zise el șoptind, ce-ai făcut? Fără să spui nimănui?

– N-am avut timp să anunț pe nimeni, îi răspunse ea. Ducele era bolnav, iar ducesa era nerăbdătoare să ne căsătorim fără întârziere. Sunt bucuroasă că am făcut asta, dar sunt tristă că nu am avut timp să adun cele două familii aici.

Domnul Nelson părea să rostească un discurs bombastic de condoleanțe, iar Lucy se uita la Ralph cu uimire, când cineva ieși din trăsură mult mai lent și ezitant decât ceilalți. O privi pe Chloe și ridică din sprâncene, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă era bine-venit sau nu. Ea îl privi și simți cum i se strânge inima.

– *Papa*, șopti ea, apoi se grăbi spre el, luându-l în brațe, strângându-l puternic și inhalându-i mirosul familiar de tutun. Îmi pare atât de rău!

El se desprinse din îmbrățișare și o privi.

– N-am avut timp să-ți cer permisiunea, îi explică ea.

– Ești majoră, Chloe, îi reaminti el.

– Binecuvântarea, atunci, continuă ea. Ducele era bolnav, iar ducesa s-a temut că toată organizarea unei nunți grandioase și chiar întârzierea pentru una mai modestă avea să fie mult prea mult pentru el.

– Este o partidă extraordinară, Chloe, îi zise el. Dar o să fii fericită? Totul a fost așa brusc. Ai făcut asta pentru că te-ai gândit că nu mai ai o casă la care să te întorci?

Nu avu timp să-i răspundă, căci domnul Nelson își terminase monologul, iar Lucy rămăsese pentru prima dată fără cuvinte. Chloe se întoarse.

– Acesta este soțul meu, *papa*. Ducele de Worthingham. Tatăl meu, Ralph.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, măsurându-se reciproc. Nici unul nu zâmbi.

– Sper să pot să-mi cer iertare, domnule, zise Ralph, pentru că nu v-am consultat înainte de a mă căsători

cu fiica dumneavoastră. Vă mulțumesc că ați făcut o călătorie atât de lungă. Va fi o alinare pentru soția mea să aibă familia alături în următoarele zile.

– Eram la Londra când scrisoarea lui Chloe către fiul meu a sosit, zise tatăl ei. Eram acolo ca să petrec câteva săptămâni cu el și cu fiica mea mai mică, cu nepoții și cu sora mea. M-am bucurat să vin și să vă prezint condoleanțele mele.

– Haideți înăuntru, domnule, spuse Ralph.

– O să vă conduc în camerele de oaspeți, continuă Chloe, prinzându-l de braț pe tatăl ei. Și apoi trebuie să veniți jos la ceai în salon. Sunt sigură că veți dori să prezentați condoleanțe și Excelenței Sale.

– *Tu* ești Excelența Sa, Chloe, zise Lucy. Dar am înțeles ce vrei să spui. Te referi la ducesa bătrână. Cred că o să rămân fără cuvinte când o s-o cunosc. Nu prea suntem primiți de lumea bună, știi asta, dar acum toți vor trebui să fie politicoși, cel puțin pentru următoarele zile, nu-i așa? Și față de tine, Chloe. După anul trecut, mă aștept...

– Cred că ar fi mai înțelept, Lucy, interveni Graham, să nu mai spui nimic.

– Oh, ești atât de înțepat, Gray, zise ea, dându-și ochii peste cap.

Dar, din fericire, îl ascultă.

capitolul 10

Restul zilei trecu oarecum ca un vârtej pentru Ralph. Într-un fel, era recunoscător pentru asta. În ultimele zile, se dusese de mai multe ori la bunicul lui pentru a sta la priveghi, în camera unde veneau toți cei care voiau să-și ia rămas-bun de la el. Cu fiecare vizită simțea însă și mai acut pierderea lui. Bunica lui avusese dreptate în dimineața morții lui. Trupul lui era acolo, dar el nu mai era. Doar amintirile rămăseseră.

Majoritatea amintirilor pe care Ralph le avea cu bunicii lui paterni erau încărcate de dragoste pură și necondiționată, combinată însă cu disciplină fermă atunci când era necesar. Tatăl lui fusese întotdeauna un cărturar mai rezervat. Mama lui fusese dintotdeauna preocupată de obligațiile ei sociale. Nici unul din părinți nu fusese nemilos, lipsit de afecțiune sau neglijent cu el. Doar că le lipsea o anumită afecțiune pe care Ralph o găsise la bunicii lui.

Ceea ce îl făcu să se întrebe ce fel de tată urma să fie el pentru copiii lui. Chloe, era aproape sigur, avea să fie o mamă bună. Îi spusese asta în dimineața în care sugerase acel târg, îi povestise cum avea să-și iubească copiii, iar el o crezuse. Servitorii o iubeau. Și nu credea că asta era o exagerare. Servitorii îl respectau pe el, dar atât. Deși se putea să nu fie în totalitate sigur de asta, căci mai mulți dintre cei bătrâni îi fuseseră complici când era mic și îl protejaseră de mânia bunicilor, ori de câte ori se întâmpla să intre în belele.

Mai veniseră și alte persoane, mai târziu, în aceeași zi – sora lui cea mare, Amelia, cu soțul ei, o mătușă și un unchi, câțiva verișori, câțiva prieteni ai bunicilor. Și trei oaspeți neașteptați.

Flavian, viconte de Ponsonby, un alt Supraviețuitor, veni cu soția lui de la Candlebury Abbey, casa lor de la țară, care se afla destul de departe, deși tot în Sussex, unde se ascunseseră în luna de miere. Și foarte târziu, în acea seară, veni și Vincent, viconte Darleigh, cel orb, tocmai din Gloucestershire, cu valetul și câinele lui dresat. Cel mai probabil nu se opriseră nicăieri pe drum pentru a ajunge la timp. Ralph se simțea cu adevărat mișcat de gestul lor. Mai mult decât putea recunoaște prin cuvinte. Singurii care nu veniseră erau Ben, care locuia în cele mai îndepărtate ținuturi din Țara Galilor, și Imogen, care era în Cornwall.

Ralph reuși să ajungă în pat târziu în acea noapte. Foarte târziu, de fapt. Toată lumea dorise să stea trează și să discute, așa cum se întâmpla de obicei în preajma

unei morți recente. Era ca și cum cei vii încercau să-și afirme vitalitatea în fața marii tăceri. Dar, în cele din urmă, bunica și sora ei se duseseră la culcare, și curând mai toată lumea se retrăsese. Chloe, Lady Ponsonby și Lady Trentham plecaseră împreună, spre mulțumirea lui Ralph. Toate păreau să se placă. În cele din urmă, doar el și tovarășii lui Supraviețuitori rămăseseră în salon – și Graham Muirhead. La început, Ralph se simțise iritat că Muirhead alesese să rămână și să tulbure intimitatea grupului, dar asta era nerezonabil din partea lui, întrucât asta nu era o întrunire a Clubului Supraviețuitorilor. Graham era un invitat ca oricine altcineva în această casă.

Ralph avusese întotdeauna o relație complicată cu Graham Muirhead, dacă se putea numi relație. La școală, Graham obișnuia să stea în preajma lui Ralph și a cercului de patru prieteni, dar niciodată nu devenise un membru al găștii lor. Ralph îl plăcuse. Câteodată, chiar credea că i-ar fi plăcut să fie mai apropiați și să aibă o legătură de prietenie cu el, pentru că Graham era inteligent, rațional și foarte citit. Alte dăți, Ralph îl găsea atât de enervant, încât ar fi preferat să stea cu cel mai mare dușman decât cu el, pentru că Graham era și foarte încăpățânat și nu se ferea să fie împotriva tuturor ideilor sau planurilor care erau în contradicție cu convingerile lui. Dacă era să fie cinstit, Ralph avea sentimentul că și Graham simțise la fel față de el. Poate și pentru că amândoi erau firi puternice și hotărâte. Dar în timp ce voința lui Ralph îl transformase într-un lider, admirat și urmat de ceilalți, Graham se izolase în încăpățânarea lui, fără să-i pese deloc de popularitate sau de aprobarea celorlalți. Se ciocniseră de multe ori, chiar dacă fusese o luptă metaforică. Însă nu-și reveniseră de la ultima lor ceartă.

Graham era un om al bisericii acum, dar nu *orice* preot. Nu era de el traiul liniștit și respectabil pe care l-ar fi găsit într-o parohie la țară, cu o soție care să-i ușureze viața și cu copii împrejur, cu un binefăcător

bogat care să-i asigure siguranță până când avea să moștenească titlul tatălui și modesta lui avere. Și nu era pentru el acea ambiție de a se cățăra prin orice mijloace pe scara ierarhică a bisericii până când avea să devină episcop sau chiar arhiepiscop. Oh, nu! Graham Muirhead se lipise, din propria alegere, de cea mai săracă parohie din cea mai îndoielnică zonă a Londrei, enoriașii lui fiind locuitori din mahalale, hoți de buzunare, curve, bețivi, cămătari, orfani zdrențăroși și alți nefericiți care umpleau până la refuz acea zonă.

Și făcuse asta, le explica el lui George, Hugo, Flavian și Vincent, care îl ascultau extrem de interesați, nu cu speranța că avea să aducă masele la biserică, unde aveau să cadă în genunchi și să se roage să fie iertați de păcate și să se pocăiască, ci din convingerea că, dacă Dumnezeu s-ar fi născut la începutul secolului al nouăsprezecelea în Londra, în loc de Palestina romană, atunci ar fi fost mereu prezent în acea parte a Londrei, având grijă de cei de cea mai joasă speță, vindecându-i, mâncând alături de ei și acceptându-i așa cum erau, tratându-i cu demnitate și ținându-le predici rar, poate chiar deloc. Pur și simplu, *iubindu-i*.

– Pentru că asta este religia mea, le explică el fără a da impresia de infatuare pioasă, și este ceea ce mă motivează să procedez așa cu viața mea. Pur și simplu, să iubesc și să accept fără să judec.

„Aiureli", își dorise să spună Ralph, vădit iritat, deși în același timp simțea și un soi de durere – lacrimi? –, adunându-i-se în gât. Și asta pentru că simțea că ceea ce spusese Graham nu era îngâmfare și nici nu urmărea să impresioneze. Era, pur și simplu, Graham.

– La naiba! exclamă Hugo, lovindu-se cu palma lui mare peste genunchi. Dar ai dreptate, Muirhead.

– Aș prefera să fii tu decât eu, zise Flavian. Dar ai profunda mea admirație.

– Oare dragostea e suficient însă? întrebă George. Dragostea nu poate găsi case pentru acei orfani și nici

locuri de muncă respectabile pentru curve și nici nu-i poate consola pe cei care sunt jefuiți.

– Nimeni nu poate face totul, explică Graham. Fiecare dintre noi trebuie să facă ce-i stă în puteri. Dacă ne gândim la lipsa noastră de putere în fața tuturor problemelor de pe lume, atunci nu există altă cale decât cea a disperării. Disperarea nu aduce nimic.

Urmă o dezbatere plină de vervă, la care Ralph nu participă, deși ascultă și urmări cu interes – și cu ceea ce recunoștea a fi resentiment. Pentru că toți acești bărbați se plăceau unii pe alții. Graham Muirhead se potrivea cu ei, de parcă era unul de-al lor. Și atunci care era problema lui Ralph? Oare voia să-și țină prietenii doar pentru el, nedorindu-și să-i împartă? Posibilitatea ca lucrurile să fie așa era jenantă, ca să nu spună mai mult. Și copilărească.

– Ralph, zise George privindu-l, iar ceilalți se întoarseră pentru a se uita la el, chiar și Vincent. Te ținem treaz și ai nevoie de odihnă. E suficient să se uite cineva la fața ta pentru a-și da seama de asta. Ai ținut mult la bunicul tău. Ziua de mâine va fi dificilă pentru tine.

– De fapt, să știți că mă simt liniștit, zise Ralph, să stau aici și să vă ascult cum discutați. Vă mulțumesc că ați venit. Sincer, nu mă așteptam. Și ție îți mulțumesc, Graham. Înseamnă mult pentru Chloe să aibă familia cu ea.

Hugo se ridică în picioare, frecându-și mâinile.

– Păi, eu mă duc la culcare, zise el, ca și cum ar fi dat semnalul pentru toți ceilalți, chiar și pentru câinele lui Vince.

Trecuse bine de miezul nopții când Ralph intră în camera soției lui, fără să bată la ușă, așa cum făcea de obicei. Se aștepta să o găsească dormind. Chiar se gândise să meargă în camera lui în acea noapte, dar nu-i plăcu perspectiva de a rămâne singur. Nu avea să o trezească, decise. A doua zi urma să fie plină și pentru ea.

În șemineu mai ardeau câțiva cărbuni. Asta era neobișnuit. Dar apoi observă că ea era așezată în fotoliul

de lângă foc, cu brațele cuprinzându-și genunchii și călcâiele goale sprijinite de marginea scaunului. Cămașa de noapte o acoperea până la glezne. Și avea mâneci lungi, ascunzând și încheieturile. Iar boneta de noapte îi ascundea din nou părul. Chiar și așa, arăta mai ademenitoare decât orice curtezană pe care o întâlnise vreodată – un gând destul de absurd. Lumina focului se juca pe fața ei când întoarse capul spre el.

Ralph se sprijini cu spatele de ușă și își încrucișă brațele pe piept. Avu sentimentul ciudat și straniu de deranjant că venise acasă.

Chloe se întoarse să-l privească. Nu fusese sigură că avea să vină. Nu ar fi trebuit să-l aștepte. Dar nu putuse să meargă la culcare. Nici dacă s-ar fi băgat în pat nu ar fi adormit.

– Credeam că dormi, zise el.

– Nu.

– Îmi pare rău că mama, Nora și Amelia te ignoră încă. O să se dea pe brazdă dacă le acorzi un pic de timp. Recenta mea căsătorie le-a luat prin surprindere și te pedepsesc pe tine pe nedrept. Poate că ar fi trebuit să-i spun mamei de tine înainte să plec de la Londra.

Chloe nu se așteptase ca mama și surorile lui să o primească cu brațele deschise. Cel puțin, nu fuseseră nepoliticoase în fața ei. Dar nu voia să se gândească la ele în această seară.

– Măcar Lucy a fost neobișnuit de tăcută, zise ea. Este uimită de tot și sper să rămână așa. Este mută de admirație față de mătușa ta. Nu știu dacă ai observat că se așază mereu în apropierea ei și este foarte atentă la fiecare gest și cuvânt de-ale ei. Presupun că o să-l implore pe domnul Nelson să-i cumpere și ei un lornion de îndată ce se întorc la Londra.

– Ține la tine, zise el. La fel și tatăl, și fratele tău.

– Da.

Nu voia să se gândească nici la *papa* în această seară.

– Vii în pat? o întrebă el, dar ea nu se mișcă.

– Spune-mi despre Supraviețuitori, îi zise ea. Este cuvântul pe care Lady Trentham l-a folosit în după-amiaza asta ca să se refere la prietenii tăi și părea ca și cum cuvântul s-ar scrie cu literă mare. Au fost toți cu tine la Cornwall? Au fost toți răniți? Nu mi-am dat seama, să știi, când l-ai prezentat pe vicontele Darleigh că e orb. De îndată ce am vorbit cu el, m-a privit direct și am presupus că mă poate vedea. Mă întrebam de ce adusese acel câine, dar apoi am înțeles după ce am văzut că nu mi-a luat mâna pe care i-am întins-o. Cu toții ați fost în Cornwall timp de trei ani? E teribil de mult timp.

Ea simți dintr-odată că îl vede oftând adânc, în timp ce-și lăsă brațele în jos și se apropie de ea. Nu ar fi trebuit să întrebe. Stabiliseră că nu aveau să manifeste un interes real unul față de viața celuilalt, nu-i așa? Stabiliseră să nu aibă nici o legătură emoțională, dar cu siguranță că trebuiau să știe anumite lucruri unul despre altul, nu?

El se așeză pe taburetul jos de lângă ea.

– Penderris Hall din Cornwall este casa lui George – ducele de Stanbrook, începu el. A transformat-o în spital pentru ofițerii răniți spre sfârșitul războiului. A convins un doctor excelent din cercul lui de prieteni să lucreze acolo și a angajat personal suplimentar. Mai mulți bărbați răniți au stat acolo o perioadă și apoi au plecat. Câțiva au murit, unul la Penderris și doi după ce s-au întors acasă. Dar șase dintre noi au rămas acolo timp de trei ani. Presupun că noi am fost cei care nu au avut doar răni fizice, iar în unele cazuri chiar deloc fizice. Am stat să ne vindecăm și apoi, la recuperare, să ne revenim și în interior, nu doar la exterior. Doctorul era foarte priceput la acest aspect. El credea că, de cele mai multe ori, războiul rănea sufletul la fel de puternic precum trupul, câteodată mai mult. Și s-a format o legătură puternică între noi, toți șase, șapte dacă-l numărăm și pe George. El nu a fost la război, dar fiul lui a murit în Peninsulă și, câteva luni mai târziu, soția lui s-a sinucis aruncându-se de pe stâncile care mărginesc proprietatea.

– Oh! exclamă ea, vădit șocată.

– A fost la fel de afectat ca noi toți ceilalți, spuse el. Într-o zi, unul dintre noi – cred că a fost Flavian, deși poate am fost eu – a numit grupul nostru Clubul Supraviețuitorilor, în glumă. Și așa a rămas. Cei doi care nu sunt acum aici sunt Ben – Sir Benedict Harper – care trăiește în Țara Galilor, în vest, și Imogen, Lady Barclay, care locuiește în Cornwall. Picioarele lui Ben au fost strivite în timpul unui atac de cavalerie și nu și-a revenit niciodată și nici nu le poate folosi cum trebuie în ciuda eforturilor herculeene din partea lui. Soțul lui Imogen a murit torturat în Peninsulă, iar ea a fost forțată să privească atât tortura, cât și moartea lui. Cu toții am plecat de la Penderris în același timp, cu patru ani în urmă. A fost probabil cel mai greu lucru pe care l-am făcut, deși era absolut necesar, bineînțeles. Nu ne puteam trăi viețile într-o bulă artificială. Acum ne întâlnim câte trei săptămâni pe an, la începutul primăverii, de obicei, la Penderris, deși în acest an am fost la Middlebury Park în Gloucestershire, la casa lui Vincent. N-a vrut să o părăsească pe soția lui curând după ce născuse.

– Vorbește cu atâta mândrie și afecțiune de fiul lui, spuse ea. Cât de trist este că nu poate vedea copilul!

– Ar fi o greșeală să-ți fie milă de Vince. El nu se plânge de nimic. Se consideră binecuvântat și fericit.

– Ei înseamnă mai mult decât orice pentru tine, zise ea, tovarășii tăi Supraviețuitori.

– Da, într-un fel, spuse el și o privi, întinzându-se după mâna ei.

Se întrebă în sinea ei, dacă el voise să facă asta sau nu, dar nu-i dădu drumul.

– Împărtășim o legătură specială, dar asta nu înseamnă că nu pot exista și altfel de legături. Cinci dintre noi ne-am căsătorit și totul s-a întâmplat în acest an, oricât de incredibil sună asta. Trei dintre soții au venit la Middlebury Park în acest an. Flavian s-a căsătorit în timp ce eram acolo. Iar acum a venit și rândul meu. Căsătoria creează un alt fel de legătură, Chloe. Nu e neapărat

inferioară față de ce am eu cu Supraviețuitorii. Într-adevăr, nu e. Își puse o palmă pe palma ei și își întinse degetele pe ale ei. Te simți amenințată de ei? o întrebă.

– Nu, răspunse scuturând din cap, dar nesigură dacă spunea adevărul. Am văzut mărturiile rănilor tale fizice, Ralph, și realizez că trebuie să fi fost oribil. Care au fost celelalte răni? De ce ai stat la Penderris trei ani?

„De ce ai plecat de acolo atât de schimbat? Și cu ochii atât de lipsiți de viață și cu sufletul gol? De ce te crezi incapabil să iubești?"

Nu puse aceste întrebări cu glas tare.

Era teribil de conștientă de mâna lui Ralph peste a ei, de degetele lui lungi, de pielea mai închisă la culoare față de a ei, foarte masculină și de capul lui aflat la doar câțiva centimetri mai jos de al ei, aplecat peste mâinile lor. În lumina flăcărilor din șemineu părea să aibă șuvițe aurii în păr.

În ciuda reacției ei inițiale, îi plăceau prietenii lui, tovarășii Supraviețuitori – și da, era un cuvânt care merita să fie scrie cu S. Modul auster de a fi al ducelui de Stanbrook era explicat prin trecutul lui, prin pierderea unicului fiu în luptă și prin sinuciderea soției la scurt timp după aceea. Dar în loc să permită acestor tragedii să-l distrugă, alesese să își concentreze resursele pe vindecarea altora care suferiseră.

Nu existau semne vizibile ale rănilor lordului Trentham. Era masiv și părea incredibil de puternic, iar chipul lui și acel păr scurt îl făceau să pară amenințător, și mai degrabă se încrunta decât să zâmbească. Însă când vorbea era blând și era clar că o iubea pe micuța și grațioasa Lady Trentham, iar la ea se vedea clar că îl iubea la rându-i. Și cu toate astea, și el fusese distrus de război suficient de mult încât să petreacă trei ani cu ceilalți la Penderris Hall.

Rănile vicontelui Darleigh erau mult mai evidente. Era un bărbat tânăr chiar și acum, poate mai tânăr decât Ralph. Oare câți ani avea când...? Se feri să se gândească la asta. Avea un temperament plăcut și prietenos.

Iar vicontele Ponsonby se bâlbâia pe alocuri, dar asta se putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce i se întâmplase de rămăsese la Penderris pentru atât de mult timp. Era suav, fermecător și spiritual și la exterior părea neafectat de război. Se vedea că era foarte îndrăgostit de noua lui soție.

Îi plăceau prietenii lui Ralph, dar... Ah, da, se simțise amenințată de ei, pentru că ei aveau și împărțeau o legătură extraordinară. Detesta și faptul că Lady Trentham și Lady Ponsonby nu păreau să se simtă amenințate.

Toată lumea adunată acum la Manville Court, cu excepția tatălui ei, a lui Lucy și a domnului Nelson, îl cunoștea pe Ralph mai bine decât ea. Până și Graham. Ea nu știa aproape nimic, așa că întrebase acele lucruri, deși era târziu și probabil ar fi trebuit să meargă la culcare în loc să-l aștepte pe el. Și ar fi trebuit să-i permită și lui să doarmă. Ziua de mâine urma să fie plină și emoțională.

El îi cuprinse palma împletindu-și degetele cu ale ei. Se tot uita la mâinile lor.

„De ce ai stat la Penderris trei ani?" îl întrebase ea.

– Am vrut să mor, spuse el, fără emoție. Tata m-a trimis la Penderris. Nu vorbeam despre altceva decât despre a pune capăt la tot. Am încercat să iau o supradoză din medicația mea. Căutam orice obiect care era în stare să fie folosit pe post de cuțit. Când m-au legat ca pe un demon de pat, m-am smucit și m-am luptat pentru a nu permite rănilor mele să-și revină.

– Doctorul nu putea să-ți dea nimic pentru durere? întrebă ea.

Ralph coborâse mâinile lor, așezându-le pe scaun.

– Aproape că eram bucuros pentru durerea fizică, îi mărturisi el. Mă biciuiam cu ea. Credeam că, dacă e suficient de rea, puteam să mă ispășesc prin ea.

– Să te ispășești? repetă ea, simțind fiori pe șira spinării.

– Pentru că am cauzat moarte și o suferință de nedescris. Pentru că am supraviețuit.

– Dar nu a fost datoria ta în calitate de ofițer să conduci oamenii în luptă? îl întrebă. Nu primiseși ordine de la ofițerii superiori? Bărbații nu mor în luptă?

El ridică ochii către ea. Chloe se așteptase să vadă durere în ei, dar în loc de asta erau goi. Goi.

– Am luat trei bărbați la război cu mine. Nu voiau să meargă. Nu s-ar fi gândit o clipă să meargă. Și nici unul dintre ei nu fusese menit de familie pentru o carieră militară. Din contră. Familiile lor s-au luptat ca ei să nu vină cu mine. Dar puterea și influența mea asupra lor a fost mai mare decât a familiei. I-am convins să vină și au venit. Și au murit.

– Cei trei prieteni ai tăi din școală, nu?

– Thomas Reynolds, fiul vicontelui Harding, Maxwell Courtney, fiul lui Sir Marvin Courtney, și Rowland Hickman, fiul baronului Janes.

Chloe își aminti de numele lor dintr-un trecut îndepărtat, deși Graham nu vorbise despre ei la fel de des ca despre Ralph Stockwood.

– Dar decizia a fost a lor, zise ea.

El încă o privea cu o răceală înfricoșătoare.

– A fost, admise el. Asta am învățat să accept în timpul acelor trei ani. Ce grad de vină trebuie să ne asumăm pentru greșelile și acțiunile altora? Toată? O parte? Nici una? Este o întrebare interesantă, și toată lumea care se preocupă de subiect ar găsi un răspuns diferit în funcție de perspectivele și experiențele prin care a trecut. În trei ani am învățat să-mi schimb răspunsul de la „toată" la „o parte". N-am ajuns niciodată să spun că n-am fost deloc de vină. Dar am încetat să încerc să mă sinucid. Am încetat să mai înnebunesc lumea vorbind doar despre asta și alarmându-i pe toți. Am fost vindecat și am venit acasă.

Ea îl privi, șocată.

– Dar ai încetat vreodată să-ți dorești să fi murit? îl întrebă ea, dorindu-și de îndată ce rostise cuvintele să nu fi zis nimic.

El zâmbi pe jumătate, deși era cel mai probabil o grimasă decât un zâmbet.

– Soarta s-a jucat cu mine crud și nemilos, zise el. În loc să mă ucidă și să mă trimită în iad, unde fără îndoială îmi era locul, m-a salvat și mi-a dat iadul pe pământ. Dar toate lucrurile pot fi îndurate în timp. Omul doar se obișnuiește cu circumstanțele în care se găsește – poate că asta este răzbunarea omului asupra sorții. Ne-am adaptat toți șapte. Ne trăim viețile într-o manieră mai mult sau mai puțin productivă. Și trebuie să-mi cer scuze că vorbesc într-un mod atât de depresiv și de compătimitor. Nu se va mai întâmpla, te asigur.

– Familiile lor te consideră vinovat? întrebă ea.

Ralph îi eliberă mâna și se ridică brusc.

– Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse, întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice. Nu trebuie să te preocupi de asta.

Dar nu avea cum să nu se preocupe. Nu încă.

– I-ai *întrebat*? continuă ea, eliberându-și mâna dintr-a lui când se ridică.

O surprinse când se aplecă spre ea, sărutând-o. Cu putere. Ea nu avu timp să decidă dacă acesta era un sărut – sau dacă era o cale de a o reduce la tăcere. Rămase mută și cu ochii mari când el își înălță capul.

Dacă fusese un sărut, era primul pentru ea. Cât de absurd! Avea 27 de ani și era căsătorită de aproape o săptămână. Dar *nu* credea că fusese un sărut. O redusese la tăcere, totuși.

Însă o privea încruntat. Apoi ridică ambele mâini, îi scoase boneta și o aruncă pe scaunul din spatele ei.

– Întotdeauna porți bonetă de noapte?

– Nu.

– Ai mai purtat *vreodată* înainte de săptămâna asta?

– Nu.

– Atunci de ce acum?

Chloe nu se putea gândi la un alt motiv, în afara adevărului.

– N-am vrut să crezi că încerc să te... ispitesc.

Dintr-odată o privi atent, mutându-și ochii de la părul împletit la chipul ei.

– Sperai că o să plec, pur și simplu?

– Oh, nu, deloc. Nu mi-ar fi plăcut asta, doar că nu am vrut să crezi că...

Cum să termine propoziția?

– Că ești frumoasă? zise el. Și atrăgătoare? Dar am crezut asta și încă o cred. Părul tău e o problemă spinoasă pentru tine, nu?

Baronul Cornell, iubitul ei din primul sezon, îi spusese odată, râzând, că dată fiind culoarea părului ei putea să fie luată oricând drept o curtezană, una dintre cele mai exuberante și bine plătite. Își ceruse scuze când realizase cât de mult o șocase, dar ea nu uitase niciodată. Și, apoi, anul trecut...

– Da.

Era cel mai simplu răspuns pe care îl putea da. Orice femeie vrea să fie văzută ca fiind frumoasă, iar ea nu făcea excepție. Dar nu voia să fie privită cu... foame lascivă, așa cum i se întâmplase de prea multe ori.

Mâinile lui se plimbau prin părul ei și scoteau agrafele care îi țineau coada împletită în coc. Când părul îi căzu pe spate, precum un pendul greu, el se întinse și trase de fundița care ținea coada legată. Își trecu degetele prin părul ei și aduse două șuvițe pe umeri.

– Am încheiat târgul nostru, zise el. Știm fiecare la ce să ne așteptăm de la celălalt și la ce să *nu* ne așteptăm. N-am vorbit de dorință, însă. Sper că nu te jignesc dacă te doresc și dacă îți admir frumusețea și părul absolut minunat. Și, într-adevăr, sper să mă dorești și tu pe mine, și că relația noastră în pat nu ți se pare respingătoare.

– Nu este, îl asigură ea.

„... părul absolut minunat".

El trase aer în piept și oftă.

– De ce suntem treji la ora asta? o întrebă. Mâine o să fie o zi plină, iar tu o să fii extenuată. Însă pot să te mai obosesc un pic?

Un zâmbet trecu rapid peste buzele lui, după care dispăru ca și cum nu fusese.

Ea ardea de dorința de a fi cu el.

– Da, îi răspunse.

capitolul 11

„Da", spusese când o întrebase dacă o mai putea obosi un pic. Și cu toate astea, când el o sărutase, ea nu-i răspunse. Și când se urcase pe ea, câteva minute mai târziu, rămăsese tăcută sub el, cum făcea mereu. Soția ascultătoare, respectându-și partea ei de târg. Dorindu-și un copil la fel de mult ca el, sau cel puțin asta presupunea, chiar dacă motivele erau diferite. Ea avea să iubească orice copii urmau să aibă. Nu se îndoia de asta – la fel cum nu se îndoia că ea se va ține de promisiune și că nu avea să-l iubească niciodată. Oare vorbise doar ca să-l liniștească?

Stătea pe pat lângă ea, așa cum făcea de obicei după ce făceau sex. Dar spre deosebire de obișnuința lor, își dusese mâna pe sub umerii ei și o adusese lângă el, cuprinzând-o cu brațul.

Avea cămașa de noapte ridicată încă pe talie. Picioarele ei fine și subțiri erau lângă ale lui. Stătea cu capul pe umărul lui, cu părul peste brațul și pieptul lui. Nu-i putea deslușî culoarea în întuneric, dar îi putea simți netezimea și îi putea mirosi parfumul săpunului pe care îl folosise. Nu credea că doarme. Respira mult prea încet.

Oare asta era mai mult decât își dorise ea? Oare era nedrept cu ea? Oare asta era mai mult decât își dorise *el?* Dar oare un bărbat nu avea dreptul la confortul patului conjugal?

Avusese nevoie de ea în noaptea asta – ce gând teribil! Avusese nevoie de confortul brațelor ei. Își reaminti de momentele când, de-a lungul celor patru ani, nevoia îl făcuse să apeleze la serviciile unei curtezane. Oare acum nu era la fel? Dar în acele ocazii fusese vorba doar

de nevoie fizică – oh, poate și un pic de singurătate. În această seară, nevoia lui nu era doar de sex și de a avea o femeie aproape. Era nevoia de soția lui. Și nu era ceva pur sexual, deși era și asta. Și nu era nici vorba de singurătate. Putea să se simtă singur înconjurat de toți prietenii și familia lui? Era...

Era durere.

Durere pentru bunicul lui, care murise de aproape o săptămână și de la care urma să-și ia rămas-bun cu toate festivitățile pompoase pentru o înmormântare ducală. Durere pentru bunica lui, care devenise ca o pasăre în ultimele zile, curajoasă, grațioasă, dar pierdută. Durere pentru Rowland, Max și Tom, care aveau 18 ani când muriseră într-o baie de sânge, noroi și mațe. Și durere pentru familiile lor, care se opuseseră ideii ca ei să meargă la război. Durere pentru el însuși și pentru toate greșelile pe care le făcuse, dar care nu mai puteau fi îndreptate. Durere pentru pierderea inocenței și a idealismului periculos.

Ar fi fost atât de ușor să-și permită să alunece înapoi către zilele de început de la Penderris, durerea să se transforme în depresie și în autocompătimire, apoi în ură față de sine, apoi în disperare și apoi în... Crezuse că trecuse peste ce fusese mai rău.

– Întoarce-te pe burtă!

– Ce? întrebă el.

Vocea lui Chloe îl trezise din reverie, ca și cum l-ar fi smuls de pe marginea unei prăpastii.

– Întoarce-te pe burtă, zise ea din nou, mișcându-se de lângă el. O să te masez pe spate.

Aproape că-i veni să râdă. „O să te masez pe spate." Era un remediu la care medicul de la Penderris nu se gândise niciodată. Dar se întoarse ascultător, duse mâinile sub pernă și întoarse capul spre Chloe. Ea se ridicase în genunchi pe pat, lângă el, cu părul liber și răvășit.

Lipsa lui de somn o ținuse trează și pe ea. Nu ar fi trebuit să o țină așa. Zilele ei din această săptămână fuseseră la fel de aglomerate ca ale lui. Ziua de mâine avea

să fie încărcată și la fel de stresantă și pentru ea. Ea urma să se întâlnească cu unii dintre cei mai formaliști oameni din lumea bună și probabil se temea de asta.

Îl masă încet pe spate la început și apoi îl frecă. Avea o atingere minunată. Apoi se apăsă pe el mai tare și cu ambele mâini îi masă spatele, frecând și frământând până când simți cum nodurile i se relaxează și mușchii sunt liberi. Era un sentiment de eliberare pe care îl simți până în vârful degetelor de la picioare.

– Unde ai învățat să faci asta? o întrebă.

– Nu am învățat, zise ea, dar simt unde ești încordat. Și încerc să nu apăs pe nici una dintre rănile tale vechi. Sper că nu-ți fac rău.

– Nu știam, îi răspunse el, că odată cu căsătoria noastră am primit și o pereche de mâini magice alături cu restul din tine. Cred că am primit mai mult în acest târg decât tine.

– Nu-i chiar așa, zise ea. Ai adus câteva titluri cu tine și o avere enormă alături de restul din tine.

Pentru prima dată după mult timp, se auzi râzând cu amuzament real și se simți totodată și straniu din cauza asta. Ea mișcă podurile palmelor peste umerii lui cu putere, și pentru un moment el se mișcă cu ele. Apoi atingerea ei deveni mai blândă, iar el se relaxă și mai mult. Nu credea să se mai fi simțit atât de bine în viața lui.

Închise ochii și adormi.

Când se trezi, soarele răsărea. Încă stătea pe burtă, cu brațele sub pernă și încă se simțea relaxat, confortabil și cald. Ridică încet capul. Era trecut de șase și jumătate conform ceasului de pe polița șemineului.

Chloe era cu fața spre el, adormită. Arăta diferit fără bonetă, cu părul încolăcindu-se în jurul feței ei și pe partea superioară a corpului. Iar acum în lumina dimineții, el deveni pe deplin conștient de culoarea lui. Simți o dorință intensă de a o avea și se disprețui pentru asta. Nu era dorința unui soț de a o lăsa gravidă pe soția lui, era dorința crudă a unui bărbat pentru o femeie

frumoasă. Era fără acel respect pe care i-l promisese și pe care îl jurase în prima săptămână a căsniciei lor.

O voia cu o foame teribilă – în dimineața înmormântării bunicului său.

Ea deschise ochii. După câteva clipe, ea își fixă privirea asupra lui și îi zâmbi.

– Ai dormit, zise ea.

– Da.

O avusese în fiecare dimineață înainte să se ridice din pat. Era necesar să facă asta, până la urmă. Putea să vadă clar după expresia ei că se aștepta la asta și în dimineața asta, că probabil avea să fie mulțumită dacă proceda așa. Îi puse mâna pe umăr, așa cum făcea de obicei, pentru a o întoarce pe spate. Dar înainte ca ea să se poată mișca, degetele lui o strânseră și apoi o eliberară.

– O să fie o zi plină, zise el scurt. Mai dormi o oră. O să mă duc să călăresc.

Se întoarse cu spatele către ea și către propria dorință față de ea, se ridică și se aplecă după halat. Ieși fără să privească în urmă.

Ce era liniștitor în ceea ce privește zilele dificile, învățase Chloe din propria experiență, era că soarele răsărea la început și apunea la final, la fel ca în orice zi. Și exista întotdeauna speranța unor zile mai bune.

Avea să înfrunte ziua înmormântării ducelui de Worthingham cu curaj și hotărâre. Pentru că nu era despre ea. Nu ea era piesa centrală, deși era soția noului duce și trebuia să primească un număr necunoscut de membri ai înaltei societăți în casa ei pe tot parcursul zilei. Nu avea să fie un chin chiar imposibil de suportat. O întâmpinase pe mama lui Ralph și pe surorile lui, precum și pe alți membri ai familiei pe parcursul ultimelor două zile, și în multe feluri asta fusese mai rău decât orice avea să vină. Urma să treacă și de ziua de astăzi și apoi toată lumea avea să plece, iar ea putea să se relaxeze în sfârșit. Și să-și înceapă noua viață aici la Manville Court.

Un număr mare de străini veniră la înmormântarea de la biserica din sat în timpul dimineții și apoi urmară cortegiul funerar în marșul său lent către locul de îngropăciune, lângă capela unde Ralph și Chloe se căsătoriseră cu o săptămână înainte. Apoi toată lumea porni spre casă pentru parastas și pentru a-și prezenta condoleanțele.

Chloe nu fusese nevoită să dea ochii cu ei până la ultima etapă a ceremonialului. Apoi fusese prezentată tuturor, inclusiv persoanelor cu care făcuse deja cunoștință. Cei mai mulți o salutară prin scurte înclinări din cap, amabile, dar distante. Ocazia la care participau făcea ca asta să fie destul de acceptabil. Câțiva o priviră cu ochi de gheață, superioare, și fuseseră civilizați doar cât impuneau bunele maniere. Dar cel puțin fuseseră manierați. Câțiva – foarte puțini – fuseseră foarte amabili și chiar discutaseră cu ea și o felicitaseră pentru căsătorie. Nimeni nu-și permisese să fie nepoliticos deschis.

Și mai erau cei care, bineînțeles, veniseră de dragul lui Chloe – tatăl ei, fratele și sora ei, dar și lordul Easterly cu mătușa Julia, sora lui *papa*. Mătușa și unchiul ei o îmbrățișaseră pe Chloe și o felicitaseră pentru căsătorie și îi zâmbiseră cu căldură adevărată.

Sarah Toucher, sora mijlocie a lui Ralph, și soțul ei ajunseră la biserică chiar înainte de slujbă și nu avuseră ocazia să discute cu nimeni până când ceremonia nu se termină. Sarah însă insistă să o găsească pe Chloe la cimitir, după înmormântare, și să o îmbrățișeze rapid.

– Amelia și Nora mi-au scris amândouă scrisori lungi despre tine, zise ea. Sunt *atât* de bucuroasă că Ralph a avut mintea să se însoare cu tine. Mă temusem mult timp că avea să aleagă una dintre acele domnișoare insipide, ieșite direct de pe băncile școlii, una care ar fi fost primită de surorile mele cu mare încântare. Dacă nimeni nu ți-a spus, eu sunt rebela familiei și am dovedit asta când am respins cererea de căsătorie a unui conte care era de trei ori mai în vârstă decât mine la primul meu sezon. M-am căsătorit cu Andy în schimb.

Era bogat precum Cresus și îl iubeam cu disperare, dar pentru familia mea aceste detalii nu erau importante, dat fiind că nu era gentleman și că bunicul lui din partea mamei, cel de la care moștenise toată averea, se ocupase cu comerțul.

După ce zise asta, o îmbrățișă scurt pe Chloe și se întoarse să plece.

– Acum trebuie să mă duc la sărmana bunica. O să se simtă și mai singură astăzi. Ea și bunicul se adorau unul pe celălalt, știi, nu? Oh, probabil știi. Tu locuiai aici când te-a cunoscut Ralph, nu?

Și dispăru într-un vârtej de crep negru și voal. Dar tocmai acest comportament neașteptat de prietenos o întări pe Chloe pe parcursul zilei. Nu se mai gândi la propriul disconfort de a fi înconjurată din toate părțile de aristocrați. Atenția ei se concentră în principal asupra ducesei văduve, care se comportă stoic pe tot parcursul zilei, dar care, cu siguranță, în interior, era răvășită de durere și de oboseală. Iar restul atenției ei fu dirijat către Ralph, care se purta demn și stoic, arătând ca o statuie de marmură.

Încercă să nu-și amintească cele întâmplate dimineața devreme. Oare ce-l făcuse să plece de lângă ea atât de brusc? Faptul că o abandonase așa o rănise, deși cuvintele lui sugeraseră afecțiune. „O să fie o zi plină. Mai dormi o oră."

Întrezărise ceva pe chipul lui înainte să se întoarcă și să se ridice din pat, dar nu putea să-și explice ce fusese. Dezgust? Dar nu fusese atât de bine definit. Repulsie? Nu, era practic același lucru ca dezgustul. Nemulțumire? Dar el îi desfăcuse părul noaptea trecută și o făcuse să arate ca o femeie ușoară.

Fusese *ceva* în acea expresie, ceva care putea să explice de ce evitase să fie intim cu ea, așa cum făcea în fiecare dimineață. Îi spusese noaptea trecută că o dorea, dar în această dimineață o evitase, ferindu-se de ceea ce el considera datoria lui.

Oare părul era de vină?

Nu avu timp pe parcursul zilei să se gândească la suișurile și coborâșurile din relația lor, dar asta o necăji cumva toată ziua, ca o durere surdă, apăsătoare.

Ceva se schimbase. Îl cunoștea mai bine, da, îl înțelegea mai bine după ce ascultase o parte din povestea lui noaptea trecută. Aflase suficient pentru a înțelege că cei trei ani petrecuți în Cornwall nu fuseseră suficienți pentru a-l vindeca. Rănile lui fizice fuseseră vindecate și trecuse cel mai probabil peste tendințele sinucigașe, dar întunecimea care apăsa pe sufletul lui era acolo și nu avea să-l părăsească vreodată.

Pentru un timp noaptea trecută, cu povestea și cu ceea ce urmase, se părea că deveniseră mai apropiați. O ținuse în brațe după ce făcuseră dragoste, iar când ea simțise că el nu putea să adoarmă, el îi permisese să-l maseze pe spate pentru a mai domoli mușchii încordați cu mâinile ei neantrenate, dar care acționaseră instinctiv, reușind să-l liniștească și pe el, și pe ea. După ce el adormise, ea îl privi un timp până când adormise la rându-i. Simțise că trecuseră de o barieră și că se apropiaseră de ceea ce... însemna să fii căsătorit.

Dar ea nu era un doctor de suflete, conștientiză astăzi. Ceva se schimbase în mod clar și apoi se schimbase iar, dar schimbările nu erau în mod necesar în bine. Poate că el simțea resentimente față de ea pentru că-l forțase să vorbească și să-și reamintească. Poate că regreta că-și permisese să se relaxeze și să-și coboare garda în fața încercărilor ei. Chiar râsese cu ea. Dar de dimineață, când o privise cu părul liber, văzuse pe altcineva diferit de soția lui liniștită, neimplicată emoțional și nepretențioasă, diferită de ceea ce acceptase ca parte a târgului.

Dar nu ea își lăsase liber părul. Nu ea fusese încordată și incapabilă să adoarmă.

Ziua se apropia de sfârșitul inevitabil pe măsură ce toți invitații de afară începuseră să plece. Ce fusese mai rău trecuse. Oaspeții din casă plecaseră la culcare, iar Chloe simți că se putea retrage și ea. Urcă

cu Lady Ponsonby și cu Lady Trentham din nou; le plăcea pe amândouă. Ralph rămăsese jos cu tovarășii lui Supraviețuitori. Avea același sentiment ca noaptea trecută, doar că înmormântarea trecuse, și un soi de goliciune coborâse peste toată lumea în timpul serii.

În această seară nu avea să-l aștepte. Era atât de obosită, încât nu știa ce să facă. Și nu voia să vadă ce privire avea să-i arunce Ralph când urma să vină în camera ei – dacă urma să vină și dacă avea să fie ceva în ochii lui. Dar se trezi zăbovind la măsuța de toaletă și privindu-se în oglindă, încercând să decidă dacă să poarte sau nu boneta de noapte, dacă să-și încolăcească părul în jurul capului, dacă să-l lase pe spate sau dacă să-l împletească. Era o indecizie atât de prostească. Încerca să decidă ce i-ar fi plăcut mai mult soțului ei? Ar fi trebuit mai bine să se întrebe pe sine ce își dorea să facă. Dar era prea obosită ca să gândească.

Nu, de fapt, știa ce voia. Voia să aibă părul la fel de negru precum al lui Lucy și al mamei ei, și al lui Graham și al tată... – al cărui tată? Detesta mai mult decât orice aceste momente în care astfel de îndoieli o cuprindeau. *Papa* era tatăl ei. Oh, părul ei era vinovat de toate astea!

Și în final se decise. Nu avea nimic mare în cameră cu ea. Singurul obiect cât de cât potrivit era foarfeca din trusa de cusut, care nu avea lame foarte lungi. Dar erau suficient de lungi și suficient de ascuțite. Chiar ea le ascuțise înainte să vină la Manville Court.

Își tăie părul până în dreptul urechilor. Se gândi să-l taie și mai scurt, ciopârțind pe unde apucă, dar deja respira sacadat din cauza panicii și mâinile îi tremurau și le simțea amorțite. Se întoarse pe scaun și privi la părul aruncat în toate părțile pe podea. Era mult mai mult decât crezuse. Și dintr-odată se simți rău de la stomac. Nu îndrăzni să ridice mâinile pentru a simți ce rămăsese. Dar nu avea nevoie de mâini. Putea să-i *simtă* absența. Își simțea capul mai liber și simțea aerul mai rece pe spatele gâtului.

Stătea cu fața orientată spre ieșire, înconjurată de părul ei, cu foarfeca atârnându-i de degete, când auzi un ciocănit ușor la ușă care anunța apariția lui Ralph.

Doamne, Dumnezeule! Ralph se opri brusc în pragul ușii, privind către Chloe și apoi către părul ei împrăștiat peste tot. Închise încet ușa în spatele lui.

– Chloe? zise el.

Ea izbucni în lacrimi.

– Nu îmi pare rău, suspină ea. Îl uram, îl *uram*. Nu-mi pare rău.

Părul acela minunat. Nu mai era.

Ralph nu putu să facă altceva decât să privească în gol câteva momente, uitându-se la soția lui care era evident tulburată, dar fără să poată înțelege.

Aproape că nu voise să vină în acea seară – pentru că se gândise la acest moment toată ziua. În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, în ciuda durerii reale pe care o simțise văzându-l pe bunicul lui dus pe ultimul drum, în ciuda faptului că se încheia o eră și în pofida faptului că trebuia să-și păstreze demnitatea în fața tuturor celor care veniseră să aducă omagii ducelui mort și să-l cerceteze cu curiozitate critică pe noul succesor, dincolo de grija pentru bunica lui și, într-o mai mică măsură pentru surorile lui, dincolo de conștientizarea că era o zi grea și pentru soția lui – în ciuda tuturor lucrurilor, abia așteptase să vină seara ca să vină la ea, să se culce cu ea din nou, să fie cu ea din nou.

Și însuși faptul că tânjise să vină noaptea, tânjise după trupul ei, după ea, aproape îl făcuse să rămână departe. Dacă era să fie sincer, era un pic uimit și mai mult alarmat de propria nerăbdare. Fusese nevoit să-și spună în repetate rânduri că starea asta nu era altceva decât rezultatul zbuciumului cauzat de moartea bunicului lui săptămâna trecută și că în curând urmau să intre în rutina căsătoriei pe care o agreaseră de comun acord.

Mai mult decât orice își dorea să fie el însuși din nou. Avea să se implice în căsătorie doar cu ceea ce era

esențial – crearea de copii, conducerea în comun a gospodăriei, iar asta nu avea să fie greu, dat fiind că ea urma să conducă casa, iar el, proprietatea. Dar în afară de asta, nu voia să mai împartă și altceva din el. Sau din ea. Asta nu făcea parte din târgul lor.

Trebuiau să împartă viața socială, bineînțeles.

Detesta starea de confuzie în care se afla și trebuia să scape de ea, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Se convinsese în cele din urmă că avea să vină la ea, în această noapte, pentru că nu apucase să se culce cu ea dimineață și spera să o lase însărcinată înainte să-i vină ciclul. Și, nu, nu o întrebase când avea să se întâmple asta.

Și acum asta.

Intrase în timpul unei crize de proporții monumentale. Îi fusese clar asta după câteva secunde. Nu era o problemă cu o explicație simplă. Iar aceasta nu era soția rațională, disciplinată și lipsită de pasiune cu care se însurase.

„Ce naiba?" se gândi el. Dar chiar și în acele prime momente știu că nu avea rost să țipe la ea. Nu avea să rezolve nimic. Nici statul în ușă și murmuratul numelui ei nu avea să ajute. Îi trecu rapid prin minte că nu era deloc capabil să se descurce cu isteriile femeilor, dar ideea era că ea nu era orice femeie. Era soția lui.

Era Chloe.

Ea își acoperise fața cu mâinile. Încă plângea. Părul îi era ciopârțit, oprindu-se brusc deasupra urechilor. Era înconjurată de o mare de roșu. O pereche de foarfece mici căzură pe podea.

– Haide, haide, zise el, pornind spre ea.

O prinse de coate și o ridică în picioare, luând-o din mijlocul părului, înainte de a o cuprinde de mijloc și de a-i sprijini fața de umărul lui cu o mână în timp ce cu cealaltă mână o prinse de ceafă. Rostí ceva de neînțeles până și pentru sine la urechea ei și apoi o legănă, de parcă ar fi fost un copil care căzuse și se lovise la genunchi.

– Îl... uram, zise ea din nou, suspinând și sughițând.

Probabil vorbea despre părul ei.

– Atunci ai făcut ce era bine pentru tine, îi zise el.

Deși ar fi putut să aștepte să meargă la o persoană care se pricepea să facă treaba asta.

– Arăt îngrozitor, suspină ea.

Probabil arăta. Nu avusese timp să estimeze daunele cum trebuie.

– Probabil, admise el.

Isteria se opri, de parcă ar fi vărsat pe ea o căldare cu apă rece. Se trase în spate și îl privi cu ochii mari și umezi, cu fața roșie, cu părul ciopârțit de ambele părți ale capului, partea dreaptă fiind mai scurtă decât cea stângă.

– Oh, zise ea, nu există nici un probabil.

– Nu, recunoscu el. Văd asta.

Ea își mușcă buza de jos.

– Nu pot să-l lipesc înapoi.

– Nu, nu poți. Și acum nu o să mai adaug nici un „probabil".

Și acum ce? Nu avea cum să o ducă în pat, să stingă lumânările și să treacă la treabă.

– O să mergem în camera mea, zise el. Haide!

Cu mâna pe umerii ei o conduse în acea direcție. Din fericire, nu se întâlniră cu nimeni pe drum. Trase de funia cu clopoțel din camera lui și înaintă către pragul ușii când auzi pașii valetului apropiindu-se.

– Trimite pe cineva să facă curățenie în camera Excelenței Sale, Burroughs, spuse el. Și-a tăiat părul. Și te rog să nu intri la mine mâine-dimineață. O să te chem când sunt pregătit să mă îmbrac și să fiu bărbierit.

– Da, Excelență, răspunse valetul și dispăru.

– E teribil de târziu, zise Chloe. Curățenia putea să aștepte până mâine.

El ridică din sprâncene.

– Nu, zise el, nu putea să aștepte.

Își făcuse fără îndoială cea mai urâtă tunsoare din istoria tunsorilor. Arăta mai tânără. Arată vulnerabilă.

Stătea la baza treptelor late care duceau spre patul cu baldachin, uimită de grandoarea lui. Lui Ralph

i se păruse mereu amuzant că primise această cameră, inițial gândită pentru duce, cu o cameră la fel de ostencapătul camerei de garderobă. Bunicul lui refuzase să se mute în aceste apartamente când primise titlul, după moartea tatălui său. Încăperile fuseseră ținute pentru confortul – sau disconfortul – moștenitorului, atunci când acesta venea în vizită.

Ceea ce se întâmplase în camera lui Chloe fusese o calamitate de proporții monumentale, asta gândise când intrase peste ea. Era tentat să ignore totul acum, să uite totul odată cu măturatul părului ei, să se ocupe de problema părului a doua zi, să meargă la culcare acum și să se culce cu ea înainte să adoarmă. Era obosit până în măduva oaselor, Dumnezeu știa, dar probabil și ea era.

Dar... „îl uram" nu era un motiv suficient de bun pentru a face un asemenea lucru, nu-i așa? Dar oare voia să știe mai mult? Să cerceteze mai profund?

În șemineu nu ardea focul. Nu era o noapte friguroasă, dar camera era ușor rece. Privi către cele două fotolii de piele care flancau șemineul. Nu le folosise niciodată. Era o pătură din lână pe spătarul unuia. Nu folosise niciodată pătura. Și, dacă era sincer, nu-și amintea să o fi văzut până atunci.

– Vino, îi zise, mergând către acel fotoliu și scuturând pătura.

Când ajunse în dreptul lui, o înveli și o privi în ochi. Avusese intenția de a o așeza pe acel fotoliu, învelită bine, în timp ce el avea să se pună pe celălalt. Dar arăta atât de nefericită în acea pătură. Simți un fior de iritare, dar se așeză pe fotoliu înainte de a o trage în brațele lui, punându-i capul pe umărul lui și cuprinzând-o cu ambele brațe. Ea nu se opuse.

– Probabil că ți s-a zis de mai multe ori că este podoaba ta, zise el. De ce îl urai?

– Culoarea iese în evidență ca un negru între albi, zise ea. Am auzit-o pe mama zicându-i asta menajerei noastre, într-o zi. Ea – mama – obișnuia să-l umezească pentru

a întuneca nuanța un pic și obișnuia să-l împletească atât de strâns că mă durea capul și ochii mi se lungeau. Lui Lucy însă îi făcea mereu bucle moi și delicate.

Credea că terminase, dar apoi o văzu trăgând aer în piept, ezită, își scutură capul și continuă:

– Când eram mică arătam ca o ciudată. Îmi ieșiseră dinții permanenți înainte ca fața mea să aibă timp să se dezvolte pe măsură, iar pistruii mei erau la fel de mari precum bănuții și îmi acopereau nasul și obrajii. Câțiva dintre copiii din cartier obișnuiau să mă strige „morcoveață". La 13 ani și m-am îndrăgostit dureros de tare de băiatul medicului, care avea 16 ani și era teribil de frumos, dar el m-a luat în râs și mi-a zis că arăt ca o combinație dintre un iepure și un morcov. Dar această conversație este teribil de copilărească, iar eu nu aș purta-o dacă n-ar fi târziu, n-aș fi obosită, iar tu n-ai fi întrebat.

Mama ei trebuie să fi fost îngrozitor de rușinată și de terifiată când primul ei copil se născuse la nouă luni de la căsătorie cu un păr atât de roșu imposibil de ascuns.

– Copiii șterși sau chiar urâți se transformă în adulți frumoși, zise el. Se pare că e adevărat în cazul tău.

– Dacă e adevărat, zise ea, mai degrabă enervată, decât liniștită, atunci e un soi greșit de frumusețe. Când am mers la Londra, la sezonul meu de debut, a trebuit să nu mă mai uit la bărbați. Atât de mulți dintre ei mă priveau cu...

– Admirație? sugeră el.

Oare fusese o surpriză atât de neplăcută? Cu siguranță scăpase de înfățișarea de iepure cu mulți ani înainte.

– Cu *dorință*, răspunse ea. Deși atunci nici nu înțelegeam ce înseamnă asta. Nu era nici o urmă de respect în privirile acelea. Nu era modul admirativ, chiar plin de venerație cu care se uitau la frumusețile delicate. O doamnă mai în vârstă, care avea și mare influență în lumea bună, îmi spusese că un păr atât de roșu emană vulgaritate. Ca și cum îmi alesesem singură nuanța. Ca și cum părul definește caracterul.

O tânără mai încrezătoare ar fi zâmbit în fața unei asemenea remarci invidioase, știind că putea să aibă lumea bună la picioare cu o înfățișare atât de șocantă, dacă asta își dorea – așa cum făcuse Lady Angela Allandale anul trecut.

– Și dorința e o formă de admirație, îi spuse el. Dacă este dublată de bune maniere poate fi chiar măgulitoare.

– Nu și când ți se spune că ai putea să fii cea mai scumpă, căutată și dorită curtezană din toată Londra, dacă îți doreai asta, zise ea.

– Dacă cineva a îndrăznit să-ți zică așa ceva, interveni el, sper că l-ai plesnit zdravăn peste față.

– Și-a cerut scuze, spuse ea, când a văzut că m-a supărat.

Dintr-odată o privi cu suspiciune.

– A fost bărbatul care îți făcea curte înainte ca sora ta să fugă cu domnul Nelson? o întrebă.

– Nu mai contează. Oftă, și respirația ei caldă îi gâdilă gâtul. Am fost norocoasă că am scăpat de el. Câteodată este nevoie de timp și de maturitate pentru a realiza asta.

Totuși, încă nu-i spusese numele lui. Poate că era mai bine așa. Ajunsese într-un punct în care conștientiza că el își dorea mai mult decât să-l plesnească pe acest bărbat.

– Și apoi, a mai fost și anul trecut. Dacă m-aș fi născut cu părul negru al mamei mele, nimic din toate alea nu s-ar fi întâmplat. Nimeni nu ar fi răspândit asemenea bârfe răutăcioase. Și asta e tot ce a fost – bârfă. Îmi cer scuze. Detest oamenii care se plâng. Sunt extrem de plictisitori.

Da. Ar fi trebuit să fie plictisit, dar ascultând-o plângându-se despre părul ei îi spusese foarte multe despre ea. Nu își dorise să știe. Încă nu-și dorea. Ar fi fost cu mult mai confortabil să trăiască în căsnicia cu care fuseseră de acord, în care o cunoștea doar de la o zi la alta. Dar începea să își dea seama că fusese naiv să se aștepte la o legătură atât de superficială.

Ceva îl nedumeri.

– De ce în seara asta? o întrebă. Dacă ți-ai urât părul toată viața, de ce ai ajuns la capătul răbdării astăzi? S-a întâmplat ceva? Ți-a zis cineva ceva?

– Nu, oftă ea, dar nu continuă ideea.

Se vedea că nu era relaxată. Îi putea simți tensiunea în trup, croindu-și drum prin pătură. Aștepta.

– E din cauza acestei dimineți.

– Azi-dimineață? se încruntă el.

– Noaptea trecută mi-ai desfăcut părul, șopti aproape de gâtul lui. Ai vorbit despre cât e de minunat și despre dorința pentru mine. Azi-dimineață m-ai privit cu repulsie și ai plecat să călărești. Și am știut că ceva în căsnicia noastră s-a stricat și că era din cauza părului meu. Întotdeauna e părul meu. În seara asta, am crezut că nu o să vii deloc.

Doamne, Dumnezeule!

Ralph se sprijini cu capul de spătarul fotoliului și închise ochii. Nu acceptase *asta* ca parte din târgul lor. Oare de ce îi scosese boneta noaptea trecută? Fusese ca și cum deschisese cutia Pandorei. Cum să-i explice?

– Chloe, eu nu pot să te iubesc. Nu pot să iubesc!

– Nu ți-am cerut asta, zise ea. Nu cer asta! Ai crezut noaptea trecută și azi-dimineață că...

– Nu, o întrerupse el. Știu... am știut că nu încercai să mă ispitești, ca să folosesc cuvintele tale de aseară. De asemenea, aseară am căzut de acord că dorința nu este un lucru rău într-o căsnicie ca a noastră, dar nu am de gând să profit de bunăvoința ta. Dimineață am încercat să evit asta, să profit de tine.

– Deci ai plecat din *respect?* îl întrebă ea, ridicându-se în brațele lui și încruntându-se.

– Cu siguranță nu din dezgust, spuse el, sau din cauza senzației că te purtai ca o... curtezană. Ideea e chiar absurdă, Chloe. *Tu?* Așa că de ce naiba ți-ai tăiat părul?

Ea încă se încrunta. Apoi nu se mai încrunta. Prima dată îi văzu ochii zâmbind, iar apoi colțurile buzelor urcară formând un început de zâmbet. Părul ei, la fel

de roșu ca întotdeauna, îi înconjura chipul ca un halo cu margini strâmbe.

Ralph începu să râdă și apoi se opri brusc. Dar ea râdea și ea.

– Chiar arată îngrozitor, nu? îl întrebă.

– Adevărul?

Doamne, Dumnezeule, el chiar râsese? Din nou?

– Arată?

– Arată.

Ea râse din nou, mușcându-și buza de jos.

– Va trebui să mă ascund până crește înapoi.

– Sau să ți-l tundă cineva care știe ce face, sugeră el.

– Mai scurt?

– Păi, nu poate fi tăiat mai lung, nu? zise el. Dar o să-ți spun ceva, Chloe. Ești foarte frumoasă și așa. Și încă te doresc – cu tot respectul pe care l-am agreat ca parte a târgului nostru.

Ea se opri din râs, dar continuă să-l privească.

Nu, el nu putea să o iubească. Nu în *acel* mod. Dar, poate, avea să o iubească așa cum își iubea mama, surorile și bunica. Ea făcea parte din familia lui, până la urmă. Ea era soția lui. Și urma să fie – spera, cel puțin – mama copiilor lui. Putea să o iubească din aceste puncte de vedere.

Poate că se putea să aibă mai mult decât ceea ce conveniseră inițial. Poate că urma să existe... prietenie, afecțiune.

Doar că el nu-și dorea nici măcar atât, nu? Poate că până la urmă i-ar fi fost mai bine dacă ar fi ales pe cineva din saloanele de bal din Londra. Îi era frică că alături de Chloe avea să învie și să-l aștepte prea multă durere dacă nu era atent.

Fără să vrea, o sărută. Și prelungi sărutul, trăgând-o spre el, alintându-i obrazul cu mâna liberă. Își depărtă buzele, le linse pe ale ei, gustând din carnea dulce dinăuntru. Și, în mod alarmant, simți că îi venea să plângă. Se retrase și o privi.

– Cred că mai ai un pic și o să te prăbușești din cauza oboselii, zise el.

– Și tu la fel.

– Atunci, am face bine să mergem în pat.

– Da.

Dar ceva se schimbase între ei. Începuse noaptea trecută și continuase în această noapte. Era prea obosit să gândească și să cerceteze ce era exact și ce avea să însemne pentru el. Pentru ea. Pentru ei.

Era doar al naibii de obosit.

capitolul 12

– E timpul să ai camerista ta, Chloe, zise Ralph. Știu că n-ai avut niciodată una și că zici că nu știi ce să faci chiar dacă ai avea, dar acum, în mod specific, ai nevoie de una. În plus, ești ducesa de Worthingham și servitorii o să murmure nemulțumiți dacă n-o să te comporți ca atare. Nu este înțelept să fii pe lista neagră a servitorilor.

Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, arăta elegant și foarte impunător. Dar în același timp părea iritat. Stătea la capătul treptelor patului, cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile la spate. După părerea lui Chloe, arăta într-adevăr a aristocrat și se miră încă o dată de cât de diferit părea, ca și cum ar fi avut două personalități în interior – ducele pe care îl vedea acum și bărbatul care o ținuse noaptea trecută în brațe, o dusese în pat și făcuse dragoste cu ea în ciuda oboselii lor.

În mod secret, așa spunea mai nou tuturor întâlnirilor lor conjugale, dat fiind că „relații maritale“ suna mult prea înțepat, chiar și în mintea ei. Deși, „a face dragoste“ nu era întru totul potrivit.

Aseară o sărutase în timp ce stăteau pe fotoliu. O sărutase cu adevărat. Primul ei sărut adevărat. Oare de ce i se păruse la fel de intim ca ceea ce se întâmplase mai

târziu în pat, poate mai mult? Erau genuri diferite de intimitate, presupunea ea.

Chloe nu era încă complet îmbrăcată. Stătea în fund în mijlocul patului, acoperită până la talie cu pături, întrebându-se dacă cineva din casă i-ar putea împrumuta o bonetă, din moment ce aceea pe care o avea era una de noapte și nu era deloc potrivită pentru a coborî la micul dejun sau oriunde altundeva dincolo de pereții dormitorului. Nu voia să o deranjeze pe ducesa văduvă cu o asemenea cerere.

– Trebuie să-ți găsesc scuze față de bunica și de invitații noștri? o întrebă Ralph. Să le spun tuturor că te doare capul și că nu o să poți coborî pentru următoarele... Cât timp o să-ți ia până crește părul înapoi?

Ea îl privi cu un soi de iritare, amestecată cu nemulțumire.

– N-am de gând să-l mai las să crească înapoi, zise ea.

– Ah, făcu el, tăind aerul cu o mână. Atunci pentru totdeauna. O să le spun că ducesa s-a transformat într-un pustnic excentric, dintr-odată, și că intenționezi să-ți petreci tot restul vieții închisă în apartamentele tale sau mai degrabă – se uită de jur împrejur – în apartamentele mele.

Ea aruncă cu o pernă spre el. Ralph o prinse cu o mână și o așeză pe treapta de jos.

– Chloe, zise el, nu eu ți-am tăiat părul.

– Crezi că te-ai fi descurcat mai bine? îl întrebă ea.

În mod surprinzător – foarte surprinzător – buzele lui zvâcniră, deși nu zâmbi. Și nici nu-i spuse că n-ar fi făcut mult mai rău. Mai aruncă o pernă către el.

– Lasă-mă să mă duc s-o aduc pe Bunker, sugeră el. E cu bunica de cel puțin un secol și cu siguranță o să poată să sugereze ceva care să te ajute să nu-ți petreci restul vieții în patul meu. Deși, dacă mă gândesc bine, nu e chiar o perspectivă rea.

Oare *făcuse o glumă?* Într-un asemenea moment?

– Prea bine atunci, zise ea.

Urma să fie teribil de umilitor, oricum. Domnișoara Bunker avea o atitudine superioară, care, uneori, o făcea pe Chloe să se simtă inferioară. Chloe însă nu se îndoia că părul ei arăta mai rău decât noaptea trecută, după ce dormise. Dintr-odată, conștientiză că cel mai probabil toți servitorii știau deja de pățania ei. Cineva fusese trimis azi-noapte în camerele ei, să curețe tot dezastrul. Acel cineva cu siguranță nu putuse să-ți țină gura.

Chiar în momentul în care se gândea la asta, auzi un ciocănit la ușă.

Ralph înaintă și o întredeschise, iar Chloe ridică cearșafurile până la bărbie – deși nu era de mare ajutor nici acest lucru.

– Chloe nu e în camera ei sau nicăieri jos, Ralph. Era Sarah, vocea doamnei Toucher. E aici, cumva?

– Bineînțeles că e aici, zise el. Este *soția* mea.

– Da, cu toții știm asta, zise Sarah. Te-ai căsătorit cu ea fără zarvă, lucru care în opinia mea este foarte rațional din partea ta. Nunțile mari sunt îngrozitoare. Este...*bine?*

– De ce nu ar fi? întrebă el. Nu sunt un monstru. N-am bătut-o.

– E intenționat neobrăzat, Sarah. Oh, Doamne, și mătușa Mary era acolo. L-a tăiat singură, Ralph? A făcut un dezastru și acum îi este rușine să-și arate fața sau mai bine zis capul, nu? Oh, lasă-ne înăuntru, băiete! Fața ta de pirat nu mă înspăimântă și nici nu mă face să tremur în pantofi.

– De unde știți? întrebă el, menținându-și poziția în timp ce Chloe se pregătea să se arunce sub așternuturi.

– De unde *știm?* întrebă retoric mătușa. Îndrăznesc să spun că toată *lumea* știe. Cine a trimis servitorii aseară ca să-i măture părul? Dacă ai fost tu și dacă ți-ai dorit să ții secretă treaba, atunci ai făcut o mare greșeală din punct de vedere tactic. E bine că n-ai fost promovat niciodată general.

– În plus, Ralph, se auzi o nouă voce – era a ducesei văduve – nu poate fi ținut secret pentru prea mult timp, nu? E Chloe în regulă?

Chloe aruncă așternuturile, se ridică din pat și porni către ușă, pe care o trase din mâinile lui Ralph, deschizând-o larg.

– Arăt îngrozitor, zise ea.

Și, Doamne, erau șase în fața ușii. Lady Trentham și Lady Ponsonby erau și ele acolo. La fel și Lucy, care holbase ochii cât cepele. Iar mătușa Mary își dusese lornionul la ochi.

– Nu pot să te contrazic în privința asta, draga mea, zise mătușa.

– Chloe, cum ai *putut!* strigă Lucy. Toată viața mi-am dorit să am părul tău și aș fi dat *orice* pentru el.

– Haide, Chloe, zise ducesa văduvă, o să te ducem în camera ta și o s-o chemăm pe Bunker. O să te ajute să te îmbraci și o să te simți cu mult mai bine decât acum. Și apoi o să discutăm ce este de făcut cu părul tău. Suntem șapte, plus Bunker, trebuie să găsim o soluție pentru micuța noastră problemă.

Micuță.

– Fugi de-aici, Ralph, zise mătușa Mary, scuturând lornionul către el și făcându-i semn să se dea la o parte. Nu avem nevoie de tine. Rar este nevoie de bărbați când e vorba de lucruri importante.

Și el dispăru, sau cel puțin nu se contrazise cu nici una dintre ele și nici nu o urmări pe Chloe în timp ce era condusă de grupul de doamne.

Cel puțin nu o întrebaseră de ce făcuse asta. Se concentraseră să găsească o soluție practică pentru una dintre cele mai urâte tunsori ale secolului. Domnișoara Bunker nu fusese de prea mare ajutor, în afara faptului că reuși să calmeze pe toată lumea. Mai mult, în timp ce o ajutase pe Chloe să se îmbrace cu rochia neagră și îi pieptănase ceea ce mai rămăsese din păr, o privise ca și cum nu era nimic diferit la ea sau nimic neobișnuit. Nu făcu nici o sugestie despre cum să repare stricăciunile, dar asta nu era o surpriză prea mare dat fiind că toată lumea își dădea oricum cu părerea. Lady Trentham puse punct discuției oferind ajutorul propriei cameriste.

– Am un frizer foarte bun în Londra, explică ea, doar că ar dura câteva zile până să ajungă aici. Când nu sunt în oraș însă, camerista mea, care mă însoțește peste tot, îmi ajustează părul și face o treabă la fel de bună ca domnul Welland, deși nu este atât de cunoscută ca el. Ai avea încredere să te lași pe mâna ei, ducesă?

– Oh, spune-mi Chloe, te rog, zise ea. Mă tot uit la bunica când mi se adresează cineva cu ducesă.

– Atunci tu trebuie să-mi spui Gwen, zise Lady Trentham. Să o chem pe camerista mea?

Gwen avea părul scurt și blond, cu bucle frumos aranjate. Chloe încuviință din cap.

– Te rog.

– Ești norocoasă că ai părul des, observă vicontesa Ponsonby. Și e natural ondulat. Cred că o să arate bine când e aranjat cum trebuie. Și te rog să-mi spui Agnes.

– Dar era așa de frumos cum era, Chloe, rosti Lucy morocănoasă. Îmi aduc aminte cum toți domnii obișnuiau să te urmărească cu privirea, în acele puține ocazii în care ne-am plimbat prin Hyde Park în timpul acelui sezon, când eu aveam 17 ani, iar mama nu voia să mă lase să vin la primul tău bal. Eram moartă de invidie. Până l-am cunoscut pe Freddie, adică.

Nu mai continuă. Mătușa Mary își întorsese lornionul spre ea.

Gwen, Sarah și Agnes rămăseseră cu Chloe în timp ce erau făcute retușurile. Domnișoara Bunker plecase mai devreme, iar doamnele mai în vârstă coborâseră pentru micul dejun, luând-o și pe Lucy cu ele. Părea foarte recunoscătoare când mătușa Mary o luă de braț și o informă că, din moment ce era tânără și puternică, le putea fi de folos la parter.

Camerista lui Gwen privi cu un ochi critic către părul lui Chloe și își trecu cu degetele prin el după ce i se spusese că avea mână liberă să facă ce voia, cu condiția să arate mai bine decât arăta acum. Nu că ar fi fost o sarcină prea dificilă. Orice ar fi arătat mai bine. Apoi

se porni la treabă, cu foarfeca în mână, sub privirile celorlalte doamne.

– Lady Darleigh are la rândul ei părul roșu, zise Agnes, deși nu atât de intens ca al tău Chloe. Al ei este mai arămiu. L-a tăiat și ea, demult, când era mică. L-a lăsat să crească de când s-a căsătorit anul trecut cu Lord Darleigh. Era slăbuță și fragilă când am cunoscut-o la puțin timp după nuntă. Acum arată bine, e drăguță și grațioasă. Sunt foarte fericiți, așa cred. Nu – așa *știu*.

– Are un copil, nu? întrebă Chloe.

– Thomas, răspunse Gwen. Primul copil al Supraviețuitorilor. Cred că al doilea va fi al meu, continuă ea, înroșindu-se când Chloe și Sarah priviseră involuntar, cu interes, către burtica ei, iar Agnes îi zâmbi.

– Ce bine de voi! exclamă Sarah.

– Hugo n-a vrut să vin cu el aici, spuse Gwen. Abia mi s-au potolit grețurile de dimineață. Dar nu-mi place să stau fără el, chiar și pentru câteva zile, și știu că și el detestă să fie departe de mine. Am suferit un avort odată, cu mult timp în urmă, în prima mea căsătorie. Sunt... extaziată că mi se dă a doua șansă acum. Dar sunt și îngrozită. Dar nu la fel ca Hugo, săracul!

– Mă bucur pentru tine, Gwen, spuse Chloe, zâmbindu-i. Nu ai resentimente față de ei?

– Față de Supraviețuitori? Să am resentimente? Gwen își înclină capul într-o parte și o privi curioasă. I-am cunoscut pe toți în același timp. Ajunsesem fără să știu pe proprietatea Penderris. Mă plimbam pe plaja de jos, de sub casă, și am încercat să mă cațăr până sus pe un rând de pietre care nu erau tocmai stabile. Am alunecat și mi-am scrântit rău încheietura de la gleznă, iar Hugo m-a găsit și m-a cărat în casă. Faptul că i-am cunoscut pe toți a fost un pic provocator, trebuie să recunosc, mai ales că bârfele pe care le auzisem erau că ducele de Stanbrook își împinsese soția de pe stânci, când în realitate ea se aruncase din cauza durerii. Dar toți au fost buni cu mine și foarte politicoși. A trebuit să stau acolo

câteva zile până când fratele mele a venit să mă ia. Nu, nu am deloc resentimente față de ei.

– Au o legătură extraordinară unii cu alții, adăugă Agnes. Dar au și viețile lor separate. Iar dragostea este infinită. Se iubesc unii pe alții, dar au suficientă dragoste și pentru soțiile și familiile lor – sau pentru soțul lor, în cazul lui Imogen, dacă o să se recăsătorească vreodată. Știai că unul dintre Supraviețuitori este o femeie?

Chloe încuviință din cap și își reaminti că trebuia să stea nemișcată.

– Mama și surorile mele, zise Sarah, au fost de părere că cei trei ani pe care i-a petrecut Ralph în Cornwall i-au făcut mai mult rău decât bine.

– Ducele de Worthingham, spuse Gwen, a fost rănit foarte grav la nivel fizic, dar rănile lui interioare erau mai adânci decât orice lovitură de sabie. Hugo mi-a zis că rănile care nu se văd sunt de mii de ori mai periculoase decât cele vizibile. Într-adevăr, Hugo nu a fost rănit fizic deloc. Nu are urme, cicatrice sau altele. Cu toate astea, a fost adus din Peninsulă într-o cămașă de forță și a stat trei ani cu ceilalți la Cornwall. Încă mai suferă ocazional.

– Îmi aduc aminte de Ralph cum obișnuia să fie, zise Sarah, oftând. Poate că o să-și mai revină, acum, că s-a căsătorit cu tine, Chloe. Deși e un lucru absurd de spus. N-o să mai fie niciodată la fel. Nici unul dintre noi nu mai poate fi la fel cum am fost. Viețile noastre și propriul sine se schimbă constant. Dar, poate, o să fie fericit din nou. Oh, *da*!

Ultima exclamație era pentru părul lui Chloe. Camerista lui Gwen terminase tunsoarea și ultimele retușuri și se îndepărtă de Chloe pentru a permite tuturor să vadă rezultatul. Îi înmână o oglindă rotundă lui Chloe ca să vadă și ea.

– Superb! exclamă Sarah și se grăbi către cumnata ei să o îmbrățișeze. Arată încântător. Arată... elegant. Arăți încântător și elegant. Oh, o să înnebunească toată lumea, Chloe. O să vezi.

Chloe se privi cu ochi critici. Părul ei fusese tuns în straturi mai scurte. Îi îmbrățișa cumva capul, în valuri strălucitoare și săltărețe, și îi făcea fața să aibă formă de inimă, iar ochii să pară mai mari. Abia dacă se recunoștea.

– Se presupune de multe ori, zise Gwen, că femeile arată mai bine cu părul lung. Nu e așa. Eu mi l-am tăiat cu mulți ani în urmă și n-am regretat asta niciodată. Arăți și mai bine cu părul scurt, Chloe. N-aș fi crezut că se poate, dacă nu te-aș fi văzut în ambele ipostaze. Și acum nu mai ai nici un motiv să nu ieși din camera ta.

Chloe râse și se întoarse să-i mulțumească cameristei, felicitând-o pentru talentul ei. Își găsi săculețul și îi îndesă servitoarei un bacșiș generos în mână.

– E timpul pentru micul dejun, zise Sarah. Chiar a trecut de mult ora obișnuită și sunt înfometată, chiar dacă voi nu sunteți.

– Chiar arăți foarte drăguț, Chloe, o asigură Agnes prinzând-o de braț în timp ce părăseau camera.

Ieșiră toate în același timp.

– O criză minoră, le explică Ralph mamei și celor două surori la micul dejun. Chloe a decis să-și taie părul aseară și nu i-au plăcut rezultatele. Problema a fost deja preluată de comitetul de doamne și va fi rezolvată spre satisfacția tuturor, nu mă îndoiesc, zise el.

Se strădui să nu rânjească. Nu era deloc amuzant pentru biata Chloe, mai ales luând în considerare motivul pentru care făcuse ce făcuse. Dar amintirea acelei delegații extinse de doamne așteptând la ușa camerei lui și imaginea lui Chloe, cu părul ciopârțit în toate părțile, și expresia ei de supărare care se transformase în groază erau demne de orice farsă. Nu-și aducea aminte să se fi distrat așa bine de foarte mult timp.

Era cu siguranță o reacție nepotrivită. Și fusese mai mult decât fericit să evadeze din acele circumstanțe.

– Chloe și-a detestat părul dintotdeauna, zise Sir Kevin Muirhead. Dintotdeauna a fost supărată pe strămoșul

meu de la care a moștenit această culoare atât de intensă. Și cu cât a fost mai admirată, cu atât a detestat-o mai mult.

– Părul roșu sugerează într-adevăr un soi de... exuberanță a caracterului, observă Amelia, sora mai mare a lui Ralph.

– Atunci este de înțeles de ce ducesa se simțea inconfortabil cu el, zise Flavian. Este rezervată, demnă și cu totul opusă exuberanței.

– Chiar te face mândru, Ralph, admise și Hugo. Din moment ce ne-ai convins să mai stăm o zi, eu și Vince o să explorăm parcul în dimineața asta, dacă e în regulă. Câinele lui o să se asigure că nu ne pierdem în toată această imensitate. E ceva ce trebuie să vedem neapărat?

– Ieri, cred că am auzit o cascadă, când mergeam spre capelă, spuse Vincent. O s-o găsim, Hugo.

– E și un lac, nu? întrebă George. Lady Keilly, Lady Harrison, trebuie să fiți familiarizate cu parcul. Ați fi atât de amabile să-mi arătați drumul, în timp ce Hugo și Vincent se vor chinui cu ceea ce presupun că va fi o căutare obositoare a cascadei?

Ralph îi privi recunoscător pe toți prietenii lui, care mutaseră conversația de la Chloe și părul ei roșu. Își dorea să aibă mai mult timp de petrecut cu ei, în afară de ziua de astăzi, și era tentat să ignore orice alte responsabilități și să-i conducă chiar el la cascade. Dar nu erau singurii care urmau să plece a doua zi.

Bărbații se ridicaseră în picioare când bunica lui, mătușa și doamna Nelson intrară în sufragerie.

– Camerista lui Lady Trentham este sus și se ocupă de părul lui Chloe, zise mătușa Mary. Lady Trentham spune că este foarte competentă cu foarfeca. Consolarea este că fata nu are cum să o facă pe Chloe să arate mai rău decât era atunci când am bătut la ușa ta, Ralph. Cineva să-mi aducă niște cafea înainte să leșin.

Ralph observă că bunica lui era palidă, dar stăpână pe sine, în această dimineață. Se întreba dacă trecuse

de ceea ce era mai greu sau urma. Își dorea să fie prima variantă, deși intuiția îi spunea altfel.

– Domnule, zise Ralph, adresându-se lui Sir Kevin Muirhead, pot să îți mai ofer o ceașcă de cafea în birou?

Discutaseră despre înțelegerile de nuntă, deși aceasta avusese loc deja. Ralph voia să-și asigure socrul și să pună și în scris că, în ceea ce o privea pe Chloe și orice copii rezultați din căsnicia lor, ea și ei urmau să fie bine îngrijiți cât timp el trăia și chiar și după moartea lui.

– Ai fost mai mult decât generos, dat fiind că nu pot să ofer mai mult decât o zestre modestă, spuse Sir Kevin după ce se puseseră de acord cu toate detaliile. Am fost îngrijorat gândindu-mă la Chloe, în ultimii ani. Am fost și mai îngrijorat când am auzit de nunta ei grăbită, dar m-ai liniștit. Cel puțin, așa cred. De ce te-ai căsătorit cu ea, Worthingham?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Ralph.

– Sunt ultimul din linia mea, domnule, îi explică el. Cineva ar trebui să caute mult și bine în arborele familiei până să mai găsească un moștenitor bărbat. Era de datoria mea să mă căsătoresc și să am propriii urmași, iar starea de sănătate a bunicului meu se deteriora, ceea ce a impus nevoia urgenței, deși am doar 26 de ani. Am cunoscut-o pe fiica dumitale în urmă cu câteva săptămâni și...

Nu, nu putu să spună că se îndrăgostise peste noapte, nebunește, de fiica lui. Ar fi fost o minciună.

– Am considerat că este o soție eligibilă. Este un pic mai mare decât mine și cu mult mai matură decât orice alte tinere pe care le-am cunoscut la Londra. Este frumoasă – nu că înfățișarea ar fi fost prima mea preocupare. Este o lady prin naștere și educație. Am cerut-o și a acceptat.

– Totul s-a întâmplat așa repede, zise tatăl ei. Ți-a zis ceva de... trecutul ei?

Ralph se aplecă ușor peste biroul lui.

– Totul în afară de numele neobrăzatului care s-a purtat crud cu ea după ce fiica dumitale mai mică a fugit

cu Nelson, zise el, și care i-a zis că poate trece drept curtezană. Cine era, domnule? Cine *este?*

– Lord Cornell? Sir Kevin ridică din sprâncene. Nu i-aș fi dat permisiunea oricum, chiar dacă ar fi cerut-o pe Chloe. Îi sugerasem soției mele să descurajeze această legătură. Era un afemeiat notoriu. Mă îndoiesc că ar fi cerut-o, oricum. Căsătoria este o povară pentru bărbații ca el.

Ralph îl cunoștea din vedere pe baronul Cornell. Era un bărbat frumos, despre care se spunea că îi plăcea să frângă inima femeilor, ca apoi să se laude cu cuceririle lui. Sărmana Chloe, la 21 de ani, îl crezuse un pretendent serios la mâna ei.

– Și mi-a zis și ce s-a întâmplat anul trecut, spuse Ralph, privindu-l atent pe interlocutorul său.

– Ah, da, a fost o întâmplare foarte nefericită, zise Sir Kevin vădit afectat. Semăna oarecum cu o domnișoară de sânge nobil, din ce am înțeles, iar limbile slobode s-au grăbit să arunce venin. E păcat că sărmana Chloe s-a speriat și a fugit acasă. Acțiunile ei au inflamat și mai mult zvonurile. Dar, din păcate, mereu a fost mai sensibilă în fața opiniilor celorlalți.

– Domnule. Ralph se juca cu marginea mapei de pe birou. Aș dori să-mi spui dacă este ceva adevăr în aceste zvonuri. Există vreo posibilitate sau chiar certitudine ca Chloe să fie fiica naturală a marchizului de Hitching? Te asigur că răspunsul dumitale nu va părăsi această cameră, cu excepția cazului în care vei dori să-l repeți și în altă parte. Aș aprecia dacă mi-ai spune adevărul. Nu mi-ar afecta relația cu ducesa, dar trebuie să știu despre înaintașii moștenitorilor mei.

– Bineînțeles că nu este nici un adevăr în aceste zvonuri! Socrul său își îndreptă brusc spatele pe scaun și îl privi furios pe Ralph, înainte de a-și coborî umerii și de a privi în jos. Urmă o tăcere lungă. Am iubit-o pe mama ei din momentul în care am văzut-o, iar ea ținea la mine. Dar era vrăjită... Care tânără domnișoară nu și-ar fi pierdut capul la atențiile hotărâte ale unui nobil

tânăr și bine văzut? S-a terminat repede. M-a iubit pe mine pentru tot restul vieții. Oricine îți poate spune că este adevărat. Dar a fost onestă cu mine când a venit să stea lângă mine la un concert, într-o seară, după ce mă evitase timp de câteva săptămâni. Se temea că era însărcinată, mi-a mărturisit. Ne-am căsătorit câteva zile mai târziu cu o aprobare specială, iar Chloe a apărut la puțin peste șapte luni după asta. Era un copil așa mic. Nașterea ei a fost prematură – sau cel puțin, așa a fost fericită toată lumea să creadă, chiar și eu, pentru că soția mea nu fusese *sigură*. Am iubit acel copil cât a fost în pântec și după ce s-a născut. Întotdeauna am iubit-o, la fel cum îi iubesc pe Lucy și pe Graham. Nu are nici o importanță pentru mine cine a dat sămânța.

– Mulțumesc, zise Ralph, lăsându-se pe spetează. Nu i-ai spus așa povestea lui Chloe, nu?

– Nu! rosti Muirhead cu emfază. Nu trebuie să știe că există urmă de îndoială. *Ea este fiica mea.* Și o iubesc la fel de mult...

– Dar știe că există îndoială, zise Ralph. Știe de anul trecut. Crede în negările și protestele dumitale pentru că vrea să le creadă. Și totuși, o parte din ea nu crede. Și este chinuită de nevoia de a crede ceva ce în sufletul ei știe că nu este adevărat.

– Ți-a zis asta?

– Nu, spuse Ralph, fără a mai adăuga altceva.

Nici nu era nevoie. Muirhead trebuia să fie prost să nu știe la rându-i. Sir Kevin lăsă capul pe spate și își acoperi ochii cu podul palmelor și expiră zgomotos.

– Nu pot să-i spun, Worthingham, zise el. Asta o s-o distrugă.

– Faptul că nu știe e gata să o distrugă oricum, îi spuse Ralph. Te temi să n-o pierzi?

– Nu, spuse Sir Kevin, lăsând mâinile în jos și privindu-l pe Ralph obosit. *Da,* bineînțeles că mă tem. Nu poți să vezi cât de nedreaptă e situația asta? Am fost tatăl ei toată viața ei și chiar înainte ca ea să se nască.

Am protejat-o și am iubit-o. Aș muri pentru ea – pentru oricare din copiii mei.

– Și nu ai încredere că o să înțeleagă asta? întrebă Ralph.

– E mai bine ca ea să nu știe, insistă socrul lui. Și nici nu este sigur. Poate că *sunt* tatăl ei. Poate că s-a născut prematur. Poate că am vreun străbunic cu părul roșu în familie.

Nu mai era nimic de spus. Dar oare acest bărbat nu vedea că el urma să o piardă pe Chloe oricum? De ce credea că ea plecase de acasă și că venise să locuiască aici, pe termen nedefinit, cu nașa mamei ei? Sir Kevin se ridică în picioare.

– Mi-ai dat cuvântul tău, Worthingham...

– Așa este, domnule, zise Ralph, și o să mă țin de el.

– Mulțumesc.

Bărbatul mai în vârstă ezită câteva clipe, dar apoi se întoarse și ieși din cameră, închizând ușa încet în urma lui.

Tatăl ei fu prima persoană peste care dădură - aproape literal. El se grăbea în sus pe scări, în timp ce ele coborau.

– Mă scuzați, zise el, ridicând privirea.

Chloe se opri brusc, văzând expresia deznădăjduită de pe fața lui.

– Oh, săracul tău păr, Chloe. Deși arată bine și așa, trebuie să recunosc. Foarte drăguț, de fapt.

– Ar fi trebuit să-l vezi acum vreo oră, zise Sarah, care râse veselă.

– *Papa*, spuse Chloe, așezându-și mâinile pe umerii lui – stătea cu două trepte mai jos decât ea – și sărutându-l pe obraz. Arăta încordat, își zise ea. Pleci mâine? Trebuie să petrecem timp împreună, astăzi, neapărat.

– Da, așa e, deși cred că noile tale îndatoriri de ducesă și de gazdă pentru un număr atât de mare de oaspeți te vor ține destul de ocupată.

O bătu ușor pe una din mâinile care erau pe umerii lui, după care dădu din cap către celelalte doamne și își continuă drumul pe scări. Chloe privi în urma lui câteva momente înainte de a continua drumul alături de celelalte doamne. Se părea că el nu dorea să petreacă prea mult timp cu ea, deși bătuse atâta drum pentru ea.

Vicontele Ponsonby era în hol cu Lord Trentham și vicontele Darleigh. Câinele lordului Darleigh stătea alert lângă el.

- Domnilor, zise Gwen, veselă, făcând gesturi ample cu mâinile, permiteți-mi să v-o prezint pe noua ducesă de Worthingham.

Chloe se simțea teribil de stânjenită. Se simțea pe jumătate dezbrăcată fără greutatea părului ei.

- Arătați fermecător, ducesă, trebuie să spun, zise vicontele Ponsonby, luându-i o mână și ridicând-o la buze.

- Ți se potrivește părul scurt, fătucă, zise Lord Trentham, la fel ca și lui Gwendoline.

Se uită radios la soția lui ridicând un braț ca și cum urma să o prindă de umeri, dar apoi păru ușor jenat și coborî mâna, bătând-o ușor pe un umăr, înainte de a-și lăsa brațul jos.

- Arăți foarte frumoasă, doamnă, zise Lord Darleigh, zâmbindu-i dulce și uitându-se direct în ochii lui Chloe.

- Și de unde știi asta, domnule? îl întrebă ea.

- Am ales verbul greșit, răspunse el. Ești frumoasă, doamnă. Pot să-mi dau seama din vocea ta. Și mă bucur. Ralph are nevoie de cineva bun. A fost tare nefericit.

Chloe îl privi uimită. Vicontele Ponsonby îl bătu pe umăr.

- Noi i-ieșim, noi trei, zise el, să căutăm cascada. Vince a auzit-o ieri când mergeam la cimitir. Nu pot să spun că am observat-o, dar să nu uităm că am un handicap. Observ majoritatea lucrurilor cu ochii. Vince își folosește urechile pentru a găsi cascade, iar Hugo și cu mine ne vom folosi de ochi ca să ne asigurăm

că nu o să cadă și o să se ude până la piele. Împreună suntem echipa perfectă.

– N-am nevoie de protecția voastră, Flave, protestă Lord Darleigh, numai de compania voastră. Îl am pe Shep să mă țină în siguranță. Nu m-a dezamăgit niciodată până acum, nu-i așa, băiete?

Câinele gâfâi alert uitându-se spre el.

– Nu te superi că ieșim, Agnes? o întrebă vicontele de Ponsonby pe soția lui.

Chloe simți cum orice urmă de resentiment pe care o avusese dispărea. Îi plăcea pe acești bărbați, pe prietenii dragi ai soțului ei, împreună cu ducele de Stanbrook și cu ceilalți doi care nu erau prezenți.

– Chiar și așa, Vince, zise Ralph, ieșind din birou, lasă-i pe Hugo și pe Flave să stea cu ochii pe tine, bine? De dragul meu? Cărarea care duce la praguri și la cascade e destul de abruptă.

– Ce crezi, Ralph? întrebă sora lui, făcând un gest amplu către Chloe, pe care îl făcuse și Gwen mai devreme.

El se opri și nu se grăbi să răspundă.

– A fost o decizie inspirată să-l tai, Chloe, zise el în cele din urmă. E perfect, iar tu arăți perfect de frumoasă.

El avea un public, bineînțeles. Nu ar fi putut să-i spună că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi tăiat și capul odată cu părul, dar Chloe își mușcă buza de jos și cuvintele lui îi încălziseră inima. Aproape că se luptă să oprească lacrimile. Cât de prostesc din partea ei!

„... arăți perfect de frumoasă".

Și apoi inima ei – cea care tocmai fusese încălzită de acest compliment – aproape că-i ieși din piept, chiar dacă la figurat.

Pentru că el îi zâmbea. Uitându-se drept în ochii ei.

capitolul 13

Mai târziu, după-amiază, Chloe îl găsi pe fratele ei pe terasă alături de domnul Nelson și de cumnații ei,

Sir Wendell Harrison și vicontele Keilly. Își strecură mâna la brațul lui și ascultă conversația o perioadă.

– Să mergem să ne plimbăm la râu? sugeră ea șoptit la urechea lui, după câteva minute.

Nu voia să vină toți cu ei. Voia să stea doar cu el pentru o oră măcar. Îi era atât de drag Graham. Era un om cu principii, integru și demn, calități rare în lumea bărbaților pe care îi cunoștea ea. Erau mulți cei care îl disprețuiau pentru lipsa lui de ambiție sau cei care îl respingeau, catalogându-l drept un ratat și considerându-l o dezamăgire pentru familie. Mai erau și cei care îl acuzau că nu era suficient de bărbat. Dar lui nu-i păsa niciodată de ce spuneau alții despre el. Nu lăsa sentimentele rănite să-i influențeze acțiunile, deși cu siguranță se simțea rănit și probabil suferea.

– O să fii fericită, Chloe? o întrebă el când erau destul de departe ca să fie auziți de ceilalți bărbați. Ca ducesă? În această casă grandioasă, care acum e casa ta? Cu Stockwood în calitate de soț – adică Worthingham, nu? Mă bucur, bineînțeles, că te-ai căsătorit în cele din urmă. Știu că ți-ai dorit să fii căsătorită și că vrei să fii mamă. Însă întotdeauna am crezut că o să înflorești liniștită într-o căsătorie cu un bărbat cu avere modestă, de care să fii îndrăgostită și care să te iubească la rându-i. Ți-am simțit durerea când Lucy ți-a ruinat sezonul pe care l-ai așteptat cu atâta răbdare, în speranța de a găsi atât dragoste, cât și un partener eligibil. Anul trecut, speram din tot sufletul să ai o a doua șansă. Încă erai tânără și frumoasă și aveai în spate influența mătușii Julia. Dar și atunci s-a dovedit totul un episod nefericit. Dar nu are rost să ne mai gândim la asta. O să fii fericită? *Poți* să fii?

– Nu mi-a pus nimeni pistolul la cap, îi răspunse. Și nici lui Ralph. Ne-am căsătorit pentru că am vrut. Nu ne-am așteptat, ce-i drept, să ni se răstoarne viețile cu susul în jos, în doar 24 de ore de la nuntă, asta e adevărat. Dar bunicul lui Ralph era bătrân și nu se simțea tocmai bine, așa că era de așteptat, mai devreme

sau mai târziu, să ne confruntăm cu toate astea. Nu regret însă că am fost impulsivi. Am trecut de vârsta la care mă aștept la dragoste și romantism, la toate idealurile cu fericire până la adânci bătrâneți. Am un mariaj și speranța că o să am copii. Mă aștept la o viață liniștită și domestică, la țară. Asta e ceea ce mi-a promis Ralph.

Graham se încruntă.

– Dar mai întâi va trebui să veniți la Londra, cu siguranță. Toată lumea a fost de acord la prânz că trebuie să vă faceți apariția acolo, în ciuda faptului că ducele a murit atât de recent. Familiile de nobili, la fel ca cele regale, nu au prea mult timp la dispoziție ca să fie singure și să jelească. Cum te simți, știind că trebuie să te întorci în oraș, Chloe? Știu că te-a supărat peste măsură bârfa prostească de anul trecut. Și mai sunt și evenimentele de acum șase ani.

Contesa văduvă, mama lui Ralph, adusese vorba despre subiect la prânz. Era de datoria lui Ralph, acum că înmormântarea se încheiase, spusese ea, să se prezinte la Londra fără întârziere, să meargă la Curte și să-și ia locul din Camera Lorzilor de îndată ce primea chemarea oficială. Și era de datoria lui, dat fiind că se căsătorise în grabă, chiar înaintea morții bunicului său, să își prezinte ducesa lumii bune la toate evenimentele sociale din sezon. Ea avea să o ajute pe Chloe să se îmbrace potrivit pentru ocazii – nu în haine de doliu, dar nici în culori puternice, vesele. Ochii ei se opriseră asupra părului lui Chloe și păruse ușor îndurerată.

– Verde, spusese mătușa Mary. Ar trebui să poarte verde. Eu n-am putut niciodată să port. Mă făcea mereu să arăt irascibilă. Mereu le-am invidiat pe fetele care puteau să poarte verde.

– Trebuie să facem și o recepție mare la Stockwood House, adăugase ducesa văduvă. Poate chiar un bal, Chloe. Nu cred că ar fi lipsit de respect față de memoria dragului meu Worthingham. Viața trebuie să continue.

– Oh, eu și Freddie o să fim invitați? întrebase Lucy doritoare.

Ralph îi lăsase pe toți să vorbească, iar Chloe îi urmase gestul. Nu aveau să facă asta, bineînțeles. Îi promisese. Urma să se întâmple la un moment dat, în viitor, presupunea ea. Poate la anul, poate anul următor.

– O să rămânem aici, îi zise ea lui Graham acum, când ajunseseră lângă râu și porniseră pe podul de piatră. Așa a zis Ralph. Nu va permite să fie condus de mama sau de surorile lui și e sătul de Londra.

Ea se opri la jumătatea podului pentru a privi la umbrele copacilor din locul în care ea și Ralph se plimbaseră în urmă cu aproape o săptămână. Părea că trecuse mai mult timp de-atât. Oare ce-l făcuse să riște să facă o baie bună sau mai rău atunci când îi căutase piatra perfectă în râu? Iar ea putea să jure că el se simțise bine în acele momente de impuls copilăresc. Piatra era în sertarul din stânga sus al măsuței de toaletă, așezată frumos peste batistele ei.

– Graham, cum s-a schimbat el? Cât de diferit e față de cum era la școală? Cum era acolo?

Auzise povești despre el, din acea vreme, bineînțeles, atât de multe, încât își formase o părere puternic negativă despre Ralph Stockwood fără să-l fi întâlnit vreodată. Dar atunci nu știa că el urma să-i devină soț într-o zi. Dacă ar fi știut, ar fi ascultat mai cu atenție și i-ar fi pus mai multe întrebări fratelui ei.

Graham își așeză coatele pe balustrada podului, privind drept înainte.

– Nu e ușor să răspund la aceste întrebări, zise el. Au trecut opt ani de când școala s-a terminat. Pare o viață întreagă. Eram băieți atunci și suntem bărbați acum. E și normal să existe schimbări semnificative – la amândoi. Dar cu adevărat fundamentale? Nu cred, nu sunt sigur că sunt. El era... charismatic, Chloe. Remarcabil de charismatic. Era arătos, se maturizase repede din punct de vedere fizic. Era atletic, inteligent, bun la multe dintre materii, citea și gândea mult, un lider înnăscut,

cu convingeri puternice. Dar multe dintre aceste lucruri se puteau spune și despre ceilalți băieți, incluzându-i pe cei mai buni prieteni ai lui, cei trei. Te-ai fi așteptat ca între ei patru să nu fie vreun lider, să fie toți egali ca statut și influență. Dar nu era așa. Ceilalți trei îl admirau și voiau să fie ca el, ca majoritatea copiilor. Aș spune că erau dominați de el, deși cuvântul s-ar putea să nu fie cel potrivit. El nu *domina* pe nimeni. Nu era tiran sau bătăuș. El doar... avea o energie, un *entuziasm* căruia îți era imposibil să-i reziști și era teribil de molipsitor. Era... sclipitor. Ah, engleza este un instrument destul de imperfect pentru exprimarea anumitor idei. Este suficient de spus că n-am întâlnit niciodată pe cineva precum Ralph Stockwood, așa cum era el la școală.

– Apoi s-a schimbat.

Chloe se întoarse de la priveliștea pe care o admira, continuând să înainteze pe pod, Graham urmând-o pentru a o ajunge din urmă. Se plimbară prin iarba înaltă a pajiștii și în curând erau înconjurați de trifoi, piciorul-cocoșului și margarete. O întrista gândul că soțul ei fusese cândva plin de viață, entuziasm și dorință de a trăi. Și-ar fi dorit să-l fi cunoscut când era copil.

– Nu sunt sigur că s-a schimbat atât de mult, zise Graham. Încă mai simt un fel de energie încătușată în el, deși acum, trebuie să recunosc, e mai potolit decât era în trecut. Poate că maturitatea și-a spus cuvântul, așa cum face cu fiecare om. Poate că durerea a avut și ea rolul ei. Era foarte apropiat de bunicul lui, nu?

– Da, răspunse Chloe. Cred că mai mult decât de tatăl lui. Și Graham, să știi că se învinuiește pentru moartea celor trei prieteni ai lui.

– Da?

Se lăsă tăcerea. Chloe se aplecă să culeagă niște margarete și să le împletească în începutul unui lanț de flori.

– Pasiunea îl domina atunci când se atașa de ceva. În ultimul nostru an la școală, a avut o fascinație aparte pentru Napoleon Bonaparte. La început, l-a admirat enorm, dar cu cât a descoperit mai multe despre el,

cu atât și-a schimbat părerea, până când a ajuns să fie obsedat de ideea că acel om trebuia oprit dacă lumea urma să fie salvată de tiranie. Dar nu se mulțumea niciodată cu *ideile* pasionante. Dacă Bonaparte trebuia oprit, atunci nu era suficient să aștepți ca alții să se ocupe de asta. Trebuia să fii pregătit să te implici personal în asta, sau cel puțin să-ți joci rolul. Nu a putut să vorbească despre altceva săptămâni întregi. Era de datoria lui să ia arma în mână și să obțină un post de ofițer de îndată ce avea să termine școala și să plece la război. Era de datoria *tuturor*, chiar și a bărbaților ca el, care aveau mai multe motive să rămână acasă decât să se aventureze în fața pericolelor războiului. Iar dacă familia era împotriva acestei idei, indiferent de motiv, atunci membrii trebuiau convinși că era de datoria lor să salveze lumea și să lupte pentru libertate. Orice urmă de îndoială pe care cei trei au simțit-o poate la început a dispărut rapid și au devenit la fel de nerăbdători ca el să se arunce în gloria luptelor pentru o cauză dreaptă.

– Iar tu ai fost acuzat de lașitate pentru că nu te-ai alăturat lor? îl întrebă Chloe.

El întoarse capul și îi zâmbi.

– Nu cred că m-a arătat cu degetul și nu-mi aduc aminte să-mi fi spus să mă alătur lor, zise Graham. Dar atunci când mi-am exprimat împotrivirea, și în cele din urmă m-am dovedit *singurul* care a fost împotrivă, atunci a spus că oricine care nu era în stare și nu dorea să lupte pentru libertatea propriei familii și a conaționalilor lui împotriva unui tiran ca Bonaparte este un laș și un fricos de ultimă speță – sau ceva asemănător. Și poate a avut dreptate. Dacă Bonaparte ar fi reușit să cucerească toată Europa, așa cum se apropiase periculos de mult să o facă, atunci fără îndoială că și-ar fi îndreptat atenția și spre Anglia. Oare aș mai fi susținut ideile mele pacifiste dacă aș fi văzut atrocități comise de soldați străini împotriva femeilor, a copiilor, și, poate, împotriva unor cunoscuți? Îmi convenea să am astfel de credințe și opinii când Canalul Mânecii se afla în siguranță între

mine și realitatea agresiunii nemiloase. Dar dacă ar fi fost trecut Canalul? Nu sunt sigur, Chloe. Sunt încă un pacifist, din principiu, dar convingerile mele nu au fost puse niciodată la încercare. Cel puțin, Stockwood le-a pus la încercare pe *ale lui*.

Ea mai culese câteva margarete pentru lanțul ei.

– Viața pare atât de simplă când ești tânăr, nu? spuse ea. Binele și răul, negrul și albul par opuse total, fără umbre între ele. Dar pe măsură ce îmbătrânești, totul pare să aibă foarte multe nuanțe. Cum putem ști ce e bine și ce e rău, Graham, și ce e corect și ce nu? Slujba ta trebuie să fie extrem de dificilă. Cum reușești să faci asta?

– Încerc să nu emit judecăți. Iar ceea ce e bine pentru tine s-ar putea să fie rău pentru mine. Eu doar încerc să iubesc – e o idee suficient de simplă, deși iubirea în sine nu este simplă deloc. Poate că asta înseamnă să acceptați oamenii pentru ceea ce sunt, să le respecți alegerile și judecata și să fii sensibil la durerea lor.

– El este cuprins de durere, Graham, îi răspunse ea și știa că are dreptate.

Nu era gol de emoție, așa cum crezuse la început. Goliciunea era doar fațada care ascundea un puț de suferință și durere, dar în principal de vinovăție.

– Știu. Graham se opri și își întoarse privirea către casă. Vorbi încet, fără să o privească. Și la fel ești și tu, Chloe.

Mintea ei nega asta. Fusese singură, nefericită și nesigură, asta era tot. Acum era căsătorită și era fericită. Ei bine, era *mulțumită*, oricum.

– Și tu? întrebă ea.

– E condiția umană, zise el. Toți cei care trec de copilărie și ajung să fie adulți trec prin ea. Nimeni nu poate scăpa. Până și copiii trec prin asta. Ceea ce facem cu durerea însă, cum îi permitem să ne contureze caracterul, emoțiile și relațiile, asta contează. Dar viața nu este doar un hău de nefericire. Nu trebuie să permitem pesimismului sau cinismului să ne arunce în depresie.

E și multă bucurie. Multă bucurie. *Poți* fi fericită cu el, Chloe? O *să fii?*

– Ne-am întors de unde am plecat, zise ea, râzând și terminând lanțul de margarete, înainte de a-l arunca peste capul lui – era suficient de mare încât să treacă de borul pălăriei lui. *Pot* să fiu fericită? Cu siguranță, da. O *să fiu* fericită? Cine știe? Dar dacă n-o să fiu, asta nu o să fie din cauza faptului că nu am avut ocazia sau n-am încercat.

El îi întinse o mână și, după ce o privi câteva momente, Chloe îi dădu mâna și porniră înapoi către casă.

– L-ai confruntat pe *papa?* o întrebă el.

– Da, la Crăciun. Înainte să plec de acasă, oftă.

– Și?

– Mi-a jurat că nu este nici un dram de adevăr în acele zvonuri.

– Îl crezi?

Trecuseră podul până să-i răspundă.

– Poate că nici nu contează ce cred. Trecutul nu poate fi schimbat, orice ar fi fost. El este și va fi mereu *papa*. Dacă nu aș fi mers la Londra anul trecut, cel mai probabil nu aș fi avut niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de asta, să bănuiesc că nu e tatăl meu. Poate că a ști sau a nu ști nu are nici o importanță.

– Poate, recunoscu el. *Papa* te-a iubit mereu, știi asta, Chloe, la fel de mult ca pe mine și pe Lucy. Iar eu te-am iubit mereu la fel de mult ca pe Lucy.

– Știu, spuse ea, strângându-l de mână.

Mai mulți oameni erau adunați pe terasa de est, din ce putea vedea Chloe. Era o după-amiază extrem de plăcută. Părea că se aducea ceaiul. Furase destul de mult timp singură cu fratele ei. Era timpul să-și asume iar îndatoririle în calitate de gazdă.

Ralph o privea apropiindu-se și, fără să vrea, grăbi pasul. Oare era nefiresc sau chiar lipsit de amabilitate din partea ei să aștepte cu nerăbdare plecarea tuturor a doua zi, astfel încât să fie în sfârșit singuri? În așa fel încât să poată să continue cum trebuie căsnicia lor, după

cum se înțeleseseră? Până și bunica lui pleca. Se ducea la Londra, să stea pe termen nedefinit cu mătușa Mary.

În seara următoare era nefiresc de liniște în salon, în ciuda lemnelor care trosneau în șemineu. Erau doar ei doi, Chloe de o parte a șemineului, așezată în scaunul care aparținuse mereu bunicii lui Ralph, iar el de cealaltă parte, unde obișnuia să stea bunicul. Era... foarte inconfortabil.

Chloe era aplecată peste un mic gherghef. Arăta elegant în rochia ei neagră. Era drăguță. Părul ei scurt și ondulat părea să o fi întinerit cu câțiva ani. Și Dumnezeu să-l ajute, era soția lui. Până la moarte.

Pentru prima dată i se părea real, complet real.

Ralph se simți tentat să se ridice, să străbată în grabă încăperea, să iasă din casă, să înhame calul și să galopeze în noapte, astfel încât să fie doar el singur, din nou. Nu-l oprea nimic din a da curs acestui impuls, bineînțeles cu excepția... Ei bine, o asemenea mișcare i-ar oferi doar iluzia libertății, pentru că ar fi fost nevoit să se întoarcă.

Era ducele de Worthingham – ceva ce sperase să nu fie pentru cel puțin câțiva ani. Avea o soție, o ducesă – ceva ce și-ar fi dorit să amâne pentru cel puțin încă zece ani.

Cine spusese că omul era liber să facă ce voia cu viața lui? Oare spusese cineva așa ceva? Sau nu fusese nimeni atât de naiv? Sau atât de mincinos? Sau atât de amăgit? Și cu toate astea, el crezuse asta, în nopțile lungi din copilăria lui, când nu știa nimic despre nimic, dar credea că știe totul despre orice. Crezuse că era liber să-și urmărească visurile și convingerile. Și se crezuse și invincibil. Tinerețea era ceva periculos.

Închise cartea fără a marca pagina – oricum nu se concentrase la ce citise –, așezând volumul deoparte. Se ridică în picioare și trecu prin fața șemineului înainte de a rămâne în spatele scaunului lui Chloe. Ea își înălță capul și îi zâmbi scurt înainte de a se întoarce la ceea ce făcea.

Era imaginea vie a soției placide. Ceea ce-l făcu să simtă o nerăbdare nerezonabilă și chiar resentiment față de ea. Oare avea să se uite la o broderie toată viața lui?

– Cred că îți pare rău că a trebuit să-ți iei rămas-bun de la familie și de la prietenii tăi atât de repede, zise ea.

– Da, admise el. Iar tu te-ai bucurat de o vizită mult prea scurtă din partea tatălui, fratelui tău și surorii tale.

Toată lumea plecase de dimineață. Toată lumea cu excepția lor.

– Crezi că bunica ta va rămâne acolo? îl întrebă ea.

– Greu de spus, zise el. Mătușa Mary a ținut întotdeauna foarte mult la ea și s-a simțit singură de când unchiul a murit cu câțiva ani în urmă. Iar bunica nu mai spun cât de mult ține la ea. Dar cine știe dacă se va hotărî să rămână plecată sau să se întoarcă aici după o vreme? Asta a fost casa ei multă vreme. Aici are cele mai multe amintiri din căsătorie, și cred că a fost una fericită. Dar alegerea este a ei. Am asigurat-o amândoi că asta e casa ei și așa va fi întotdeauna. Îți mulțumesc că mi-ai fost alături în asta.

Chloe chiar vărsase lacrimi la plecarea bunicii lui de dimineață.

– Dar este casa ei, protestă ea. Eu am stat aici simțindu-mă ca un uzurpator, deși știu că nu sunt. Deja mi-e dor de ea – și de bunicul tău.

– Și tatăl tău o să stea la Londra pentru o vreme, zise el. A zis ceva înainte să plece?

Chloe și tatăl ei se plimbaseră împreună până la stejarul bătrân în timp ce trăsura era încărcată cu bagaje, iar Freddie Nelson îi recita un discurs bombastic lui Hugo despre subiectul celei mai noi piese neterminate a lui.

– Doar că speră că o să fim fericiți, îi răspunse ea.

„Ah. Deci, nu i-a spus." Ralph se uită la ce făcea ea. Broda un W extraordinar de elegant pe colțul unei batiste mari din pânză. W de la Worthingham?

– Pentru mine? întrebă el.

– Da, îi răspunse ea, făcându-l să se simtă rușinat pentru sentimentul de iritare de mai devreme.

– Mulțumesc, zise el și o strânse scurt de umăr.

Se întrebă dacă avea să se simtă vreodată în largul lui în preajma ei – sau ea în preajma lui.

Mâna ei, observă, tremura ușor în timp ce încerca să găsească locul potrivit pentru a introduce acul. O făcea să se simtă neliniștită. Ridică mâna de pe ea și se întoarse la scaunul lui. Ea îl urmărise cu privirea, observă el din nou, după ce se așeză, văzând-o cu acul suspendat în aer, deasupra materialului la care lucra. Ralph oftă cu putere.

– Spune-mi despre tine, Chloe, îi ceru, deși nu înțelegea nici el de ce întrebase.

Nu voia să știe mai multe despre ea decât aflase în urmă cu două nopți. Nu voia o relație. Dar acum întrebarea fusese pusă – în cei mai vagi termeni posibili și formulată mai mult ca o afirmație, nu ca o întrebare.

– Spune-mi despre copilăria ta. Despre mama ta.

O auzi și o simți trăgând încet aer în piept. Apoi, o urmări cum bagă acul în marginea batistei, așezând-o peste o grămadă de mătăsuri colorate din coșul ei de lucru.

– *Papa* mi-a spus mereu că mă iubește, începu ea. Întotdeauna. Iar eu nu m-am îndoit niciodată. Obișnuia să mă ducă la călărit și la pescuit chiar și atunci când Graham și Lucy nu voiau să meargă. M-a învățat cum să arunc pietre peste apă, cu un truc al încheieturii. Obișnuiam de multe ori să cred că eram preferata lui, deși era un gând răutăcios, pentru că el ne iubea pe toți la fel.

Era interesant că alesese să înceapă povestea cu tatăl ei.

– Și mama ta?

– Ne-a iubit și ea. Avea privirea spre propriile degete, care se jucau cu faldurile rochiei ei. Dar eu întotdeauna o îngrijoram – sau o *iritam* – mai mult decât ceilalți doi. Lucy era mereu perfectă. Eu am crescut mult prea repede și eram slabă și ciudată printre multe altele. Cred că mama era disperată că eu nu aveam să arăt niciodată nici măcar pe jumătate drăguță. Nu eram prea veselă, nici

nu eram sociabilă și preferam mereu să dispar prin hambar ca să mă joc cu puii de animale atunci când aveam sau pur și simplu îmi plăcea să citesc în podul cu fân în loc să mă joc cu copiii vecinilor care erau aduși câteodată în vizită. Când voiam să fac conversație, îmi plăcea să vorbesc despre lucrurile interesante pe care le citisem în cărțile mele, deși mama îmi tot spunea că fetele nu trebuie niciodată să pară inteligente atunci când au companie, în special bărbați în vizită. Ea era atât de frumoasă, atât de vibrantă, de sociabilă și atât de ușor de iubit. Eu am fost o încercare dureroasă pentru ea. Se temea, știu asta, pentru viitorul meu. Așa că spera să mă vadă aranjată în timpul acelui sezon pe care l-am petrecut la Londra. Acelei *jumătăți* de sezon, de fapt.

Ralph își sprijinise capul pe spătar și își întinsese picioarele către căldura focului. Privea cu ochii pe jumătate închiși și și-o imagină copilă – slabă și neîndemânatică și fără a afișa semnele frumuseții care avea să vină, în timp ce atât mama ei, cât și sora ei erau ființe superbe cu părul negru. Iar ea prefera să călărească și să pescuiască împreună cu tatăl ei decât să se joace cu alte fetițe. Să arunce pietre. Un pic nefericită, știind că era o dezamăgire pentru mama ei și că nu avea cum să concureze cu înfățișarea și cu farmecul surorii mai mici. Jucându-se cu animalele de la fermă. Citind. Pierzându-se în propria lume. Fiind necăjită de alții și strigată „morcoveață" și chiar și combinație de iepure și morcov de copiii din vecinătate care ar fi trebuit să fie prietenii ei.

Și nu voia să știe toate astea.

Nu avea *nevoie* să știe toate astea. Pentru că ideea de a cunoaște îl făcea să se simtă trist pentru acea fată singuratică și pentru bărbatul care își asumase rolul de tată și care o iubea necondiționat, deși nu era fiica lui. Și se simțea cuprins de furie și de ură față de femeia care nu-și iubise primul născut așa cum trebuia, poate pentru că îi amintea de propria rușine și de trecutul rușinos.

– Oh, ea m-a iubit, îi spuse Chloe, ca și cum i-ar fi putut auzi gândurile – sau poate doar ca să se asigure

pe sine. Sper că nu am lăsat impresia că nu m-a iubit. M-a dus la Londra pentru debutul în timpul sezonului, când ar fi trebuit să rămână acasă. Fusese foarte bolnavă și a fost și mai bolnavă după ce ne-am întors. Aș îndrăzni să spun că s-a forțat, doar prin proprie voință, să pară sănătoasă cât timp am fost acolo. Apoi a murit. Și-a dorit să mă vadă aranjată înainte de asta. Căsătorită. Voia să mă vadă fericită. E tot ceea ce *papa* și-a dorit pentru mine mereu – să fiu fericită.

– Și ce i-ai spus mai devreme, întrebă el, când ți-a zis asta – că speră să fii fericită?

Ea își mușcă buza de jos pentru un moment și se îmbujoră.

– I-am spus să nu se îngrijoreze. I am zis că sunt fericită.

– Și ești? o întrebă, deși era o întrebare nedreaptă.

Era o altă întrebare la care nu voia un răspuns. Dar era prea târziu acum să își ia cuvintele înapoi.

Ea netezi cutele pe care le făcuse pe rochie.

– Fericirea e doar un cuvânt. Seamănă cu iubirea din acest punct de vedere. Sunt foarte multe definiții, toate exacte, dar insuficiente, incapabile să cuprindă tot. Nu-mi pare rău că m-am căsătorit cu tine.

– Iar asta este una dintre definițiile fericirii, nu? Că nu-ți pare rău că ai făcut ceva?

Ea își înălță capul, îl privi și începu să râdă încet. Era un sunet fermecător și o priveliște superbă.

– Sunt o doamnă căsătorită în loc să fiu o fată bătrână. Prezentul și viitorul meu sunt respectabile și sigure. Am început să experimentez viața în patul conjugal. Poate, în curând, în următoarele luni, o să am și un copil. Poate, mai mulți copii după nașterea primului. Ai promis că o să-mi arăți respect și curtoazie și te-ai ținut de cuvânt. Mi-ai promis o casă liniștită la țară și mi-ai oferit asta, chiar dacă e o casă cu mult mai mare decât m-am așteptat. De ce *nu* aș fi fericită?

El închise ochii. Oare ea realiza că nu-i răspunsese la întrebare – „ești fericită?" După ce înșiruise un număr

de motive pentru care ar trebui să fie fericită, ea încheiase cu o întrebare proprie: „De ce nu aș fi fericită?"

Dar avea dreptate măcar când spunea că nu exista o definiție satisfăcătoare a fericirii. Toate definițiile, sau mai bine zis toate încercările de definire a cuvântului, se învârteau la nesfârșit în jurul unui miez gol, al unui miez de nimic imposibil de definit. Atunci când era mic știuse ce era fericirea fără să aibă nevoie de cuvinte și își croise calea către ea cu pași încrezători și puternici. Fericirea în acele zile era să facă ceea ce era corect în ciuda tuturor obstacolelor și a celor care preferau să nu se implice sau să zică nu. Era îndeplinirea unui țel nobil prin eforturile propriului trup și ale propriei minți, în așa fel încât lumea să fie dreaptă și sigură pentru totdeauna. Fericirea era despre certitudini.

Ce băiat idealist și prostuț! Reușise să îndeplinească exact contrariul a ceea ce își propusese și distrusese viața, fericirea și siguranța în acest proces. Distrusese inocența.

Lumina de la foc, acum joasă, pâlpâia pe fața ei, când el deschise ochii. Ea îl privea.

– Am zis ceva greșit? îl întrebă. Nu mă aștept ca tu să-mi oferi fericire. Este ceva ce eu trebuie să obțin singură și din condițiile vieții mele. Iar fericirea pe care o s-o obțin va fi a mea, fără nici o obligație din partea ta să mi-o dai sau să o împărtășești. Nu e mai bine să fiu mulțumită decât nefericită? Nu ne-am promis reciproc nefericire.

Ea îl făcea să se simtă ca un monstru fără de inimă, deși nu intenționase asta, o știa. Dar nici nu se înșela, nu? Oare ea putea să găsească vreun soi de fericire lângă el? Atunci de ce nu ar fi putut el să...

Se ridică brusc în picioare, din nou. Pentru un moment, se pierdu cu privirea în focul care se stingea, preocupat de sentimentul mult prea familiar de dor, unul pe care nu-l putea explica nici măcar lui însuși, dar pe care îl simțea până în măduva oaselor.

Ea se ridicase la rândul ei, realiză el, când îi simți atingerea pe braț.

– Nu vreau să fiu nefericită, zise ea. Nu vreau ca tu să fii nefericit. Cu siguranță că avem voie să...

Brațul lui îi cuprinse mijlocul și o trase aproape de el, sărutând-o dintr-o mișcare rapidă, oprind-o să mai spună ce avea de spus. Degetele mâinii libere se strecurară în buclele ei scurte, ținându-i creștetul în loc.

Se lăsă prins de valurile dorinței. Doar că, realiză după un timp, nu era doar dorința fizică cea pe care o permitea acum. Își dorea ceva ce nu avea nume, iar acea dorință crescu și se multiplică la infinit până când îl făcu să se teamă – iarăși – că atunci când își va înălța capul, va fi în lacrimi.

O sărută tandru, explorându-i leneș cu limba buzele și interiorul gurii și întrebându-se dacă o jignea, dar presupuse că nu, pentru că brațele ei îl cuprinseră de mijloc și se lăsă pe el, iar gura ei era deschisă ca să primească invazia limbii lui.

Poate...

Ralph își înălță capul și îi privi chipul. Avea buzele umede și ușor umflate. Era îmbujorată. Avea ochii strălucitori sub pleoapele pe jumătate închise.

Își simți măruntaiele strângându-se inconfortabil.

– Sex, spuse el, e doar sex, Chloe.

– Doar? Vocea ei era ca o șoaptă pe buzele lui. Acest cuvânt spune că nu e ceva semnificativ. Cred că trebuie să fie mai mult de atât.

El se simți amuzat de replica ei.

– Este, admise el, deschizând ochii. Dar e *doar* sex, nu e dragoste. Sau fericire.

– O, înțeleg asta. Dar te face să te simți așa bine. Nu așa trebuie să fie?

Pentru foarte mult timp după întoarcerea din Peninsulă, nu-și permisese să se simtă bine sau să simtă plăcere de vreun fel, pentru că erau bărbați care muriseră și care nu aveau să mai simtă nimic niciodată. Erau familii care nu aveau să-și revină după acea durere. El trecuse prin acea perioadă, când avusese porniri

sinucigașe, pe care le depășise cu ajutorul doctorului de la Penderris și datorită sprijinului și înțelegerii primite din partea tovarășilor lui Supraviețuitori. Nu avea nimic de câștigat dacă avea să se pedepsească la nesfârșit, ajunsese să înțeleagă și să accepte asta. Era un soi de egoism. Acei bărbați erau dincolo de durere. El trăia. Acele familii nu aveau să se simtă consolate de suferința lui. Poate că exista și un motiv pentru care el nu fusese ucis. Cine era el să refuze darul nedorit și neașteptat al vieții și al viitorului?

Dar niciodată nu se întorsese complet, nici măcar *aproape* complet la sinele lui. Se ferise în mod instinctiv din fața plăcerilor, a râsului sau a orice care aducea a fericire, deși nu avea nici o logică să facă asta.

Însă în această căsnicie nu era singur – acesta era și motivul pentru care fusese atât de șovăitor în a se căsători. Îi datora totuși ceva soției lui, în ciuda termenilor reci ai târgului lor, cu care ea fusese de acord – de fapt, pe care ea îl propusese. Ea își dorea fericire, deși nu-i ceruse lui să i-o ofere. Îi plăcea sexul, din câte se părea, ca un mijloc momentan pentru plăcere. Sau poate că îi plăceau doar săruturile. Poate că pentru ea ele erau egale cu sexul. Sau poate că se obișnuise cu ritualul de seară și de dimineață.

Poate că era timpul să afle cât îi plăcea.

– Ne-am putea simți mai bine dacă am merge în pat, zise el. Dar ar trebui să fie ceva diferit față de ceea ce am făcut de când ne-am căsătorit, Chloe.

Ea îl privi.

– Sau poate, zise el, ai prefera să te întorci la brodat.

– Asta poate să aștepte, îi răspunse ea.

El se dădu înapoi și îi oferi brațul foarte formal. Foarte formal îl luă și ea.

Se părea că nu avea cum să oprească schimbarea. Dar învățase această lecție cu mult timp în urmă. Cât de prostesc din partea lui să uite asta când stabiliseră termenii căsătoriei cu ea.

capitolul 14

O duse în patul lui iar, acea monstruozitate urcată pe piedestal, care era totuși cu mult mai confortabil decât orice pat pe care Chloe îl întâlnise vreodată. El nu-i permisese să meargă în camera ei să se schimbe cu cămașa de noapte. Când protestase, el îi spusese că nu avea nevoie de ea. Și îi dovedi asta de îndată ce închiseseră ușa în urma lor, când el începu să o dezbrace rând pe rând de toate hainele, inclusiv corset, cămășuță, jartiere și ciorapi până când rămase goală în fața lui, scăldată în lumina lumânărilor. El o privi cu aviditate, în timp ce se juca de-a camerista, nesfiindu-se să îi atingă pielea. Într-adevăr, probabil făcea înadins să o atingă.

Ceea ce o surprinse cel mai mult pe Chloe era faptul că nu se simțea mai deloc rușinată. Ar fi fost o prostie să fie, bineînțeles, dat fiind că deja era soția lui de mai bine de o săptămână și deja pierduse numărul întâlnirilor conjugale pe care le avuseseră. Dar chiar și așa, să stea dezbrăcată în fața unui bărbat îmbrăcat complet, cu toate imperfecțiunile ei expuse, ar fi trebuit să fie mai neliniștitor decât era. Doar că el nu părea dezamăgit, iar trupul ei pulsa cu ceea ce presupunea că este dorință.

Realiză că poate ar fi trebuit ca și ea să-l dezbrace din moment ce el făcuse asta pentru ea, dar nu găsi forța de a fi chiar atât de îndrăzneață. Iar el părea să se descurce suficient de bine și singur. Observă, după ce el aruncă vesta și lavaliera pe podea, peste jacheta de seară, că și el arăta atrăgător în cămașă și pantaloni, deși renunță și la acelea foarte repede. Își trase cămașa peste cap și o aruncă. Valetul lui avea să fie nervos pe el dimineață. Era bine că ea nu avea încă o cameristă care să fie supărată pe ea.

El desfăcu nasturii din talie și deschise prohabul, și în scurt timp era la fel de gol precum ea. Diferența era că ea îl văzuse și înainte. Mai erau și alte cicatrice pe lângă cea de pe umăr și cea de pe partea stângă a feței.

Nici una dintre ele – chiar și cea de pe față – nu-i știrbea frumusețea. Și era frumos cu adevărat.

Puse mâinile pe umerii ei – arătau atât de întunecate pe pielea ei albă – și apoi coborâră pe spate astfel încât să o tragă spre el, până când sfârcurile ei îi atinseră pieptul, făcând-o să simtă fiori în tot trupul. Era solid ca o stâncă – doar că o stâncă nu era caldă și primitoare și nu avea puls. Chloe își ridică mâinile peste umerii lui, în timp ce el își lăsă capul în jos ca să o sărute iar cu gura deschisă.

Săruturile erau ceva neașteptat de delicios. Și în același timp un șoc, pentru că nu-și imaginase niciodată că buzele se puteau despărți în acel mod, că gurile aveau să se deschidă așa, că limbile aveau să se exploreze, să atingă și chiar să simuleze actul sexual – sau că asemenea gesturi șocante aveau un gust și un sunet care să îi provoace senzații pe care nu le putea numi, dar îi trimiteau fiori fierbinți de dorință, făcând-o să tânjească după atingerea lui *acolo*.

Oh, se gândi ea – și fu unul dintre ultimele ei gânduri coerente pentru ceva timp – *nu trebuia* să se îndrăgostească de el. Ar fi fost cel mai naiv și prostesc lucru pe care îl putea face.

„Sex", îi spusese el. „E doar sex, Chloe." Trebuia, trebuia, *trebuia* să nu uite asta.

Dar „doar sex" era absolut minunat, descoperi ea în orele care urmară după ce el o duse în pat. El o urmase fără să stingă nici una dintre lumânări. Ea putuse să observe tot ce făcuseră și să vadă că și *el* urmărise, până când, la un moment dat în noapte, lumânările se stinseseră și nu mai era altceva în afară de întuneric. Dar până atunci erau satisfăcuți și extenuați.

Mâinile lui, degetele lui, buzele lui, limba lui atinseseră fiecare părticică din trupul ei pe exterior și o bună parte în interior. După prima rundă de... sex, chiar și mâinile și gura ei deveniseră aproape la fel de îndrăznețe. El fusese deasupra ei, ea fusese deasupra lui și o dată el o penetrase din spate. Și totul fusese cu mult

mai plăcut decât experiențele pe care le trăise de la căsătorie încoace. Fusese... nu erau cuvinte pentru a descrie exact cum. Simțise senzații peste senzații, iar și iar, pentru a ajunge la un soi de extaz, înainte de a exploda în ceva care făcea ca și extazul să pară un nimic.

Oh, nu erau cuvinte.

Se gândi la asta o dată sau de două ori – mai ales când se auzi strigând fără vreun motiv anume – poate că ar fi trebuit să fie rușinată, poate doamnele nu se comportau așa, cu atâta abandon desfrânat. Cu siguranță doamnele nu se purtau așa, dar alungă acele gânduri. Dacă doamnele nu se bucurau de minunățiile sexului atunci erau demne de milă. Nu știau ce pierdeau.

Când se stinse și ultima lumânare, el dormea, întins pe burtă lângă ea, cu capul întors către ea, cu nasul aproape atingându-i umărul, cu una dintre mâini cuprinzând-o de talie. Mirosea a transpirație și a altceva foarte masculin. Era cu siguranță unul dintre cele mai ademenitoare mirosuri din lume – ceea ce era un gând destul de straniu. Așternuturile erau încolăcite în jurul genunchilor lor.

Fusese doar sex, își spuse ea. Și pentru că fusese doar asta, el se bucurase de moment la fel de mult ca ea. Și era suficient. Ea avea să se asigure că este suficient. Dar spera ca relația lor să nu se întoarcă la ceea ce fusese până atunci în fiecare noapte. Spera ca el să nu fie satisfăcut doar pentru că îi arătase că avusese dreptate în privința asta. Și ea se bucurase de fiecare noapte și fiecare dimineață cu el, dar, din acest moment, știa că ce avuseseră nu urma să mai fie suficient, cel puțin fără a gusta ocazional și din ceea ce făcuseră acum.

Era doar sex, bineînțeles. Dar era cu siguranță mai bine decât dragoste, pentru că ar fi fost prea mult zbucium, prea multă nesiguranță, prea mult pericol de a rămâne cu inima frântă. Din sex aveai parte numai de distracție.

Chloe ignoră urma de îndoială pe care o simți când închise ochii și se relaxă în lâncezeala delicioasă care venea după eforturile actului sexual.

Fusese mai bine decât dragostea.

Când Chloe se trezi mai târziu, Ralph plecase de lângă ea, deși era încă întuneric afară. Nu plecase însă din cameră. Stătea la fereastră, cu draperiile trase, și era din nou pe jumătate îmbrăcat, cu cămașă și pantaloni. Ținea mâinile pe pervazul ferestrei și avea umerii ușor aplecați.

– Ralph? întrebă ea.

Era înfricoșător să vadă că el era îmbrăcat, deși nu era nici un semn de răsărit încă.

Nu se întoarse și nici nu spuse nimic preț de câteva clipe. Apoi oftă și vorbi:

– Săptămâna viitoare o să mergem la Londra, Chloe.

– Cum?

Chloe se ridică dintr-odată strângând cearșafurile peste sânii goi, dar știa că auzise bine.

– Săptămâna viitoare, zise el, alegând să repete unul dintre cele mai banale detalii.

– Ai spus că o să rămânem aici. Mi-ai promis...

El se întoarse și se sprijini de pervaz, încrucișând brațele. Nu-i vedea decât silueta întunecată, dar părea amenințător și nerăbdător.

– Dar au dreptate, zise el. Mama, bunica și restul. Trebuie să mergem în oraș.

– Dar mi-ai promis...

– Totul s-a schimbat, Chloe, îi răspunse el aspru. Nu vezi? A fost naiv din partea noastră să ne planificăm tot viitorul ca și cum am fi putut să mergem la Elmwood după nuntă și să trăim acolo într-o fericire rurală izolată, până la adânci bătrâneți. Știam că bunicul e trecut de 80 de ani. Știam că e bolnav. Știam că urma să moară curând, chiar dacă nu am crezut că avea să se întâmple atât de repede. Singurul motiv pentru această căsătorie – cel puțin, din partea mea și știai foarte bine asta – este

să-mi asigur succesiunea, iar tot scopul pentru acest lucru este îndeplinirea îndatoririlor de duce. Nu m-aș fi căsătorit altfel cu tine sau cu oricine altcineva. Ducatul este cu mult mai mult decât un titlu impresionant atașat de numele meu. Este o poziție importantă, care aduce cu ea responsabilități. Ducele de Worthingham nu se poate ascunde la țară așa cum ar fi putut să o facă contele de Berwick cu titlul lui de curtoazie. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta când ne-am înțeles că o să trăim la țară și că o să ignorăm societatea și sezonul londonez. Ar fi trebuit să-ți spun că eram liberi să trăim cum voiam cât timp bunicul era în viață. Ducele de Worthingham trebuie să se prezinte în fața regelui și să fie gata să-și ia locul în Cameră când este chemat. Și din moment ce este căsătorit, este de așteptat să apară în societate cu ducesa la braț. Din păcate, ducele și ducesa nu sunt entități impersonale. Suntem *noi*. Tu și cu mine.

– *Tu* te-ai căsătorit pentru succesiune, strigă ea. *Eu* m-am căsătorit din alte motive. M-am căsătorit pentru o viață domestică liniștită, și ai fost de acord să fie așa. Am făcut un târg. Nu poți schimba regulile acum.

– Regulile? Se aplecă puțin spre ea. Nu ai auzit nimic din ce ți-am spus? Ești chiar atât de naivă pe cât pari uneori? Știi cumva vreun moment când viața să fi urmat orice *reguli* pe care noi încercăm să le impunem asupra haosului? Știai cu cine te căsătorești. Trebuia să știi că totul avea să se schimbe într-o zi.

– Bunicii tăi au trăit aici ani buni, zise ea. Ei nu păreau să creadă că este de datoria lor să petreacă sezonul la Londra.

– Erau *bătrâni*, îi reaminti el, și erau foarte bine stabiliți în rolul lor. Eu am 26 de ani, tu ai 27. Noi suntem novici. Nu ne-am dovedit valoarea și nu am dovedit că suntem demni de rolul pe care soarta l-a ales pentru noi. Sunt foarte multe responsabilități asociate cu privilegiul rangului și al averii, Chloe, iar unul dintre ele înseamnă că trebuie să socializăm cu cei din lumea bună. Mi-aș dori din suflet să nu fie așa, dar așa e.

– Atunci încalci o promisiune pe care mi-ai făcut-o, zise ea, pentru a câștiga aprobarea unor oameni care nu înseamnă nimic pentru tine. În mod clar, nici *eu* nu însemn nimic pentru tine.

Chiar și pentru propriile urechi asta suna ca o îmbufnare copilărească.

– Ce promisiuni am făcut? Se întoarse din nou spre fereastră. Am făcut jurăminte la biserică și am de gând să mă țin de ele. Și tu ai făcut un jurământ, Chloe.

– Să te *ascult* pe tine? Se ridică în genunchi și se înfășură în cearșaf. Privi către spatele lui. Ai de gând să mă obligi să fac *asta*, nu?

Îl putea auzi cum bate darabana în pervaz.

– Tu ai făcut acel jurământ, nu eu, îi zise el pe un ton rece. Nu am văzut pe nimeni să te oblige.

– Dar o să mă obligi să merg la Londra.

El se întoarse și porni către ea. Și nu se opri decât când ajunse lângă pat, deasupra ei, sprijinit pe brațe, cu fața la doar câțiva centimetri de fața ei. Ea strânse cearșaful și mai tare și nu se dădu înapoi.

– Nu o să te biciuiesc ca să te supun. Nici nu o să te leg de mâini și de picioare ca să te arunc în trăsură și să te duc la Londra ca prizonieră. Dar îți spun că o să mergem acolo săptămâna viitoare. Am îndatoriri și responsabilități. Și tu la fel. M-am născut pentru asta. Nu am fost niciodată încântat de această perspectivă. Într-adevăr, chiar nu am fost conștient și nici că mi-a păsat de realitatea asta când aveam 18 ani și am plecat la război cu exces de zel. Pe vremea aceea, tatăl meu era între mine și titlu și părea că avea să trăiască la nesfârșit. Dar a murit răpus de ceea ce părea a fi o simplă răceală, și iată-mă! Și iată-te! Ești căsătorită cu mine și ai făcut asta conștientă. Poți să te ascunzi aici ca o lașă, dacă vrei. Eu nu pot – de fapt, nu vreau – să te forțez să vii cu mine săptămâna viitoare. Dar, ține minte, Chloe, că în afară de faptul că ești ducesa mea, vei fi, cel mai probabil, mama viitorului duce. Fiul meu. Cât de mândru o să fie el de o mamă care se teme să-și arate chipul în fața

lumii bune de teama ca nu cumva să-i fie smuls capul? Cât de fericite o să fie fiicele mele cu o mamă care se teme să le ducă în oraș când va veni vremea să-și caute soți, de frică ca nu cumva lumea bună să găsească iar motive să o bârfească?

– Nu mă tem, protestă ea.

– Și, în plus, continuă el, dacă nu vrei să vii cu mine ca să-ți faci datoria față de societate, atunci tot trebuie să vii ca să-ți faci datoria față de mine. Trebuie să ne *reproducem*.

Dintr-odată își simți palma pulsând și conștientiză șocată că tocmai îl plesnise peste față. Urmă o tăcere grea în timp ce el se ridică și rămase lângă pat.

– Îmi cer scuze, zise el cu glas încordat. Am fost grosolan.

– Îmi pare așa rău. Chloe vorbi aproape în același timp. Dinții îi clănțăneau. Te-am rănit?

Ce întrebare ridicolă! Îl plesnise peste partea din față brăzdată de cicatrice.

– Da, zise el, dar m-aș fi pocnit și eu, dacă eram în locul tău.

Chloe își flexă mâna. Era caldă și pulsa. Nu mai plesnise pe nimeni, niciodată. Ralph se așeză pe marginea patului și se întoarse să se uite la ea.

– Anumiți membri din înalta societate te-au ocolit, spuse el, pentru că sora ta a fugit cu un bărbat căsătorit. Un crai celebru s-a jucat cu afecțiunea ta și apoi te-a tratat cu dispreț. Câțiva ani mai târziu – anul trecut – s-a descoperit că semeni cu o doamnă care a uimit lumea bună, sezonul trecut, la Londra, și gurile rele au pornit zvonul desfrânat că tatăl ei o curtase la un moment dat pe mama ta. Așa că ambele vizite la Londra te-au rănit. E de înțeles de ce nu vrei să mai ai de-a face cu aristocrația. În retrospectivă, poate că nu a fost atât de înțelept să te căsătorești cu un conte care era moștenitorul unui duce bătrân. Dar ai făcut exact asta. Iar ca rezultat, acum te găsești în situația în care trebuie să dai din nou față cu lumea bună – în rolul proeminent de ducesă, de această

dată. O să poți face asta, Chloe? Sau o să lași teama să te țină la distanță, ascunsă aici pentru tot restul vieții?

– Nu mi-e *teamă*.

– Atunci cum numești asta? o întrebă el.

Dintr-odată, realiză ceva. Graham spusese că nu era sigur că Ralph se schimbase fundamental de când erau ei la școală. Acum, își dădea seama că, într-un mod important, avusese dreptate. Putea să simtă puterea cuvintelor lui Ralph. Voința ei era slăbită de a lui.

– Așa ai procedat când erai mic? îl întrebă ea. Așa i-ai făcut pe ceilalți băieți să fie sclavii tăi? Așa i-ai convins să facă tot ceea ce voiai tu, în ciuda voinței lor și a judecății lor? Așa ți-ai convins prietenii să te urmeze la război?

El se ridică brusc în picioare, de parcă l-ar fi plesnit din nou, iar ea realiză mult prea târziu răutatea cuvintelor pe care le spusese. El rămase cu spatele la ea pentru câteva momente în timp ce cuvintele ei păreau să atârne deasupra lor, ca o prezență fizică. Apoi coborî repede treptele de la pat, traversă camera și ieși pe ușă atât de repede, că ea nu avu timp să facă nimic pentru a-l opri în afară de a ridica o mână neputincioasă către el.

– Ralph, zise ea.

Dar sunetul vocii ei răsună în același moment în care el închidea ușa.

Nu putea să alerge după el. Era dezbrăcată sub așternuturi. Își lăsă capul pe genunchi și îi înconjură cu brațele.

Soarele strălucea pe cer când Chloe se îmbrăcase cu hainele șifonate și plecase spre camera ei ca să se spele și să se pieptene, și să-și pună o rochie proaspăt călcată. Coborî în salonul pentru mic dejun, cu picioarele ușor tremurânde. Deși era devreme încă, Ralph mâncase deja și se pregătea să plece din cameră. Era îmbrăcat complet și foarte adecvat, observă ea.

Înainte să-i poată spune ceva, el făcu o plecăciune scurtă, extrem de formală.

– Trebuie să-mi petrec restul zilei în birou cu Lloyd și cu administratorul meu, îi zise el. Îmi cer scuze că te las să mănânci singură și să îți ocupi ziua după cum consideri.

Chloe coborâse cu capul plin de idei – scuze, explicații, întrebări. Coborâse pregătită să fie calmă și rațională, pregătită să discute, să ajungă la o înțelegere care să le convină amândurora. Tot ceea ce pregătise dispăruse într-o clipită.

– Oh, nu trebuie să te preocupi în privința mea, îl asigură ea foarte veselă. Trebuie să petrec ceva timp cu doamna Loftus. Am multe de învățat, iar ea știe pe cineva care mi s-ar potrivi drept cameristă. Trebuie să mă întâlnesc cu fata să văd dacă este pe gustul meu. Și trebuie să merg la doamna Booth, care nu s-a simțit suficient de bine ca să participe la înmormântare. Ar trebui să fac o vizită de curtoazie și la vicariat. Am de brodat și...

El părea distant, rece și nerăbdător să plece, iar vocea ei pieri.

Chloe se întrebă dacă aseară îl visase pe bărbatul cu care făcuse dragoste cu atâta intensitate și la care ajunsese la o asemenea intimitate șocantă. Și dacă și-o imaginase pe femeia care îi răspunsese. Dar bineînțeles că nu fusese un vis. Dar cuvântul „dragoste" nu era potrivit.

„Sex. Este doar sex..."

Da, asta fusese. Doar sex.

El ieși din cameră fără să rostească vreun cuvânt.

Acea noapte de sex lipsit de inhibiții nu mai avu loc în următoarea săptămână. Iar Ralph nu o mai luă pe Chloe în camera lui. Veni el la ea și reluară ritualul marital obișnuit, așa cum fusese înainte. Acea noapte fusese blestemată din mai multe motive, unul dintre ele fiind că el fusese obligat să-i dea vestea teribilă că trebuiau să meargă la Londra până la urmă. Fusese mult prea laș ca să-i spună în timpul serii. Știuse că avea să se supere.

Știa de mulți ani, de când încetase în cele din urmă să încerce să se sinucidă, ca acest moment avea să vină.

După moartea bruscă a tatălui său, știuse că undeva, în viitorul apropiat, asta îl aștepta. Și luase decizia, fără tragere de inimă, ce-i drept, că avea să își respecte datoria când venea timpul – și chiar înainte ca timpul să vină, știind că era obligat să-și ia o nevastă și să aibă copii. Era penitența lui, ajunsese să creadă, motivul pentru care îi fusese salvată viața. Să facă tot ce putea. Tot ce era așteptat de la el. Să-și facă datoria.

Ignorase un lucru însă – sau poate că nu se așteptase să-l știe până acum. Acceptarea lui îl includea doar pe el. Includea prezența unei soții, dar nu luase în considerare faptul că soția lui urma să fie o persoană cu propria voință și propriul raționament. Datoria îl obliga acum să o rănească pe Chloe și implica încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse. Însemna să o forțeze să facă exact lucrul pe care ea nu voia în ruptul capului să-l facă – asta dacă el alegea să-și impună drepturile de soț. El trebuise să aleagă între datorie și promisiune și alesese datoria. Deși alesese să *nu* impună ascultarea.

Oare mai făcuse asta și înainte?

„Așa ți-ai convins prietenii să te urmeze la război?"

Decisese că aveau să plece la Londra la o săptămână după înmormântare – sau cel puțin, el urma să plece. Erau multe de făcut între timp. Îi părea rău că nu petrecuse mai mult timp la Manville Court în ultimii ani, învățând despre ceea ce însemna formidabila sarcină de a conduce mai multe proprietăți ducale. Știuse că această zi avea să vină și ar fi trebuit să fie foarte bine pregătit pentru ea.

Își petrecu săptămâna consultându-se cu administratorul lui la Manville, studiind rapoarte despre alte proprietăți, gestionând o cantitate considerabilă de corespondență pe care Arthur Lloyd avea grijă să i-o aducă în atenție zilnic, mergând la ferme să discute cu supraveghetorii și cu muncitorii, vizitând arendașii și ascultându-le îngrijorările. În rarele ocazii în care avea timp liber, stătea în bibliotecă cu o carte

deschisă – deși nu se putea spune că citea –, călărea fără țintă ori se plimba la lac și la cascade.

În timpul acestui timp petrecut singur, jelise. Era incredibil de dificil pentru el să fie în aceste împrejurimi familiare, să știe că toate acestea erau acum ale lui, să accepte că bunicul nu mai era. Și se gândi și la bunica lui la Londra, acum cu mătușa Mary, simțindu-se cu siguranță pierdută și fiindu-i dor de casă. Retrăi scene de când era mic și din tinerețea lui aici. Odată, când explorase un sertar din biroul aflat în bibliotecă, dăduse peste o bucățică de hârtie răsucită în spatele sertarului și descoperise trei bomboane lipite unele de altele. Întotdeauna erau trei. Și întotdeauna învelite în hârtie în așa fel încât să nu prindă scame din buzunarele bunicului sau ale nepotului care le primea. Ralph puse mica grămăjoară în buzunarul lui și o lăsă acolo.

Ar fi dat orice pe lume ca să aducă acele zile înapoi, să aibă șansa de a alege un alt drum, un alt viitor, decât cel pe care pornise. Câteodată, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi devenit atât de obsedat de ideea grandioasă de a salva lumea de la tiranie sau dacă bunicul lui ar fi pus piciorul în prag și ar fi refuzat să-i cumpere acel post de ofițer.

Dar astfel de gânduri erau inutile. Regretele erau inutile. La fel și vinovăția.

Câteodată, se trezea că suferă și pentru tatăl său, care murise aproape neobservat, de el, cel puțin. Ralph fusese foarte bolnav la Penderris în acea perioadă, prea bolnav ca să se întoarcă acasă pentru înmormântare și prea năucit pentru a înțelege ceea ce se întâmplase. Nu fusese niciodată foarte apropiat de tatăl lui, dar îl iubise. Nu apucase să-și ia rămas-bun, nu avusese timp ca să stea cu rudele după moartea lui pentru a retrăi amintiri de mult uitate cu el. Nu jelise. Fusese nevoit să-și îngroape sentimentele adânc în interior.

Își iubise tatăl. Îl și rănise. Fusese o dezamăgire pentru un bărbat care își lua datoria și responsabilitățile foarte în serios. Și trebuie să fi fost o lovitură grea

pentru mândria lui ca tată să-l audă pe propriul tată cum trece peste refuzul lui de a-i permite lui Ralph să meargă la război.

Ralph stătuse de trei ori cu Chloe seara. În majoritatea serilor, își ținuse ochii în cartea lui, în timp ce ea se uitase doar la broderia sau la cartea ei. Nici ea nu inițiase vreo urmă de conversație din noaptea în care se certaseră, dar nici el nu făcu vreun gest.

Nici măcar nu știa dacă ea urma să-l însoțească la Londra. Și nu avea de gând să se folosească de dreptul lui de a-i comanda ceva.

În a cincea seară, așeză cartea cu mai mult zgomot decât intenționase, se ridică în picioare și fu nevoit să traverseze camera pentru a ajunge la dulăpior pentru a-și turna o băutură, dat fiind că nu găsise alt motiv pentru care să se ridice. Nu că ea ar fi cerut vreo explicație. Nici măcar nu ridicase privirea. Când se întoarse spre locul lui, cu paharul în mână, ea îl privea, cu acul suspendat în aer. Privi în jos din nou și nu scoase o vorbă.

Și dintr-odată se simți răutăcios. Asta era ridicol. Voia să se apropie de ea, să o ridice în picioare și să o scuture. Dar pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?* Pentru că nu se simțea confortabil în casa lui? Oare își imagina că ea se simțea confortabil?

Înghiți o gură mare de vin de Porto.

– Cred că eu și fratele tău am fi fost mult mai apropiați la școală dacă nu am fi fost atât de asemănători.

Și de unde venise oare comentariul acela? Doar că ea mereu îi aducea cumva aminte de Graham. Îl irita în același mod în care o făcuse și el. Ca și cum până și tăcerile ei – *în special*, tăcerile ei – erau acuzatorii. Nu se gândise niciodată însă că el și Graham *semănau*. Din contră, de fapt.

Ea își înălță capul de la ceea ce făcea, iar el se aștepta ca ea să pară sceptică și să nege ceea ce-i spusese. Părea să țină foarte mult la fratele ei. În loc de asta, ea încuviință.

– Da, zise ea, am observat.

Ce naiba? Ralph se încruntă, învârti băutura în pahar și luă încă o înghițitură.

– Încăpățânați amândoi, continuă el. Susținând idei idealiste, de neatins, amândoi.

– Pacifismul este de neatins? întrebă ea.

– Bineînțeles că este, zise el nerăbdător. Nici un bărbat nu o să stea pe margine și o să se uite la cum sunt violate și ucise mama, soția și fiicele lui, fără a ridica armele și a face tot posibilul, fără a comite acte inimaginabile pentru a le salva.

– Graham a zis ceva asemănător când a fost aici, spuse ea.

– Da?

– Și ideea de a lupta pentru a distruge tirania este de neatins? întrebă ea.

– Bineînțeles că este, îi răspunse el din nou. Tirania nu o să fie niciodată învinsă, nici violența sau agresiunea, nedreptatea sau cruzimea, sau orice alte rele umane la care oamenii sunt predispuși.

– Așa că scăpăm de soldați, de polițiști, de magistrați și de judecători? îl întrebă ea în timp ce Ralph traversă camera și se opri lângă șemineu, sprijinindu-și cotul pe poliță. Permitem anarhiei și tiraniei să se împrăștie pentru că nu le putem opri? Dar ne repezim asupra celor care îi amenință pe cei dragi nouă?

El învârti ce mai rămăsese din băutură, dar nu ridică paharul la gură.

– Am fost un nebun naiv, îi zise. Am crezut că războiul pentru o cauză dreaptă este un lucru glorios – *dulce et decorum est pro patria mori*[1] și tot felul de astfel de prostii. E dulce și drept să mori pentru patrie. Nu este nimic dulce sau drept la război. Ofițerii sunt vanitoși, leneși și corupți și, de cele mai multe ori, cruzi. Soldatul obișnuit vine din canalele și pușcăriile din Anglia. Bătăliile sunt nebunie, și haos, și sânge, și mațe, și fum, și țipete. Și când se termină, ajungi să împarți atât butelca cu apă

[1] „Dulce și frumos este să mori pentru patrie" – citat din Horațiu, *Ode*, III, 2, 13 (n.red.)

sau alcool, cât și pălăvrăgeala despre nimicuri cu un dușman supraviețuitor de aproape același rang ca tine, în timp ce alții fac numărătoarea și văd câți sunt morți și câți răniți de fiecare parte – ca și cum totul fusese un joc plăcut, precum crichetul.

Dintr-odată conștientiză că nu trebuia să vorbească cu o doamnă despre asemenea lucruri. Și totuși, de ce vorbea de asta? De unde se iscase această conversație?

– Și totuși, spuse ea, printr-un asemenea haos și prin asemenea jocuri mortale și prin ființe fragile și deseori indezirabile precum ducele de Wellington s-a reușit oprirea regimului opresiv al lui Napoleon Bonaparte. S-a dărâmat un imperiu. Trebuia să fie dărâmat.

– Nu ești de acord cu părerea fratelui tău, atunci? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, dar îl respect pentru ea. Cu toții avem dreptul să avem propriile idealuri. Majoritatea credințelor nu sunt bune sau rele prin ele însele. Nici una dintre ele nu conține adevărul universal.

Cum de ajunseseră aici? Sorbi și restul vinului dintr-o înghițitură și îl învârti în gură înainte să-l înghită. Ea coborâse capul și broda din nou. Era tot batista unui bărbat, din ce putea vedea, deși era diferită de prima. Culorile erau diferite.

– Credințele lui Graham nu omoară pe nimeni. Ale mele, da, zise el.

Ea lăsă deoparte lucrul când un ciocănit ușor în ușă anunță servirea ceaiului de seară. Ralph așteptă ca lacheul să așeze tava în fața ei și apoi să iasă. O privi cum ridică ceainicul pentru a turna.

– Mie să nu-mi pui, îi zise el.

– Nu convingerile tale au ucis oameni. Nu convingerile tale i-au ucis pe cei trei prieteni ai tăi. Războiul a făcut-o – o soluție teribilă la o problemă teribilă, dar poate că a fost singura cale sau poate cea mai justă pentru acea provocare anume. Tu ai participat pentru că ai crezut în acea cauză. Prietenii tăi au murit pentru

că au crezut în ea, chiar dacă tu ai fost cel care le-a atras atenția asupra ei.

„Și i-am convins să meargă cu mine", se gândi el.

„Așa ți-ai convins prietenii să te urmeze la război?"

– Și tu aproape ai murit, continuă ea, așezând ceainicul și uitându-se la el cu ochii tulburați. Cum îți revii dintr-o asemenea experiență, Ralph? Cum își mai revine cineva? Cum își continuă cineva viața după ce a fost în război? Și cum își mai revine cineva după ce *nu* a fost la război?

Ralph se încruntă.

– Graham?

– În felul lui, zise ea, se simte la fel de vinovat ca tine – pentru moartea miilor de oameni, timp în care el a rămas în siguranță acasă, întrebându-se cum ar fi reacționat dacă pacifismul lui ar fi fost pus la încercare. Pentru morțile prietenilor tăi, care fuseseră și prieteni de-ai lui.

– Ți-a *spus* asta? o întrebă.

– Nu. Nu cu atâtea cuvinte. Și nu m-am gândit la asta până ultima dată când am vorbit cu el. Am trăit niște timpuri îngrozitoare, Ralph, și nici unul dintre noi nu este imun la suferință. Dar, poate că toată lumea, de la începutul secolelor, trăiește și trece prin vremuri îngrozitoare. Poate că asta este condiția umană. Obișnuiam să cred că singura formă de suferință pe care războiul o aduce era moartea soldaților și durerea fizică a rănilor celor rămași. Aceste lucruri nu sunt nici măcar pe jumătate din ce se întâmplă, nu?

El privi către creștetul ei aplecat, în tăcere, în timp ce ea sorbi din ceai și evită să-l privească. O considerase pe Chloe o femeie eminamente placidă, care voia doar lucruri simple de la viață pentru a fi fericită – căsătorie, casă și ideea de a fi mamă. Ea trecuse prin dezamăgiri și dureri puternice în viața ei și în final se mulțumise cu un târg care îi adusese cumva un soi de mulțumire – până la anunțul lui, cel puțin, de acum câteva zile. Acum

nu mai era atât de sigur de ea. Părea să fie cu mult mai profundă decât femeia pe care o considerase el. Ceea ce-l făcu să se simtă prost pentru faptul că avusese îndrăzneala de a crede că cineva poate fi doar într-un fel și atât.

Nu se așteptase deloc să-i placă de ea – să-i placă de ea *cu adevărat*. Se așteptase – și sperase – să fie indiferent față de ea.

Deschise gura pentru a vorbi, dar ea vorbi prima în timp ce-și așeză ceașca de ceai pe farfurioară.

– O să merg la Londra cu tine, zise ea. Poimâine, nu?

– Da.

Ralph voia să spună mai multe. Își dorea să... să-i ceară scuze? Pentru ce? Pentru faptul că bunicul lui murise atât de repede? Voia să o... aline? Dar cum? Voia să...

Voia. Întotdeauna căuta acel ceva pe care nu-l putea numi.

– Mulțumesc, zise el, pe un ton care păru abrupt, chiar rece.

capitolul 15

Chloe stătea într-o trăsură opulentă, decorată cu blazonul familiei ducale și trasă de patru cai negri magnifici. Era condusă de un vizitiu principal cu un lacheu masiv lângă el. Patru călăreți puternici mergeau lângă trăsură, câte doi pe o parte. Toți cei șase bărbați erau impunători în livrelele ducale.

Toată lumea pe drumul către Londra se oprea uimită și îi privea, bărbații își scoteau pălăria, iar femeile făceau reverențe. Ralph era și el acolo, călărind, în majoritatea timpului în fața trăsurii, iar ocazional lângă ea, poate pentru a se asigura că Chloe nu se răzgândise și nu fugise pe undeva. Îmbrăcămintea lui nu arăta la fel de impunător precum a servitorilor lui. Când gonea în față, probabil nici nu atrăgea atenția cuiva.

Lui Chloe i se părea absurd că, drept rezultat al acelei nunți grăbite din urmă cu două săptămâni, dintr-o

capelă mică, acum ea era *ducesă* și deci merita să aibă toată pompa asta și toată securitatea excesivă – fără să mai pună la socoteală serviciile cameristei personale. Mavis, nepoata doamnei Loftus stătea în trăsură, lângă ea, cu noua ei stăpână, cu spatele către cai și cu fața către ea, arătând incredibil de mândră. Chloe trecuse aproape neobservată, nepăzită și neînsoțită în călătoria ei către Manville Court doar cu câteva luni în urmă.

Ori de câte ori se opreau pe drum la vreun han pentru a adăpa caii, lumea făcea plecăciuni și reverențe în fața ei și era condusă în cel mai bun salon, unde i se ofereau cele mai bune gustări ale casei, deși avea rău de mișcare și nu îi era deloc foame. Ralph rămânea de fiecare dată afară, în curtea hanului, pentru a supraveghea îngrijirea cailor. Chiar și caii odihniți erau ai lui, trimiși în prealabil de la grajdurile ducale, astfel încât caii magnifici și negri să nu fie schimbați cu alții de o calitate inferioară. Câteodată, Chloe se întreba dacă cineva realiza că el era ducele care deținea trăsura și caii, care era stăpânul servitorilor și care era căsătorit cu ducesa care se delecta cu cele mai bune băuturi în cele mai bune saloane.

Nu mersese deloc în trăsură, alături de ea, nici chiar atunci când plouase pentru o oră întreagă. Și nu doar prezența lui Mavis îl împiedica, credea Chloe.

Nu călătorea niciodată în interiorul unei trăsuri închise când acest lucru putea fi evitat, îi explicase la Manville, când ea realizase că el intenționa să călărească tot drumul. Se întreba dacă asta avea de-a face și cu faptul că fusese rănit în război și că fusese transportat pe distanțe lungi în vehicule închise. Sau dacă avea legătură cu ea. Și se întreba dacă toată viața lor împreună avea să semene cu primele două săptămâni din mariaj.

Din când în când discutaseră, cu *adevărat*, iar ea simțise că se apropiau, poate că deveneau prieteni. Și apoi fusese acea noapte... dar chiar și atunci ea știuse că fusese doar sex – așa spusese el – și nu fusese vorba despre dragoste sau măcar despre afecțiune. Chiar și așa,

fusese plăcut – era o afirmație injustă – și păruse că acea noapte îi apropiase până când totul se destrămase din cauza certei din mijlocul nopții.

În majoritatea timpului era retras și o trata cu curtoazie, dar într-o manieră rezervată. Ochii lui erau goi de orice profunzime. Era, de fapt, așa cum îl cunoscuse la începuturile lor. În ciuda căsătoriei lor și a intimităților necesare impuse de patul conjugal, în ciuda conversațiilor ocazionale, a unui sărut ocazional, a unei jumătăți de nopți de sex – ca să folosească iar cuvântul lui –, nimic nu era diferit. Și cum putea să se plângă? Mariajul lor avansa în modul în care își propuseseră de la început.

Iar ea nu mai putea fi nici măcar furioasă pe el pentru faptul că erau pe drum către Londra. Îi spusese că aveau să trăiască liniștiți la țară după căsătorie, dar nici el nu avusese cum să prevadă schimbările circumstanțelor lor, care se petrecuseră atât de repede. Și avea dreptate despre datoria lor – a lui și a ei. Datoria îi chema la Londra, unde el trebuia să aibă mai multe apariții la curte și în parlament și unde amândoi trebuiau să socializeze cu cei din lumea lor.

Așa că era pe drum, către oraș, într-o splendoare mai mult decât opulentă, fiind omagiată la fiecare oprire ca și cum era cineva de o importanță deosebită, ceea ce și era, din ce înțelegea. Oare avea să se obișnuiască vreodată cu toate astea? Ar fi fost amuzată de situație dacă nu ar fi fost consumată de gândul că urma să dea ochii din nou cu lumea bună.

Dar trebuia să facă asta. Și urma să facă asta.

În cele din urmă, prin fereastra de pe partea laterală a trăsurii, putu să vadă apa de la distanță, sau cel puțin o mare parte din ea. Râul Tamisa.

– Suntem aproape de Londra, îi spuse ea lui Mavis, care se lipi cu fața de geam și părea nerăbdătoare să zărească pentru prima dată un turn sau vreo turlă de biserică.

Chloe se gândi la cât de entuziasmată fusese și ea când se apropiase de Londra pentru prima dată, în urmă cu șase ani. Ea, cea din tinerețe, nu ar fi fost deloc surprinsă să descopere că toate străzile erau pavate cu aur.

Viața lui se schimbase cu mult mai drastic decât conștientizase în timpul ultimelor două săptămâni, realiză Ralph – și nu era doar din cauza căsătoriei sau a primirii unui nou titlu, a tuturor responsabilităților și a datoriei lui. Era...

Ei bine, erau aceste lucruri. Acum nu mai putea pur și simplu să meargă de la Manville Court la Londra, călărind sau suindu-se în șareta lui, mergând în orice ritm voia, pe drumurile regelui. Acum avea o ducesă de luat cu el, iar ducesa era o entitate mai mare decât Chloe. Era un bun grandios, prețios, fragil, care trebuia dus dintr-un loc în altul cu alai, în lux și siguranță. Sau cel puțin așa decretaseră servitorii, iar servitorii, descoperea Ralph, puteau fi destul de tiranici când venea vorba de ceea ce ei percepeau că era datoria lor față de angajatorii ducali, pentru că propriul statut era la mijloc.

Nu o întrebă pe Chloe dacă se bucura de atenția procesiunii publice prin zona de țară. Deși aproape că fusese tentat să facă asta când plouase și chiar își dorise să i se alăture în trăsură. Se simțise amuzat, în ciuda disconfortului cauzat de ploaie, iar amuzamentul era ceva atât de rar pentru el, nu mai fusese așa de mult timp, încât simțise nevoia de a-l împărtăși. Își imaginase cum aveau să râdă împreună, în interiorul trăsurii, văzând spectacolul pe care îl reprezentau, în timp ce mergeau cu viteză redusă și cu vizibilitate maximă.

Totuși, nu i se alăturară. Își aminti că, ori de câte ori ajunseseră să se apropie mai mult decât agreaseră, în ultimele două săptămâni, el sfârșise de fiecare dată cu un sentiment de panică inexplicabilă și se grăbise să facă câțiva pași în spate. Era mai bine să nu împartă amuzamentul lui cu ea. În plus, avea și noua cameristă cu ea.

Ploaia trecu repede oricum și el se bucură că rămăsese afară, în aerul proaspăt.

Faptul că viața i se schimbase dincolo de imaginație deveni și mai clar după ce intră călare în Portman Square, iar caleașca ducală, însoțitorii, precum și trăsura cu bagaje veniră cu zarvă în urma lui. Ralph ar fi putut să parieze o sumă substanțială că toate ferestrele din jurul pieței erau dintr-odată pline de ochi de privitori adunați să vadă spectacolul. Nu cercetă să confirme dacă avea dreptate.

Stockwood House era practic casa lui de mulți ani. Venise și plecase după bunul-plac, întotdeauna bine servit de personal, dar niciodată cu prea mult vacarm. Acum ușile duble erau larg deschise - ambele -, iar majordomul stătea în prag, țeapăn și solemn în ceea ce era cu siguranță o uniformă nouă. Și în spatele lui, dacă Ralph nu se înșela, erau toți angajații, înșirați în rânduri formale. Urma să se repete episodul din ziua nunții lui, se gândi el, crispându-se în sinea lui.

De obicei, nu era atent în mod deosebit la servitori, dar trebuia să fie orb ca să nu vadă că fiecare era îmbrăcat cu uniformă nouă și că holul în care erau ei înșirați strălucea de curățenie. Ralph ar fi fost surprins să descopere chiar și cea mai mică urmă de praf în acel hol de dimensiuni considerabile.

Auzi de atâtea ori „Excelență", că se simți amețit doar după câteva minute. Putea doar să-și imagineze cum se simțea Chloe, în timp ce îi puse mâna pe braț și o conduse pe trepte și dincolo de uși. Dacă nu urma să fugă înapoi la Manville fără măcar să-și scoată boneta, avea să fie un om norocos.

Dar ea îl surprinsese. În loc să încuviințeze grațios din cap în stânga și-n dreapta și să-și continue drumul în intimitatea relativă a salonului sau chiar spre propriile apartamente, ea se opri și, zâmbind, petrecu mai bine de o jumătate de oră cu toată lumea, parcurgând încet drumul printre rânduri. Vorbi atent cu toată lumea, mutându-se de la o latură la alta, repetând numele

pe care menajera i le murmura și ocazional punând câte o întrebare unui servitor – și oprindu-se suficient pentru a asculta răspunsul.

– Mulțumesc, doamnă Perkins, zise ea când ajunseseră la capătul șirului. Te rog să trimiți tava cu ceai în salon imediat, bine? Și, poate, ne-am putea întâlni de dimineață pentru a ne cunoaște mai bine. O să vreau să merg la bucătărie să vorbesc și cu doamna Mitchell. Cât de splendid arată toată lumea și totul!

Doamna Mitchell, părea Ralph să-și aducă aminte, era bucătăreasa.

– Casa a mers întotdeauna perfect fără vreun efort din partea mea, îi zise el lui Chloe, când rămaseră singuri în salon, câteva momente mai târziu, iar ea își scoase boneta, înfoindu-și părul scurt cu ambele mâini. Nu trebuie să te simți obligată să îți exerciți vreo îndatorire.

Ea îi zâmbi, și era ceva neastâmpărat în expresia ei.

– Bunicii tăi n-au mai fost aici de mulți ani, nu-i așa? zise ea. Iar mama ta are propria casă la Londra. Ai fost numai tu, atunci. Stockwood House a fost o casă a burlacilor. Îndrăznesc să spun că angajații s-au bucurat să te cocoloșească de parcă ai fi fost un copil incapabil să aibă grijă de el. O să se uite cu mai puțină indulgență la soția ta, totuși, te asigur, dacă le va dovedi că nu este capabilă să aibă grijă de ea și, mai important, de tine.

Doamne, Dumnezeule, „de parcă ai fi fost un copil incapabil să aibă grijă de el". Oare nu era vreo urmă de adevăr în cuvintele ei, nu? Ralph își prinse mâinile la spate și se încruntă. Iar ea își netezi cutele rochiei de călătorie.

– *Asta* e ceea ce mi-am dorit, Ralph, zise ea. Oh, nu la această scară, probabil, și cu siguranță nu la Londra. Dar acestea sunt probleme relativ minore. Mi-am dorit o casă a mea și un soț. Mi-am dorit să pot să conduc una și să am grijă de celălalt. Nu am de gând să fiu nefericită cât sunt în această casă, aici.

– Doar când va trebui să ieși dincolo de ușile ei, nu? întrebă el.

Ea îi zâmbi un pic mai răutăcios.

– Am avut șansa să ascult una dintre predicile lui Graham la biserică, zise ea. Dar o să mi-o aduc aminte mereu. Spunea că doar atunci când puteam să ne înfruntăm cele mai mari temeri și să mergem înainte în loc să ne ascundem sau să fim lași și să fugim cât de departe putem, numai atunci nu ne vom mai teme de nimic niciodată. Pare o idee teribil de simplă, e adevărat. Ce se întâmplă dacă înfruntăm un taur care atacă în loc să fugim la adăpost, așa cum ar trebui? Nu am mai avea niciodată *ocazia* să ne temem de ceva. Dar sunt sigură că a continuat să explice la ce se referea, și am înțeles multe și fără să mi se spună. Întotdeauna am fost inspirată de cuvintele lui și m-am gândit cât de minunat trebuie să fie să putem acționa în baza lor.

– Cea mai mare teamă a ta este, presupun, să te întâlnești cu lumea bună, zise Ralph.

– Da, recunoscu ea. Este o prostie și probabil așa ți se pare. Și, după standardele lui Graham, deja am eșuat de două ori cu asta.

– Majoritatea dintre noi au trecut prin eșec, îi spuse el, cel puțin de două ori.

Ea înclină capul pe o parte și îl privi în tăcere.

– O să fie diferit de această dată, pentru tine, continuă el. O să mă ai pe mine alături și o să găsești curajul să te impui.

– Și tu o să mă ai pe mine alături, zise ea, făcându-l să simtă fiori inexplicabili pe șira spinării. Și *tu* o să ai curaj.

Un valet aduse tava cu ceai, în acel moment, și o servitoare îl urmă cu o prăjitură. În trecut, valetul ar fi turnat ceaiul, iar servitoarea ar fi tăiat prăjitura, dar Chloe le ceru amândurora să se retragă, zâmbindu-le prietenos, și ocupându-se ea însăși de această sarcină.

Era ceva neîndoielnic tulburător în schimbările din viața lui, se gândi Ralph. Era cu siguranță vorba și despre pierderea independenței și a intimității. Putea să ignore servitorii, deși niciodată într-un mod brutal,

spera el. Dar nu-și putea ignora soția. Iar asta era ceea ce ea își dorise, ceea ce îi propusese prin acel târg – o casă și un soț. Pe el, cu alte cuvinte, iar ea intenționa să aibă grijă de *el*.

Iar în afara casei, el nu mai putea merge unde voia, când voia, fără să facă voia nimănui decât a lui însuși. În primul rând, nu mai era doar contele de Berwick, cu titlul lui relativ nesemnificativ. Era o persoană mai importantă, de la care se așteptau multe. Și în al doilea rând, era un bărbat căsătorit, care trebuia să se gândească la sentimentele soției și la binele ei. Iar această soție, în mod particular, fusese adusă aici fără să vrea și se temea să calce în afara casei. Nu putea pur și simplu să o abandoneze.

Una era să-și accepte responsabilitățile față de noul rol, care era un lucru lipsit de viață, un ducat, și cu totul alta era să se simtă responsabil pentru o altă persoană – soția lui, care era neliniștită și nefericită cu privire la ceea ce o aștepta. Simțea ca și cum lua în spate povara unei legături emoționale, și nu-i plăcea asta deloc. Dar faptul că nu-i plăcea nu făcea problema să dispară.

– Un pic de lapte și un cub de zahar, zise ea, așezându-i ceașca și farfurioara lângă cot.

Chiar așa voia. Și aproape că era iritat de acest fapt. El nu avea nici cea mai mică idee cum îi plăcea ei ceaiul, deși o văzuse turnându-l și servindu-l de nenumărate ori.

Avea sentimentul foarte inconfortabil că ea, Chloe, avea să-l facă să se simtă confortabil.

– În curând o să se știe peste tot că suntem în oraș, zise el, în timp ce ea se așează și ridică ceașca și farfurioara ei. O să înceapă să sosească foarte multe invitații. Oamenii o să fie curioși să mă vadă în noul rol, la fel și pe tine. Pe noi în calitate de cuplu căsătorit. Va trebui să decidem ce invitații acceptăm.

Se așteptase ca ea să protesteze sau să implore să i se mai dea timp.

– Da, zise ea.

– Și trebuie să ne gândim la recepția grandioasă sau la balul pe care îl vom organiza aici, spuse el. Lumea se va aștepta la asta.

– Da, repetă ea.

– Lloyd o să ne ajute și mama mea, la fel.

Ea așeză ceașca și farfurioara jos.

– Să ne ajute, da, dar *noi* o să facem treaba importantă, Ralph.

Trebuie să-ți înfrunți temerile și să treci prin ele, își reaminti ea ce spusese Graham într-una dintre predici. Fugise de temeri de două ori, așa cum îi spusese lui. Putea să vadă clar că nu intenționa să facă asta și a treia oară.

– Da, spuse el, o s-o facem.

Încet, fără de scăpare, realiză el, era tras înapoi către viață. Și ea la fel.

Dacă Chloe sperase că urma să se îngroape în treburi domestice la Stockwood House, în curând avea să fie dezamăgită. Nu că se așteptase la așa ceva, bineînțeles. Petrecu o dimineață aglomerată, dar fericită, discutând despre chestiuni legate de gospodărie și meniuri cu menajera și cu bucătăreasa. Dimineața îi adusese și un bilet din partea cumnatei ei, Sarah, care îl convinsese pe domnul Toucher să petreacă vreo câteva săptămâni în oraș, înainte de a reveni acasă, oferindu-se să o ia pe Chloe cu trăsura ei la patru după-amiaza în drumul ei către bunica și mătușa.

Chloe îi răspunse că avea să vină, dat fiind că Ralph plecase de dimineață și nu precizase când urma să se întoarcă. Dar, chiar și înainte de ora patru, liniștea după-amiezii fusese tulburată de mai multe ori de sunetul de ciocănit la ușă și de apariția diverșilor vizitatori.

Contesa văduvă de Berwick, soacra ei, venise cu Nora, Lady Keilly, să o informeze că urmau să o ia cu ele în următoarea zi în diverse vizite la un număr de doamne cu care era imperativ să se înțeleagă foarte bine. Acele doamne, presupunea Chloe, erau unele din cele mai

înțepate din societate. Tatăl ei veni cu Lucy la scurt timp după ce ambele doamne plecaseră. Lucy îi sugeră să o însoțească în plimbarea din Hyde Park, în dimineața zilei de poimâine, alături de copii și de doica lor – dacă vremea era bună, bineînțeles.

– Parcul nu este niciodată atât de plin în timpul dimineții, cum este în orele după-amiezii, zise ea, dar întâlnești un număr tolerabil de oameni din lumea bună, oricum, iar unii dintre ei, atât doamne, cât și domni, sunt destul de amabili încât să se oprească și să facă conversație. Mai mulți oameni se vor opri, dacă ești cu mine, Chloe, pentru că numele tău e pe buzele tuturor. Cât de minunat trebuie să fie!

Era ultimul lucru pe care Chloe voia să-l audă, dar era inevitabil, știa asta. Și nu avea nici un rost să se ascundă acasă. Venise la Londra pentru că decisese să *nu* se mai ascundă.

– Aș fi încântată, Lucy, zise ea, și fu mulțumită să vadă zâmbetul fericit al surorii ei. Lady Trentham venise și ea cât *papa* și Lucy erau cu Chloe, aducând-o după ea pe cumnata ei mai mică, domnișoara Emes. Venise să întrebe dacă putea avea plăcerea de a o prezenta pe Chloe rudelor sale doamne și prietene într-o după-amiază.

– Sunt curioși și dornici să te cunoască, îi explică ea înainte de a începe să râdă. Oh, nu arăta atât de șocată, Chloe. Sunt foarte dornici să te placă, dacă tu ești dispusă să-i lași, sunt sigură de asta, și sunt sigură că ar fi la fel chiar dacă nu mi-ai fi prietenă și n-ai fi căsătorită cu unul dintre prietenii lui Hugo. Nu *toată lumea* e înnebunită și crede bârfele răutăcioase de anul trecut.

– Mulțumesc, zise Chloe.

– Este foarte generos din partea voastră, Lady Trentham, adăugă și tatăl ei.

– Cu siguranță în acest an nu va mai trebui să fugiți, nu-i așa, Excelență? spuse domnișoara Emes. Sunteți ducesa de Worthingham și prietena lui Gwen și a lui Hugo.

– Oh, nu o să fug, o asigură Chloe.

Apoi, exact înainte de ora patru, când Chloe își luase boneta și mănușile în așteptarea venirii lui Sarah, Lady Easterly, mătușa Julia, sosi să se ofere să o ducă pe Chloe la cumpărături de dimineață.

– Pentru că, îndrăznesc să spun, o să ai nevoie de niște haine la modă, Chloe, spuse ea. Nu cred că trebuie să fie toate negre. Ce zice Worthingham? El își va dori să porți o banderolă neagră pe braț un timp, cred eu, dar nu cred că-ți va impune să rămâi în doliu.

– Soacra mea crede că pot purta culori atât timp cât nu sunt prea extravagante, zise Chloe. Și, da, o să am nevoie de haine, mătușă Julia. Multe, după câte se pare.

– Nu cred că te vom convinge să iei ceva extravagant, nici dacă e vorba de un bal mascat, răspunse mătușa. Sunt atât de bucuroasă că ai venit la Londra, Chloe! Nu ar fi trebuit să pleci atât de în grabă anul trecut. Bârfele dispar singure când nu este nimic care să le hrănească. Dacă ai fi continuat cu activitățile pe care le aveam pregătite fără să te arăți deloc îngrijorată de lucrurile prostești spuse, atunci toată lumea și-ar fi pierdut interesul. Acum, ești ducesă și îl ai pe Worthingham ca să-ți protejeze numele. N-aș invidia pe nimeni care ar îndrăzni să i se opună. Pare un bărbat cu adevărat formidabil. E ceva cu ochii lui. Sau, poate, cu cicatricea de pe față.

– Nu o să mai fug, o asigură Chloe. Și nu e doar pentru că îl am pe Ralph să mă protejeze, mătușa Julia. Sunt o lady și aici trebuie să fiu.

Mătușa ei râse și o îmbrățișă.

Sarah sosi la timp pentru a o lua pe Chloe la ceai cu mătușa Mary și cu bunica lui Ralph. Era atât de plăcut să o vadă pe ducesa văduvă din nou, să o îmbrățișeze și să știe că într-un fel era și bunica ei acum. Și, în plus, era atât de amuzant să audă conversațiile mătușii Mary. Ambele doamne erau fericite că Ralph și Chloe veniseră la Londra. Ambele erau bucuroase să vadă că nici ea și nici Sarah nu purtau negru.

– Dacă ar trebui să purtăm negru pe termen lung pentru fiecare rudă care moare, zise mătușa Mary, atunci nu ar mai rămâne nimeni care să poarte culori.

– Trebuie să porți verde smarald la balul de la Stockwood House, zise ducesa văduvă. O să fie unul, Chloe, nu?

– O să fie, confirmă Chloe. Și o să port verde smarald, bunico.

Chloe ajunse acasă doar cu câteva minute înaintea lui Ralph. Urcară să se schimbe pentru cină, iar ea putu să-l asigure că bunica lui se simțea foarte bine, deși părea un pic pierdută. Iar el o informă că urma să aibă loc prima lor apariție în calitate de soț și soție în fața lumii bune chiar în acea seară. Ducele de Stanbrook îi invitase pe ei și pe alți câțiva ilustri oaspeți să li se alăture la loja lor la teatru.

Chloe fusese chiar mulțumită de ziua ei și așteptase cu drag cina, dar dintr-odată își pierdu apetitul, în ciuda cuvintelor ei curajoase pe care le spusese față de mai mulți oameni.

– Va fi un mod, explică Ralph, de a fi văzuți de lumea bună, fără a trebui să stăm de vorbă prea mult cu membrii ei, Chloe. Și nu e ca și cum n-ai mai făcut asta niciodată, nu?

– N-ai putut să aștepți să-mi spui *după* cină? întrebă ea.

El se opri în fața garderobei ei, îi ridică mâna și i-o sărută, înainte de a-i deschide ușa și de a se porni spre camera lui.

– Nu uita, Chloe, zise el, ești *ducesa de Worthingham*.

– Și *asta* se presupune că trebuie să mă facă să am iar poftă de mâncare?

Întrezări o urmă de zâmbet pe buzele lui în timp ce se întorcea.

capitolul 16

– Cine sunt ceilalți oaspeți ai ducelui de Stanbrook? întrebă Chloe.

Era așezată lângă Ralph în trăsură și își spunea în gând cât de prostuță era să fie neliniștită, de parcă atunci ieșea în societate pentru prima dată. O parte din problemă era tocmai acest lucru, că *nu* era prima dată.

– Lady Trentham și Hugo, îi spuse el. Contele și contesa de Kilbourne, cumnata și fratele lui Lady Trentham. Vicontesa văduvă Lyngate, o văduvă prietenă cu George. Nu am cunoscut-o pe doamnă, dar George spune că a fost născută și crescută în Grecia, a venit în Londra când tatăl ei era ambasador aici și a rămas, căsătorindu-se cu un englez. I-am întâlnit pe Kilbourne și pe soția lui o dată sau de două ori și mi s-au părut foarte amabili. S-au căsătorit în Peninsulă și au fost prinși într-o ambuscadă de francezi, chiar a doua zi. El a fost rănit grav și adus acasă, iar ea a fost declarată moartă. La mult timp după, el era pe cale să se căsătorească cu altcineva, când soția lui pierdută s-a întors de nicăieri și a oprit nunta. Și mă refer chiar la nuntă. Erau la biserică, alături de jumătate din lumea bună.

– Serios? întrebă ea. A ajuns fix la timp? Dar cât de romantic!

– Da, zise el, dacă el nu ar fi uitat-o și nu ar fi fost îngrozitor de îndrăgostit de cealaltă doamnă.

– Oh, și era? Și o uitase?

Ea întoarse capul pentru a-l privi, deși nu-i putea vedea fața clar în întuneric.

– Aparent, răspunsul e nu la ambele întrebări.

– Atunci chiar a fost romantic, afirmă Chloe. Dar cealaltă doamnă era îndrăgostită de el? Ea a rămas cu inima rănită?

Ralph plescăi din limbă.

– Nu există vreun mod prin care sensibilitățile romantice să fie mulțumite, nu?

– Dar era? întrebă ea din nou.

– Nu am întrebat-o niciodată, Chloe, răspunse el. Ar fi fost absurd, dat fiind că ea era practic un străin. Poate poți să-l întrebi pe Kilbourne sau pe soția lui. Dar doamna despre care vorbim este acum vicontesa Ravensberg

și nu mai arată deloc cum era înainte. S-a schimbat, din ce înțeleg, nu că aș fi cunoscut-o înainte.

Ea privi către profilul lui întunecat și realiză că el vorbea cu mult mai degajat decât de obicei în încercarea de a-i distrage atenția. Și funcționase.

– Ralph, zise ea, să nu încerci niciodată să scrii vreo poveste de dragoste. O să-ți lași publicul feminin urlând cu furie și frustrare. O poveste bună are nevoie de un final bun, nu doar de ceva simplu, de tipul „păi, par fericiți împreună".

– Și iată cum se duc aspirațiile mele de a concura în lumea literară cu cumnatul tău, zise el.

Ea îl privi din nou, în tăcere. Oare acesta era *Ralph?* Nu-i putea vedea fața, dar putea să jure că avea un zâmbet pe buze.

– Ai fi etern condamnat la dezamăgire dacă ai încerca, îi spuse ea. *Nimeni* nu-l poate întrece pe Freddie al lui Lucy.

Trăsura încetini, și Chloe putu să vadă că ajunseseră la teatru. Lumina de la mai multe torțe arăta că zona era aglomerată de trăsuri și de oameni. Lui Chloe îi plăcuse mereu să meargă la teatru. Era hotărâtă să se bucure și de această seară. Nimeni, cu siguranță, nu fusese alungat din oraș de *trei* ori.

Ducele de Stanbrook era o gazdă atentă, cu maniere impecabile. Era în fața teatrului, așteptându-i. Deschise portiera trăsurii și coborî treptele el însuși în loc să aștepte să coboare vizitiul. O ajută pe Chloe să coboare și îi prezentă pe ea și pe Ralph vicontesei văduve Lyngate, o doamnă mai în vârstă, dar foarte frumoasă. Ducele îi oferi brațul său lui Chloe și o conduse pe scări către lojă, vorbind cu ea tot drumul, în timp ce Ralph venea în spate cu Lady Lyngate.

Atât foaierul, cât și scările erau pline de oameni și pe câțiva ducele îi salută amabil cu o înclinare din cap, fără a se opri însă. Totul era făcut să meargă foarte ușor și pentru confortul ei, se gândi Chloe. Deși, în fapt,

nu se simțea *foarte* inconfortabil. Lumea bună nu avea să o sperie în acest an, iar membrii ei nu ar fi îndrăznit să fie nepoliticoși vădit cu ducesa de Worthingham, își tot reamintea ea.

Ceilalți patru invitați erau deja în loja ducelui de Stanbrook, iar Lord Trentham înaintă, cu mâna întinsă, de îndată ce ajunseseră în pragul ușii. Silueta lui masivă aproape că ascundea toată mulțimea adunată dincolo de loja privată. Chloe nu se simți atât de expusă pe cât se așteptase. Din nou, simțise că fusese un gest deliberat din partea lordului Trentham pentru a-i ușura chinul. Prietenii lui Ralph erau foarte drăguți, chiar dacă nu era necesar să fie atât de protectori. Fuga ei de anul trecut aparent lăsase impresia că era o făptură fragilă.

Gwen o întâmpină cu o îmbrățișare caldă după ce soțul ei îi eliberă mâna și se grăbi să se întoarcă ca să-l bată pe Ralph pe umăr.

– Nu mi-am dat seama când ne-am văzut în această după-amiază că o să ne vedem și pe seară și că o să am șansa de a te prezenta cumnatei mele, zise Gwen.

Chloe privi către celălalt cuplu cu interes și curiozitate în timp ce Gwen îi prezentă. Contele de Kilbourne era un bărbat blond și frumos, deși în mod întâmplător și fața lui avea o cicatrice, probabil tot din cauza unei răni mai vechi. Contesa lui era micuță de statură și drăguță, cu o față care părea că zâmbește des. Chloe decisese aproape imediat că erau un cuplu fericit, deși nu-i cunoștea deloc și nu avea nici un argument pe baza căruia să-și formeze o părere. Poate că era romantica din ea, care își dorea ca asta să fie adevărat. Dar se întrebă ce făcea sărmana vicontesă de Ravensberg, doamna pe care Lord Kilbourne fusese forțat să o părăsească la altar. Spera că existau în lumea asta suficiente finaluri fericite.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ralph și pentru câteva clipe avu impresia că îi putea citi gândurile. Era un zâmbet acolo în ochii lui și în colțurile gurii, chiar dacă era unul zeflemitor.

Ducele de Stanbrook o invită pe Chloe să ia loc pe scaunul capitonat de lângă balustrada balconului, iar ea se așează – și se simți dintr-odată ca într-un bol mare de pești, cu o mulțime de ochi holbându-se la ea. Pentru un moment, i se păru imposibil să privească împrejur, dar cu vederea periferică era conștientă de aspectul luxos al lojelor și al galeriilor, de nenumăratele culori ale rochiilor de mătase și satin, de evantaiele care fluturau și de bijuteriile care străluceau în lumina candelabrelor. Și știu fără să privească că etajul de sub ea urma să fie plin, în majoritate cu bărbați, mulți dintre ei tineri și la modă, bârfind între ei și cercetându-i prin lornioane pe ocupanții lojelor de deasupra lor. Făcând ochi dulci doamnelor. Își amintea prea bine de acest ritual din urmă cu șase ani. Își aduse aminte de plăcerea și de indignarea de a fi privită în acest fel.

Ralph stătea lângă ea, suficient de aproape cât ea să-i simtă prezența. Întoarse capul ca să-i zâmbească. În curând, trebuia să găsească puterea de a se uita dincolo de lojă. Cum avea să vadă piesa altfel?

– Să vin la piese de teatru era activitatea mea preferată când am venit la Londra prima dată, spuse ea.

– Nu balurile? o întrebă el. Ori seratele sau mic dejunurile venețiene? Sau picnicurile sau serile de la Grădinile Vauxhall? Sau baluri mascate și...

Ea râse și deschise evantaiul.

– Oh, totul, recunoscu ea. Îmi plăcea totul. Și așteptasem 21 de ani pentru asta, ultimii dintre ei cu o anticipare conștientă și nerăbdătoare, așteptasem marele meu moment. Și totul era cu mult mai frumos decât îmi imaginasem.

– Dar teatrul fusese în mod special minunat.

Chloe râse din nou.

– Totul a fost în mod special minunat. Acelea au fost zilele inocenței mele, și nimeni nu trebuie să ia în râs inocența.

Închise evantaiul fără să-l fi folosit și îl așeză în poală.

– Realizați, spuse contesa de Kilbourne, întorcând capul către Chloe, Ralph, Gwen și lordul Trentham, că noi ne bucurăm de două ori de prețul biletului ori de câte ori venim la teatru, și asta pentru că vedem și piesa, și publicul? Câteodată, cred că publicul ne oferă mai multă distracție decât piesa în sine.

– Cu siguranță, asigură majoritatea subiectelor pentru conversațiile din saloane a doua zi, admise Gwen. Nu prea auzi vorbindu-se despre piesă, ci mai mult despre oamenii care au fost la piesă.

– Dar fără piesă, lumea bună ar trebui să găsească o altă scuză pentru a se aduna la un loc doar pentru a găsi subiecte proaspete de bârfă și de speculații, spuse Lord Kilbourne.

– Ah, dar mai e și plimbarea zilnică din Hyde Park, interveni Lady Lyngate. Nu se poate spune că lumea bună merge acolo doar pentru beneficiile călăriei sau plimbărilor în aer liber.

– Văd că am invitat un grup de cinici în loja mea, observă ducele de Stanbrook.

– Eu chiar am venit să văd piesa, chiar dacă nimeni altcineva n-a venit pentru asta, George, îl asigură Lord Trentham. N-am crezut că Shakespeare era demn de toată tevatura pe care oamenii – mai ales profesorii – o făceau în legătură cu el până când n-am văzut una dintre piesele lui puse în scenă, acum câțiva ani. Nu am fost niciodată amator de tragedii. E prea multă nenorocire în lume fără a trebui să vedem și actori servindu-ne lamentări pline de pasiune înainte de a se înjunghia în inimă cu un pumnal de lemn.

– Cinism și un filistin, zise ducele oftând.

– Când am venit la prima mea piesă de teatru, acum șase ani, la primul meu sezon, spuse Chloe, am crezut că am murit și că am ajuns în rai, deși eram mult prea sofisticată atunci ca să spun asta cu voce tare. Probabil am menținut o expresie de plictiseală. Și fusese o comedie, Lord Trentham. Sunt de acord cu privire la ce-ai spus.

– E fascinant, nu, interveni contele de Kilbourne, cum odată cu vârsta ne pierdem și impresiile de sofisticare? La fel cum ne pierdem și convingerile că le știm pe toate.

Chloe râse și își făcu vânt cu evantaiul – și în final căpătă suficient curaj să privească dincolo de lojă, către restul teatrului. Priveliștea o lăsă, așa cum făcea de obicei, fără respirație. Cu siguranță nu mai era nici un loc liber – deși chiar când se gândi la asta, văzu o lojă goală vizavi de a lor, deși cumva mai departe de scenă.

La început părea că fiecare persoană prezentă se uita în direcția lojei lor, în mod special la *ea*. Nu era așa, bineînțeles. Când privi mai atent însă descoperi că de fapt toată lumea cerceta pe toată lumea. Își aminti că aristocrația se pricepea de minune la asta. Câțiva se uitau la ea, într-adevăr. Mulți însă, nu.

Era o observație care o liniști, iar Chloe începu să se relaxeze. Privi în jos și imediat, din nefericire, văzu o față familiară și deloc dragă sufletului ei. Baronul Cornell, la fel de frumos și de elegant ca întotdeauna, cu monoclul la ochi, cu buzele strânse, urmărea o tânără din una dintre lojele de mai jos, ai cărei sâni aproape că ieșeau din corsajul adânc. Iar *ea* îl urmărea pe *el*.

Chloe așteptă înțepătura durerii și a umilinței pe care gândurile trezite de Lord Cornell o declanșau de obicei, deși știa de multă vreme că el nu fusese demn de afecțiunea ei. Dar nu simți... nimic. Ridică ochii și privi la galeriile de vizavi, câte una pe rând, pentru a vedea câți oameni recunoștea. Erau puțini. Doi sau trei îi făcuseră semn din cap sau cu mâna ca răspuns la privirea ei. Nimeni nu se uită urât și nu păru jignit. Și apoi, tocmai când se pregătea să se întoarcă pentru a-l întreba pe Ralph dacă era timpul să înceapă piesa, observă mișcare în loja opusă – cea care fusese goală până atunci. Două cupluri intrară, unul mai în vârstă, unul mai tânăr, și un al treilea cuplu un pic mai în spatele lor.

Se auzi forfotă din partea publicului, dar Chloe nici nu o băgă în seamă. Atenția ei fusese atrasă de a treia lady, îmbrăcată toată într-un alb orbitor și care până

și în ochii lui Chloe părea o versiune mai tânără a propriei persoane, cu un păr roșu ca focul.

Chloe întoarse repede capul către Ralph. Îi zâmbi strălucitor și întrebă dacă piesa avea să înceapă.

– În curând, zise el scurt.

Arăta palid, încordat și sumbru. Ochii lui erau fixați asupra scenei goale.

Se auziră sunete care cereau tăcere din partea unor membri ai publicului, care puseră punct tuturor conversațiilor.

Piesa – una dintre comediile lui Shakespeare, *Cum vă place* – urma să înceapă. Oare domnul mai în vârstă din lojă era marchizul de Hitching? Chloe nu îndrăzni să se mai uite în acea direcție. Nu putea să-l recunoască oricum. Dar nu avu nici cea mai mică îndoială că domnișoara cu părul roșu era Lady Angela Allandale. Nu era greu de ghicit care avea să fie subiectul conversațiilor din saloanele lumii bune a doua zi.

Piesa începea, iar Chloe se străduia din toate puterile să se concentreze asupra acțiunii și să se simtă bine. Nu era singura care nu reușea, realiză după câteva minute. Deși nu își luă privirea de la scenă pentru mult timp, aproape că putea *simți* tăcerea din partea lui Ralph, lângă ea. Bineînțeles, era tăcut. Tot publicul era. Dar el era... tăcut.

În final, Chloe se întoarse ca să se uite la el. Privea către scenă, aparent concentrat la ce se petrecea acolo. Dar simți că îl privește și se uită către chipul ei. Chiar și în acel semiîntuneric, Chloe putu să vadă goliciunea din ochii lui. El nu-i zâmbi. Ea puse vârful degetelor pe mâneca lui și se apropie un pic mai mult de el.

– Uită de prezența lui Lady Angela, murmură ea. Nu sunt supărată pentru asta.

El se încruntă la ea.

– E *aici*?

Chloe îl privi înapoi uimită. Nu observase? Trebuia să fi fost singura persoană din tot teatrul care nu văzuse asta.

– Atunci ce e? îl întrebă.

– Nimic, răspunse el. Urmărește piesa, de asta suntem aici.

Lord Trentham îi privea cu o oarecare îngrijorare. Chloe îi zâmbi cerându-și scuze și se întoarse către scenă. Sau, mai bine zis, întoarse ochii către scenă. Mintea îi era în altă parte. Rămase cu mâna peste mâneca lui Ralph. Avea mușchii încordați.

Dar nu observase venirea lui Lady Angela Allandale.

Fu atent, chiar fermecător, în timpul pauzei, când câteva persoane veniră în loja lor pentru a transmite condoleanțe pentru pierderea bunicului și pentru a-l felicita atât pentru noul titlu, cât și pentru căsătorie. O prezentă pe Chloe celor care nu o cunoșteau, așezând o mână caldă și protectoare pe spatele ei. Îi cunoscu între alții pe vărul lui Gwen, marchizul de Attingsborough și pe soția lui, pe nepotul lui Lady Lyngate, contele de Ainsley și pe contesa lui.

Nimeni nu o menționă pe Lady Angela, iar Chloe nu mai privi în direcția acelei loje. Era imposibil de știut dacă acea lady o văzuse, deși cum să nu o fi văzut? Ce ghinion teribil să fie înapoi la Londra, în acest an. Urmau să se evite tot restul sezonului, și totuși, era inevitabil să nu fie invitate la multe evenimente comune. La fel cum urma să fie invitat și marchizul de Hitching.

Până când se terminase piesa, o oră și ceva mai târziu, și fuseseră rostite toate mulțumirile și urările de noapte bună, iar Chloe și Ralph erau pe drumul către casă, în trăsură, ea se simțea extenuată.

– A fost o seară plăcută, zise ea.

– A fost, admise Ralph.

Dispăruse tonul lui jucăuș, aproape provocator, pe care îl avusese când veniseră pentru a o ajuta să se relaxeze înainte de a ajunge la teatru. Răspunsul lui scurt adânci răceala din interiorul trăsurii. Chloe ascultă zgomotul roților și tropăitul ritmic al copitelor. Privi cum interiorul trăsurii era luminat ocazional de pâlpâirile torțelor de pe străzi.

– Ce s-a întâmplat? Ce te supără? întrebă ea câteva minute mai târziu.

Nu era faptul că Lady Angela Allandale fusese la teatru.

– De ce întrebi iar? Vocea lui era rece și iritată. Ți-am zis deja că nu s-a întâmplat nimic. Dacă nu zâmbesc prostește încontinuu sau nu râd fără motiv și nu pălăvrăgesc fără să am ceva de spus atunci trebuie să se fi întâmplat ceva? Eu nu sunt așa, Chloe. Nu trebuie să te aștepți la asta de la mine.

Era foarte nedrept. Când sugerase ea vreodată că se aștepta la zâmbete, râs și pălăvrăgeală din partea lui? Oare ce făcuse de îi declanșase o asemenea iritare?

– Oh, nu mă aștept la așa ceva, replică ea, pe un ton cât de nepăsător putu. Ai fost foarte clar de la început că între noi nu o să fie legături emoționale, nici prietenie, nici căldură, nici confidențe, fără comunicare reală. A fost o prostie din partea mea să cred că te-a supărat ceva doar pentru că ai fost nefiresc de tăcut la teatru.

– Nu este politicos să vorbim și să-i deranjăm pe ceilalți când o piesă e în desfășurare, îi spuse el, ca și cum era nu era capabilă să-și dea seama de acest lucru. E considerată lipsă de maniere.

– Presupun că te referi la schimbul șoptit de replici pe care l-am inițiat și la faptul că l-a deranjat pe Lord Trentham.

– Dacă mănușa se potrivește, Chloe, atunci te invit să o porți.

– Atunci e lipsă de maniere și trăncăneală dacă mi-am manifestat grija față de propriul soț și l-am întrebat dacă totul este bine când mi s-a părut că este supărat?

– Când sunt *supărat*, îi răspunse el, o să izbucnesc în lacrimi, iar tu poți să-ți manifești toate sensibilitățile atunci și să găsești o cale să mă alini. Când mă bucur de o piesă, aș prefera să nu-mi fie întreruptă concentrarea de imaginația exagerată a unei femei care vrea să știe ce este cu mine.

Chloe îi privi profilul întunecat preț de câteva clipe, cu gura întredeschisă. Probabil că glumea cu ea. Ar fi trebuit să se întoarcă spre ea și să-i facă cu ochiul, cu vreun fel de strălucire năstrușnică în privire.

Nu glumea.

„... imaginația exagerată a unei femei". Nici măcar „ale unei soții".

Închise gura, scrâșnind din dinți și își îndreptă atenția asupra întunericului de dincolo de geamul ei.

– Îmi pare rău că mi-am manifestat îngrijorarea, zise ea. A fost o prostie din partea mea. Nu se va mai repeta.

Se așteptase ca el să rupă tăcerea și să-și ceară cumva scuze pentru bădărănia lui sau să arate un soi de îngrijorare pentru neplăcerea și stânjeneala pe care ea trebuie să le fi simțit realizând că și Lady Angela era la teatru. Dar călătoriră tot restul drumului în tăcere. El nu-i spuse nimic, și nici ea nu mai deschise gura. Nu mai avea de gând să spună nimic – cel puțin până când nu vorbea el primul.

El îi întinse mâna să coboare din trăsură când ajunseră acasă și îi oferi brațul pentru a o conduce. Ea acceptă pur și simplu pentru că ar fi fost o copilărie să nu o facă. În plus, majordomul ar fi observat, și cel mai probabil toți angajații ar fi știut înainte să se facă dimineață că ducele și ducesa se certaseră.

Își permisese să vorbească în hol din moment ce majordomul i se adresă ei. Nu, îi spuse ea, nu dorea o gustare. Era obosită și voia să se retragă fără întârziere.

Un sfert de oră sau douăzeci de minute mai târziu, ignorând faptul că era ușor însetată și un pic înfometată, o eliberă pe Mavis și se urcă în pat, ascunzându-se sub pături, cu totul. El era rece, lipsit de sentimente, nerezonabil și chiar prost dispus, plus încă alte lucruri neplăcute pe care le simțea față de el care erau în aceeași tonalitate. El era... exact ceea ce-i spusese că avea să fie. Nu îi promisese căldură, nici intimitate, nici să-i fie companion în adevăratul sens al cuvântului, nu în căsătoria asta. De fapt, îi promisese absența acestor lucruri.

Și ea fusese de acord foarte repede cu toate acestea. De fapt, ea sugerase cu îndrăzneală acest târg lipsit de emoții. Nu avea nici un sens să fie supărată pe el pentru că acum nu voia să-i spună ce îl deranjase în această seară - sau pentru că nu se arăta deloc îngrijorat de sentimentele *ei* rănite cauzate de vederea femeii pe care nu își dorise să o vadă. Nu avea nici un sens să îl pedepsească pe el - sau pe ea - nemaivorbindu-i vreodată.

Și dacă nu venea în noaptea asta? Simți că i se face vag rău conștientizând cât de dependentă ajunsese să fie de nopțile petrecute cu el și de prezența lui în patul ei. Era, bineînțeles, un lucru fizic. Era doar *sex*, ca să utilizeze cuvântul lui lipsit de sentimente. Nu era vina *lui* că pentru ea devenise un pic emoțional.

Dar oare ce se întâmplase la teatru de îl făcuse să se simtă atât de rece, detașat și... gol? Să-i facă mușchii să se încordeze? *Ceva* se întâmplase, dar își promisese să nu mai întrebe.

Nu avea să se mai preocupe de asta. Ea avea să-și trăiască viața ei și să-l lase pe el să o aibă pe a lui. Așa cum fuseseră de acord să facă. Din partea ei se putea duce naibii, se trezi gândind cu o ireverență șocantă.

Ceva i se întâmplase *ei* când Lady Angela Allandale ajunsese acolo. Tot publicul de la teatru reacționase, dar el nici măcar nu o observase și nici nu arătase vreun pic de interes când ea îi spusese. Putea să fi suferit teribil, dar lui nici că-i păsase.

Chloe înghiți în sec și se strădui să nu izbucnească în lacrimi.

capitolul 17

Ralph stătea întins pe patul soției lui, cu un braț peste ochi, cu un picior îndoit de la genunchi, cu talpa pe saltea. Stătea nemișcat și respira adânc, sperând să adoarmă la loc și știind că nu avea să se întâmple asta. Venise să-și ceară scuze - din două motive diferite. Nu observase

că Lady Angela Allandale venise la teatru. Nici măcar nu se uitase după ea sau Hitching. Întrebase în acea zi de familia ei, dar nimeni nu-i văzuse în oraș în acest an. Cu siguranță, se întorseseră cu o zi sau două înainte – așa cum făcuseră el și Chloe. Nu observase când femeia venise la teatru și nici nu observase că Chloe se supărase din cauza asta. Și cu siguranță că fusese și o reacție din partea publicului când le văzuseră pe Chloe și pe Lady Angela în același loc. Nu observase nimic – și, mai rău – nu-și arătase deloc grija față de soția lui atunci când ea îi spusese. Era prea prins de propria persoană.

Ea, din contră, observase tulburarea *lui*. Îl întrebase despre asta și își arătase preocuparea față de el atât la teatru, cât și în trăsură. Iar el îi mulțumise pentru asta luându-se de ea. O jignise și o rănise. O ținuse la distanță. Dar, la naiba, tot ce voia, tot ce *avea nevoie* era să fie lăsat în pace. Căsătoria era o instituție blestemată.

Îi datora două rânduri de scuze și venise să și le ceară.

Ea era deja în pat când ajunsese, cu spatele la el, și nu se vedea mare lucru în afară de creștetul capului. Era imposibil de văzut dacă era trează sau dacă dormea. Nu voia să o trezească dacă dormea. Așa că, fără să-și poată explica logic, stinsese lumânările, ocolise încet patul, se așezase lângă ea și începuse să facă sex cu ea. Adormise după ce terminaseră.

Acum era treaz din nou, confruntându-se cu senzația că ajunsese la capătul căderii și că nu mai avea unde să coboare de aici. Crezuse că trecuse peste astfel de stări. Se luptase ani întregi să scape de emoțiile lui, să evite extremele. Aproape că uitase – până acum – profunzimea regretului pe care îl simțise prima dată când aflase că nu murise, ucis în luptă, făcut fărâme împreună cu prietenii lui, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu ei în prima linie a asaltului de cavalerie. În schimb, în mod cu totul neobișnuit, fusese în a doua linie, așa că văzuse din prim-plan cum fuseseră dezintegrați înaintea ochilor lui, în fântâni de sânge, ca la cele mai spectaculoase artificii de la Vauxhall.

Înghiți în sec și își ținu ochii închiși, apoi îi strânse și mai tare, încercând să alunge imaginile. Dacă ar fi fost ucis atunci. Dacă ar fi fost în stare să ajungă la medicamente chiar în această casă, după ce fusese adus acasă. Dacă...

Aproape că uitase de acest sentiment. Și aproape că uitase cum să-și controleze respirația când se întâmpla să-l aibă, cum să-și închidă gândurile de la prăpastia ademenitoare a morții și să se împingă pe drumul extenuant al vieții. Aproape că uitase cum era să se cațăre pentru a ieși din abis.

Trebuia să se gândească la viață ca la un dar, indiferent cât de nedorit era. Pentru că da, era. Nu știa din ce motiv, viața lui fusese salvată și îi fusese dată înapoi în lunile și anii care urmaseră. Trebuia să fie un motiv. Dacă – și era un mare dacă – era să creadă în existența unui plan divin.

Se gândi fără să vrea la evenimentele din acea seară. Vizita la teatru fusese ideea lui George, deși i se părusese și lui una genială. Chloe nu își dorise să se întoarcă în oraș. După experiențele ei din urmă cu șase ani și de anul trecut, nu era deloc dornică să se amestece din nou cu lumea bună. Avea să o facă, bineînțeles. Demonstrase un curaj remarcabil în ultimele zile. Iar aceasta era o șansă să o ajute să reintre ușor în lumea bună, să-i permită acesteia și ei înseși să se vadă reciproc, dar de la distanță. Și oaspeții pe care George îi sugeraseră păreau perfecți pentru această ocazie. Chloe îi știa deja și îi plăcea pe Hugo și Lady Trentham, iar Kilbourne era fratele doamnei. Contesa lui îi păruse mereu o doamnă amiabilă. George o descrisese pe Lady Lyngate ca fiind rezervată, dar încântătoare.

Se anunțase o seară chiar plăcută. Ralph făcuse un efort special să o ajute pe Chloe să se relaxeze, pe drum, în trăsură, și descoperise că se relaxase și el. Începea să se simtă mai confortabil în această căsătorie decât se așteptase.

Privise mulțimea adunată la teatru înainte să înceapă piesa și îi salutase pe câțiva dintre cunoscuți, încuviințând din cap. Toată sala era plină, nimic nu era liber în afară de loja din fața lor. Comediile lui Shakespeare erau mereu populare. Chloe privise și ea în jur, observase el, deși la început părea că nu voia să se uite în altă parte decât la ocupanții lojei lor, de parcă se temea ca nu cumva cineva să se uite la ea – cum, de altfel, făcuse toată lumea, cel puțin o vreme.

Se pregătea să-și îndrepte atenția către scenă, unde piesa urma să înceapă, când ochii lui se opriră asupra unei anumite loje, opusă lor, situată mai sus de unde erau ei, și la unul dintre cuplurile care o ocupau.

Își simți inima că sare peste o bătaie. Sau că i se oprește. Își ferise repede privirea, deși avusese sentimentul că doamna de acolo se uitase către el, exact când el coborâse ochii. Nu îndrăznise să mai ridice privirea toată seara și nu sugerase să părăsească loja în timpul pauzei, o decizie care fusese mai ușor de luat, dat fiind că mai mulți oameni veniseră la ei, majoritatea dorind să-i strângă mâna lui Ralph și să o cunoască pe ducesa lui.

Nu era sigur că fusese văzut. Poate că nu fusese. Teatrul era plin, până la urmă, iar el era cumva pe jumătate ascuns de Chloe. Și chiar dacă fusese văzut, poate că nu fusese recunoscut. Se schimbase mult în opt ani.

Cu toate acestea...

Oare cât aveau de gând să mai stea la Londra? Oare erau aici într-o vizită scurtă sau veniseră pentru tot sezonul? Oare putea să-i evite atât de mult timp?

Nu avea nici o șansă să mai adoarmă. Împinse așternuturile de pe partea lui de pat și se ridică ușor pentru a nu o trezi pe Chloe, care respira încet, ceea ce îi indica faptul că dormea. Privi către halatul lui. Ar fi trebuit să se ducă în camera lui, să se îmbrace și să meargă în bibliotecă. Să-și toarne un pahar. Să vadă dacă se putea pierde într-o carte. Sau într-o sticlă, deși alcoolul și ideea de a fi beat nu erau forme ale uitării pe care să le prefere. Dar, cumva, în mod alarmant, nu putea

să suporte gândul de a fi singur. Sunetul respirației lui Chloe era precum o doză dintr-un drog ușor, ținându-l cât de cât departe de întunecimea profundă care amenința să-l înghită.

Lăsă halatul unde era și se duse la fereastră, dezbrăcat, cu perdelele ușor despărțite. Piața de afară era pustie. Paznicul de noapte probabil își făcea rondul în altă parte. Era prea devreme ca să fie vreun negustor. Camera din spatele lui era și ea întunecată. Nimeni nu ar fi putut să-l vadă stând acolo, nici dacă s-ar fi uitat. Puse mâinile pe pervaz, lăsă capul în jos și închise ochii.

Puteau să fi trecut zece minute sau o jumătate de oră când simți o căldură ușoară în dreapta lui. Ea nu scoase un cuvânt. Și nici nu-l atinse cu mâinile. O pătură sau un șal fu așezat pe umerii lui, făcând dintr-odată să se simtă foarte conștient de frigul din încăpere. Iar fruntea ei se sprijini pe umărul lui.

Doamne! Oh, Doamne! Strânse din ochi și mai puternic și lăsă capul în jos și mai mult.

– Îmi pare rău, Chloe, zise el. Îmi pare rău. Iartă-mă, dacă poți!

– A fost doar o ceartă prostească, zise ea fără să ridice fruntea. Nu este nimic de iertat.

– Ba da, este, continuă el. Probabil ai avut nevoie de mine, iar eu am fost egoist și insensibil la tulburarea ta. Și te-am tratat îngrozitor.

– Ești iertat.

Abisul se lărgi și mai mult pentru el.

– Este dincolo de puterea ta, zise el. Nu mă poți ierta, Chloe, nimeni nu mă poate ierta.

Nici măcar Dumnezeu. Încercase asta, presupunând că Dumnezeu îi oferise darul nedorit al vieții pe câmpul de luptă și că era treaba lui Dumnezeu să-l ierte dacă urma să găsească voința de a continua. Dar nu era sigur că credea în Dumnezeu – deși nu era sigur nici că nu credea. Indiferent cum era, cum se putea ca un concept sau spirit, sau forță vitală, sau orice era Dumnezeu, să-l ierte pentru răul ireparabil provocat acelor *oameni*?

Nu avea nici un sens. Era prea ușor. Nu era corect față de acei oameni. Iertarea divină nu avea să-i aducă nici un fel de alinare.

– Ralph, zise ea, iar el putu să simtă durerea vie din vocea ei, ce *s-a întâmplat?*

Pentru mai mult timp el nu spuse nimic, iar ea putu să simtă prin pătură tensiunea din mușchii lui. Putea să simtă și frigul, dat fiind că nu mai erau în pat. Cămașa ei de noapte era prea subțire pentru a-i ține de cald. Se înfioră.

Nu avea de gând să-i răspundă, iar ea riscase să-l enerveze din nou punând iar aceeași întrebare. Ar fi trebuit să se întoarcă în pat și să încerce să doarmă. De ce nu o făcuse?

Ralph probabil o simțise că tremură. Deschise pătura și o trase lângă el. O înveli cu ea, iar Chloe simți căldura trupului lui, cu capul pe umărul lui, cu mâinile peste brațele lui. Era cu mult mai conștientă de faptul că era gol, în acest moment, stând așa, decât fusese când erau în pat. Îi iubea trupul, atât de frumos proporționat, atât de ferm și de musculos, atât de masculin.

Îi iubea până și cicatricele, pentru că erau o parte din el, pentru că fuseseră câștigate cu suferință. Mâna ei stângă se opri pe pielea cicatrizată de pe umărul drept.

El nu vorbi mult timp, deși ea simți că se mai relaxase cumva. În acel moment, ea realiză ceva – ceva ce ar fi fost mai bine să nu fi știut, deși asta explica de ce părăsise căldura patului pentru a-i aduce o pătură și pentru a pune din nou acea întrebare la care el nu avea să răspundă. Îl iubea. Nu-l cunoștea aproape deloc, asta era clar. Avea cu siguranță părți din el pe care le ascundea intenționat de ea. Dar erau *unele* lucruri pe care le știa. Era băiețelul pasionat, energic, idealist și charismatic care mersese la școală cu Graham. Era tânărul care se întorsese în Anglia cu trupul și visurile distruse din Peninsulă, unde întâlnise moartea, dorindu-și mai mult să moară decât să trăiască. Și mai era și bărbatul, uneori

ursuz, închis, dar disciplinat, cu gânduri private și ochi goi. Deși nu erau goi pentru ea. Goliciunea era precum o cortină pe care el o trăsese peste sufletul lui pentru a-și ascunde durerea de toată lumea care încerca să se uite dincolo.

Nu simțea o dragoste romantică pentru el, pentru că nu era loc de iluzii. Nu se aștepta la seri cu lună, muzică și trandafiri. Nici măcar nu se aștepta ca el să simtă vreodată la fel. Nu era vorba de sentimente euforice. Niciodată. Nu era îndrăgostită. Nu avea stele în ochi.

Era doar acceptarea a ceea ce era el, chiar și a profunzimilor lui pe care ea nu avea, cel mai probabil, să le cunoască. Iubea complexitatea lui, durerea lui, simțul datoriei pe care îl avea, decența lui înnăscută, chiar și comportamentul dificil. Îi iubea trupul, modul în care arăta și cum se simțea, căldura și mirosul lui. Iubea greutatea trupului lui peste al ei când erau în pat, ritmul puternic al modului în care o penetra, extazul pe care îl simțea primind sămânța lui.

Îl iubea pe el, deși ar fi preferat să nu o facă. Pentru că nu-și dorea deloc să fie împovărată cu eșecul târgului pe care îl propusese chiar ea și pe care el îl acceptase. Să se țină de ceea ce promisese avea să fie cu mult mai greu acum că își permisese o legătură emoțională.

Pe de altă parte, prefera să îl iubească pe tatăl copiilor ei decât să nu-l iubească. Trebuia să-i vină ciclul în câteva zile. Câteodată, venea mai repede. Nu și acum. Și, poate – oh, poate, te rog, te rog – nu avea să-i vină decât târziu, târziu, după nouă luni. Voia cu disperare, cu disperare un copil. Era singurul lucru care avea să o mulțumească pe ea, pe el și care să-i lege și mai mult.

Nu că și-ar fi dorit să îl încătușeze cu asta. El vorbi în cele din urmă:

– Rareori ne-am petrecut vacanțele de vară singuri, zise el. Ni le-am petrecut împreună, la casa unuia dintre noi. Părinții lor mi-au devenit părinți, sau cel puțin iubiți unchi și mătuși, iar familia mea a devenit a lor.

Vorbea despre cei trei prieteni ai lui. Nu fu nevoită să întrebe.

– Nu am realizat în acele momente, continuă el, cât de idilică a fost copilăria mea. Deși am știut că sunt privilegiat și am crezut că privilegiul aduce obligație – de a gândi, de a forma opinii responsabile, de a acționa pe baza convingerilor, chiar dacă asta însemna să-i dezamăgesc sau chiar să-i rănesc pe cei care mă iubeau. La fel ca mulți băieți, idealurile mele nu erau temperate de realism sau deschise compromisului. Tinerețea poate fi o etapă periculoasă în viață.

Chloe nu spuse nimic. El nu-i căuta aprobarea sau consolarea.

– Eu am fost liderul. Nu am înțeles de ce a fost așa, dar așa a fost. Ceilalți băieți mă ascultau și mă urmau, și pentru că eram un copil, nici nu concepeam ideea că s-ar putea să și greșesc, așa că le-am permis să facă asta și, mai mult, i-am încurajat. Și, câteodată, trebuie să recunosc, spre rușinea mea, că am simțit nerăbdare sau chiar dispreț pentru cei care îndrăzneau să mi se împotrivească.

Așa cum făcuse cu Graham?

– Așa că au venit la război cu mine, acei trei băieți, zise el, și au murit. Ah, poți să spui că au venit din proprie voință, că au murit pentru o cauză dreaptă, în care au crezut. Și ai mai putea să înșiri și alte motive la fel de plauzibile și să spui că mii au murit în timpul acelor războaie, inclusiv civili lipsiți de apărare, femei și copii nevinovați, care pur și simplu s-au aflat în calea războiului. Nu-mi pot încărca conștiința cu povara tuturor acelor sărmane suflete. Și poate că aș fi în stare să-mi las prietenii în urmă, să uit, dacă ar fi suferit *doar* ei, pentru că, da, fiecare dintre ei a avut minte și a luat decizia de a veni cu mine. Dar fiecare dintre ei a avut familie, oameni care-i iubeau și care i-au pierdut, și care au fost forțați să trăiască fără ei, oameni cărora le-am provocat o suferință nesfârșită. Oameni care m-au luat în casele

lor și care m-au iubit. Oameni pe care se presupune că i-am iubit.

– Cu siguranță te-au iertat – asta dacă te-au considerat vinovat de la bun început, zise Chloe.

Înțelegea de ce se învinovățea pe el. Întreaga experiență fusese, până la urmă, insuportabil de tulburătoare pentru el. Dar cu siguranță familiile acelor tineri nu-l credeau pe el vinovat. Acei trei băieți fuseseră lideri, cu toate drepturile, după spusele lui Graham. Nu fuseseră niște pioni lipsiți de putere în jocul nechibzuit și crud al lui Ralph.

– Ai mai vorbit cu ei de atunci?

– Am văzut-o pe sora mai mică a lui Max Courtney de câteva ori după ce-am plecat de la Penderris, spuse el, scoțând o mână de sub pătură pentru a trage draperiile, dat fiind că torța paznicului de noapte pâlpâia la distanță. Și ea mi-a scris. M-a văzut drept ultima legătură cu fratele pe care-l adora și pe care l-a pierdut. Se credea, consider eu, îndrăgostită de mine. Am făcut tot ce-a ținut de mine să o evit, fără a fi brutal. La un bal m-am oferit să-i aduc un pahar cu limonadă, dar am plecat din casă și apoi din Londra, în dimineața următoare. Ea este singura pe care am văzut-o însă. Mama ei a murit la câțiva ani după ce-a murit Max, iar mătușa ei o adusese la baluri să-i facă intrarea în societate. Ea – domnișoara Courtney – mi-a scris în această primăvară, când stăteam la casa lui Vince, să mă informeze că urma să se mărite cu un preot. Am dezamăgit-o. Am avut șansa să consolez pe *cineva* pentru durerea pe care am provocat-o, dar n-am făcut-o.

Domnișoara Courtney, se părea, nu-l învinuia pentru moartea fratelui ei. Oare el conștientizase asta? Dar Chloe realiză și altceva.

– A fost la teatru în seara asta? întrebă ea.

– Domnișoara Courtney? zise el. Nu. Dar vicontele Harding și soția lui au fost. Părinții lui Tom. Era singurul lor fiu, singurul lor copil. Îl adorau.

Mușchii i se încordară din nou. Chloe își puse mâinile pe umerii lui și lăsă capul pe spate pentru a-l privi. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și putu să vadă acea expresie dură, goală, care o privea înapoi.

– L-au implorat să nu meargă, zise el. Vicontesa, mama lui, chiar mi-a scris să mă roage să-mi folosesc influența asupra lui. Și am făcut-o.

Chloe înclină capul într-o parte.

– Și după? întrebă ea.

El o privi înapoi.

– Nu a mai fost nici un după.

– Nu ai mai auzit de ei? Nu le-ai mai scris?

– Nu.

– Te-au văzut aseară?

– Nu ne-am încrucișat privirile, nu, dar cred că m-au văzut.

Fără să se gândească la ceea ce făcea, Chloe îi cuprinse fața cu mâinile.

– Ce o să faci?

– Să fac? spuse el, încruntându-se. Nimic. Ce să fac? Dacă m-au recunoscut, le-am distrus seara. *Știu* că le-am distrus viața. Din respect față de ei nu trebuie să le ies în cale. Dacă ei nu pleacă din Londra, atunci s-ar putea să trebuiască s-o fac eu – noi. Asta cred că o să te bucure.

Duse degetele peste mâinile ei și își eliberă fața din strânsoarea ei. O ținu de mâini, iar pătura de pe ei căzu pe podea.

– O să fugim? întrebă ea. Pentru că i-ai văzut pe părinții unuia dintre prietenii tăi, iar eu am văzut-o pe Lady Angela Allandale?

– Să fugim, râse el încet, fără amuzament. Nu știi că asta este ceva imposibil? Ar trebui să știi. Ai încercat de câteva ori. Problema cu fugitul este că ești obligat să te iei și pe tine când pleci.

– Atunci trebuie să-i înfrunți, zise ea. Trebuie să le faci o vizită. Poate, la fel ca domnișoara Courtney, o să te vadă drept o legătură cu fiul lor și o să fie încântați să te revadă.

El îi lăsă mâinile pentru a-i da la o parte niște șuvițe de pe față. Îi cuprinse obrajii, așa cum făcuse și ea cu el, și îi aduse fața mai aproape de a lui.

– Nu, rosti el încet.

– Te mulțumești atunci, zise ea, să trăiești pentru tot restul vieții în iad, nu?

Nu plănuise exact aceste cuvinte, dar acestea îi ieșiseră pe gură. Le auzi cu ecou, ca și cum fuseseră rostite de altcineva. Ochii lui păreau ca niște abisuri de întuneric.

– Să mă mulțumesc? Râse din nou. E un mod la fel de bun ca altul de a trăi, presupun. O soție este o bătaie de cap, Chloe.

– E un bagaj, la asta te referi?

– Așa cum îmi aduc aminte că ți-am mai spus, zise el, chiar recent, dacă mănușa se potrivește...

Dar nu-i vorbi cu iritare de această dată.

– Nu mă pot abține să nu-mi pese deloc, așa ca tine, știi, zise ea. Îmi pasă că ești nefericit.

El își mută capul mai aproape de ea.

– Cum de n-am văzut că Lady Angela Allandale era la teatru? Ești sigur că era ea?

– Da, și chiar dacă n-aș fi fost sigură, reacția publicului mi-a zis că nu m-am înșelat.

– Iar eu am pierdut totul, ca o brută egoistă. Îmi pare rău, Chloe!

– Nu contează, spuse ea. Semănăm accidental foarte mult. Oamenii se vor plictisi curând să mai facă comentarii pe tema asta.

– Da, asta așa e.

Se apropie și mai mult și o sărută. Nu era un sărut sexual. Sau mai degrabă, era mai mult de atât. Era o căldură aparte în el. Și altceva. Nevoie, poate. Sau poate dorință. Sau ceva care mergea dincolo de oricare alte sentimente și dincolo de cuvinte. Ea îl cuprinse cu brațele, și el făcu la fel, iar sărutul deveni pasional în timp ce el o cercetă cu limba, iar ea îi simți erecția pe abdomen.

Chiar și atunci când o duse pe pat și o dezbrăcă de cămașa de noapte, așezându-se peste ea – chiar și atunci

când o pătrunse, iar ea își încolăci picioarele în jurul lui, mișcându-se cu el, nici chiar atunci nu i se păru doar un act sexual. Sau nu doar un act sexual, sau cel puțin nu în principal. Și nici nu mai era vorba numai de conceperea unui copil. Era...

Ah, nu. Nu existau cuvinte. Avea nevoie de ea. Nu doar o dorea. Avea nevoie de ea, cum și ea avea nevoie de el. Fusese mult mai supărată din cauza evenimentelor din acea seară decât crezuse inițial.

Și așa că se deschise în fața lui, așa cum nu mai făcuse înainte, chiar și în acea noapte de pasiune fierbinte. Se deschisese complet și i se oferi. Își dărui inima și dragostea, fără să scoată un cuvânt. Și primi înapoi. Și când el termină, umplând-o cu sămânța lui, căldura și uimirea i se răspândi în toată ființa.

Sau cel puțin așa părea. Nici unul dintre ei nu vorbi.

Și deși se desprinse de ea, o cuprinse în brațe, cu capul așezat pe pieptul ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Și îl auzi suspinând, relaxându-se și adormind. Ea își propti obrazul de creștetul lui și închise ochii, simțind o fericire ciudată și seducătoare.

capitolul 18

– Mătușa Julia vine cu trăsura după mine, la zece, îi explică Chloe la micul dejun când Ralph o întrebă ce planuri are pentru acea zi. Mergem la cumpărături. Am nevoie de haine. Sper că nu te deranjează.

– Bineînțeles că nu. Ai mână liberă.

– Oh, zise ea, zâmbindu-i. S-ar putea să regreți că ai zis asta.

– Nu cred.

Nu îi zâmbi înapoi, dar ea simți o oarecare căldură în ochii lui. Se treziseră în același timp în această dimineață. El era încă în brațele ei, cu capul pe umărul ei. Oftase cumva mulțumit, îi sărutase sânul și se întinsese peste ea, făcând dragoste cu ea aproape drăgăstos.

Păruse tandrețe. Păruse că fusese mai mult decât sex, că fusese dragoste.

– Poate, zise ea, că am obiceiuri de cumpărături foarte scumpe. Și poate că am o atracție incontrolabilă față de jocurile de noroc. Poate că-mi plac obiectele sclipitoare, în special diamantele.

El se lăsă pe spetează, cu ceașca de cafea într-o mână și de această dată chiar zâmbi.

– Asta mă liniștește cu privire la bijuteriile familiei care sunt în siguranță, încuiate, la Manville. Sunt vechi și de o valoare inestimabilă și nu ar fi purtate de o femeie modernă nici în ruptul capului. Nu ți-am cumpărat nimic în afară de inelul de nuntă, pe care trebuie să-l ducem să-l facă mai mic pentru tine. O să-ți cumpăr bijuterii pentru recepția noastră și pentru bal.

– Oh, zise ea. Nu este nevoie.

– Din contră, replică el ridicând din sprâncene. Chiar este nevoie. Îmi plus, îmi va face plăcere. Sper că-ți va face plăcere să le porți.

Chloe era sigură că se înroșise la față.

– Îmi va face, zise ea. Dar totuși, nu este nevoie.

– M-am uitat în bibliotecă pe drumul încoace, zise el. Lloyd nu era acolo încă, dar era un teanc impresionant de scrisori pe biroul lui. Majoritatea invitații, îmi imaginez. Ar trebui să fi ajuns până acum. Să mă duc să văd? Și l-am rugat ieri să înceapă să facă una din faimoasele lui liste cu tot ceea ce trebuie făcut pentru pregătirea balului nostru. Ar fi ciudat dacă lista n-ar fi deja mai lungă decât brațul meu. Să verificăm?

Era un sentiment minunat să facă lucruri împreună, se gândi ea în timp ce-l prinse de braț, să plănuiască lucruri împreună, să fie unul parte din viața celuilalt. Era mai mult decât se așteptase.

Erau, într-adevăr, foarte multe invitații. Domnul Lloyd deja le împărțise în trei teancuri, unul pentru „probabil", alta pentru „posibil" și a treia pentru „improbabil". Chloe le citi pe toate, ca și Ralph de altfel, și descoperiră că judecata secretarului era aproape

impecabilă. Deciseseră să le accepte aproape pe toate din primul teanc, cu excepția uneia, doar una din al doilea teanc și nici una din al treilea.

– Și balul, Lloyd? întrebă Ralph, iar domnul Lloyd scoase două liste.

Una era cu toate pregătirile la care se putuse gândi. Chloe o revizui și mai adăugă câteva lucruri. A doua era foarte lungă, fiind o listă cu posibilii invitați. Era împărțită, de asemenea, pe trei categorii, probabili, posibili și improbabili.

Câteva nume de pe lista improbabililor îi atraseră atenția lui Chloe.

– Marchiza și marchizul de Hitching și familia?

Se uită întrebător către domnul Lloyd. El privi în jos, vădit confuz.

– M-am gândit că e posibil, Excelență... Adică...

Ralph îi veni în ajutor.

– Adevărul e că și eu aș fi pus acele nume pe acea parte din listă, dacă trebuia să le pun undeva.

– Te rog să te asiguri că le trimiți o invitație marchizului și familiei lui, domnule Lloyd, spuse Chloe.

– Ești sigură?

Ralph se încrunta spre ea.

– Da, răspunse ea, deși își simțea picioarele moi. N-o să permit unei bârfe răutăcioase de anul trecut să mă facă – să ne facă – să fim nepoliticoși cu niște oameni nevinovați, excluzându-i de pe lista noastră de invitați.

– Prea bine atunci, Lloyd, zise Ralph, după care bătu cu degetul asupra unui alt nume de pe lista principală. Dar iată pe cineva pe care l-am putea exclude.

Chloe se aplecă să citească numele.

– Lordul Cornell?

Oare Ralph *știa?*

– Nu este bine-venit în casa mea, spuse Ralph, și, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici la o jumătate de kilometru de casa sau de soția mea.

Ah, deci *știa*.

Mai petrecură câteva minute discutând ambele liste. Dar Chloe nu mai putea să zăbovească mult. Mătușa ei urma să ajungă.

Își petrecu restul zilei simțindu-se foarte învigorată. Mariajul ei avansa mai bine decât se așteptase atunci când îl propusese, chiar dacă nu urma să fie vreodată desprins dintr-un basm. În această dimineață, urma să meargă la cumpărături cu mătușa ei, ceva care mereu îi făcuse plăcere. Și în această după-amiază avea să meargă în vizită cu soacra ei și cu Nora, care puteau să nu o placă, dar care urmau să se dea peste cap ca lumea bună să o cunoască pe ducesa de Worthingham și să-i facă mai ușor drumul de intrare în această lume. Iar ea urma să țină capul sus. Nu avea nimic de care să se simtă rușinată, până la urmă.

Ralph nu putea să-și preia locul în Camera Lorzilor până nu primea chemarea scrisă din partea Biroului Lordului Cancelar. Nu venise încă. Urma să participe la unul dintre evenimentele formale de la curte în săptămâna viitoare. George, ducele de Stanbrook, aranjase asta și fusese de acord să-l însoțească. Între timp, Ralph își continua viața așa cum fusese și până la moartea bunicului, recunoscător că nu trebuia să o însoțească pe soția lui pe Bond Street sau în vizitele pregătite de mama lui pentru acea după-amiază.

Se uita pe ziarele de dimineață în biblioteca de la clubul White, când socrul lui intră pe ușă. Sir Kevin Muirhead privi în jur până când ochii lui dădură de Ralph și atunci porni hotărât către el. Ralph se ridică și îi strânse mâna.

– Majordomul tău s-a gândit că ai venit aici, rosti Sir Kevin pe o voce joasă, încât să nu-i deranjeze pe ceilalți gentlemeni. Mă bucur că a avut dreptate. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Poate că ai dori să luăm prânzul, domnule, zise Ralph, făcând semn către salonul de luat masa.

– Graham este ocupat cu munca de la parohie, îi explică Sir Kevin după ce se așezaseră. Iar Lucy se plimbă prin parc cu o prietenă de-a ei, cu copiii și cu bonele lor. Nelson este absorbit de una dintre piesele lui, încearcă să scrie, deși mai mult gesticulează și recită fiecare propoziție înainte de a o pune pe foaie. Speră că va da naștere capodoperei care să-l imortalizeze. Julia s-a dus la cumpărături cu Chloe, iar Easterly e la Camera Comunelor pentru ceea ce consideră o dezbatere importantă. Tu erai singurul care-mi putea ține companie, Worthingham.

– E plăcerea mea, domnule, răspunse Ralph, când un chelner veni pentru a le lua comanda.

– Hitching e în oraș, zise dintr-odată Sir Kevin când erau singuri din nou. Cu toată familia. Au venit acum două zile.

– Da. Lady Angela Allandale a fost la teatru ieri-seară.

– Iar voi...?

Socrul lui părea îngrozit.

– Eram și noi acolo, confirmă Ralph. N-au fost neplăceri. Chloe s-a purtat cu curaj. Așa cred că a făcut și cealaltă doamnă. Nu s-au întâlnit față în față.

Sir Kevin închise ochii pentru câteva clipe și expiră cu putere.

– L-am informat odată pe Hitching, zise el, că se poate retrage pe proprietățile lui din nordul Angliei și să trăiască acolo toată viața cu binecuvântarea mea, dar dacă îndrăznește să-și arate fața în Londra vreodată, trebuie să se aștepte să i-o remodelez. Sau ceva asemănător. Eram tânăr și suficient de prost să cred că el va ține cont de avertismentul meu și că va trăi cu frica mâniei mele. Făcu o pauză cât chelnerul așeză mâncarea în fața lor. Asta era acum 28 de ani, continuă Muirhead, încruntându-se când se uită la farfurie ca și cum nu-i venea să creadă că tocmai comandaseră un asemenea festin. Dacă i-a fost vreodată frică de mine, acum în mod clar nu-i mai este. Deși nu cred să-i fi fost niciodată. E aici cu soția lui, cu fiica și cu unul dintre fiii lui.

– E în trecut, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, zise Ralph. Poate că nu e nevoie de neplăceri, domnule. Vom găzdui un bal la Stockwood House. Secretarul meu ne-a arătat o listă cu posibili invitați, chiar de dimineață, iar Chloe a insistat ca Hitching și toată familia lui să fie incluși. Pare hotărâtă să demonstreze că toată bârfa de anul trecut a fost pentru nimic.

Socrul lui mâncase doar o înghițitură din friptura de vită. Așeză cuțitul și furculița peste farfurie, cu zgomot. Închise ochii și își frecă fruntea cu două degete pornind de la mijlocul sprâncenelor. Ralph nu spuse nimic, iar tăcerea dintre ei se întinse pentru un timp îndelungat. Se auzea zumzetul conversațiilor din jurul lor.

– Presupun, zise Muirhead în cele din urmă, coborându-și mâna și uitându-se la Ralph, că ar trebui să știe adevărul. Ce crezi?

– Ți-am răspuns la această întrebare la Manville, domnule, îi reaminti Ralph.

– Oare *ea* știe, mă întreb? Fata lui Hitching, mă refer. Oare i-a zis vreodată? Ei sau soției lui? Nu mi-am dat seama până în acest moment că și ei trebuie să fi fost afectați de bârfele de anul trecut. Și cu toate astea, s-au întors în acest an.

Sir Kevin nu mai mânca. Își freca tâmplele cu degetul mare și cu cel mijlociu, de parcă avea o migrenă.

– Poate, zise Ralph, ai dori să vii la noi, la cină, în această seară. Să-l aduci și pe Graham. Sunt sigur că Chloe ar fi încântată să vă vadă.

Muirhead coborî mâna și îl privi direct.

– Mulțumesc, zise el. Cred că așa e cel mai bine.

– Și eu cred, spuse și Ralph și spera să aibă dreptate.

Câteodată rănile vechi trec mai ușor dacă sunt neatinse. Și câteodată, nu. Cine putea să spună cum era mai bine să reacționeze în această situație? Și, nechemată, o amintire de seara trecută îi reveni în minte.

„Trebuie să-i înfrunți atunci. Trebuie să le faci o vizită", îi spusese Chloe, referindu-se la vicontele Harding și la soția lui. Iar atunci când îi spusese că nu voia să facă

asta, ea îl întrebase dacă era mulțumit. „Te mulțumești atunci să trăiești pentru tot restul vieții în iad?"

Chloe se simțea obosită când ajunse acasă, târziu, în acea după-amiază. Mersul la cumpărături se desfășurase bine. Mătușa ei avea un ochi bun pentru culori și pentru modele și multe cunoștințe despre ceea ce era la modă și ce se potrivea nepoatei ei. Chloe avea și ea propriile păreri, multe dintre ele potrivindu-se perfect cu ale mătușii. Majoritatea hainelor pe care le comandase pentru toate ocaziile erau în nuanțe de verde, maro și crem. Rochia care urma să fie făcută pentru balul de la Stockwood House însă avea să fie de un verde smarald. Bunica avea să fie mulțumită.

După-amiaza fusese mult mai provocatoare decât dimineața, dar fără vreun incident neplăcut. Contesa văduvă de Berwick ajunsese la timp cu Nora să o ia pe Chloe și vizitară trei doamne, unde stătuseră câte o jumătate de oră la fiecare, așa cum era moda. Mai erau și alte invitate, pe unele dintre ele Chloe le știa deja, căci le cunoscuse în șederile ei anterioare la Londra. Pe altele le cunoscuse la Manville în ziua înmormântării. Pe câteva nu le mai văzuse până atunci. Unele erau mai prietenoase decât altele, dar toate erau politicoase. Chloe se întrebă dacă doamna Barrington Hayes, care le primise în casa ei cu o deferență aproape slugarnică și le prezentase celorlalte invitate cu vădită mândrie, își amintea de momentul când, cu șase ani în urmă, majordomul ei le informase pe Lady Muirhead și pe domnișoara Muirhead că nu era acasă.

Ralph sosise deja când Chloe se întoarse. Ieși din bibliotecă în timp ce ea își scotea mănușile.

– Mama ta și Nora m-au dus la trei vizite astăzi, spuse ea, și am ajuns întreagă înapoi.

– Văd. Ochii lui cercetară cea mai bună rochie a ei, cea verde – cea pe care o purtase la nunta lor. Sper că nu ești foarte obosită. Avem invitați la cină.

– Oh? făcu ea, ușor bosumflată.

– Tatăl tău și fratele tău. M-am întâlnit cu tatăl tău la White.

Chloe zâmbi ușurată.

– Asta o să fie plăcut.

– Sper, spuse el, înclinându-și capul către ea și întorcându-se în birou.

Nu văzuse nici un zâmbet pe fața sau în ochii lui, se gândi ea în timp ce urca scările către camera ei. Dar presupusese că ideea de a-i avea pe tatăl ei și pe Graham la cină nu era cine știe ce mare plăcere pentru el. Îi invitase de dragul ei. Se bucură, gândindu-se la asta.

Ralph nu trebui să facă prea multă conversație în timpul cinei. Graham, odată întrebat, era foarte dornic să împărtășească din experiențele lui de prin mahalalele din Londra, unde își desfășura activitatea de obicei. Nici una dintre poveștile lui nu răsuna a glorie personală și nici nu-i făcea pe cei sărmani să pară ființe inferioare, observă Ralph, fără să vrea. Se simțea o afecțiune adevărată în vocea lui Graham când vorbea de oamenii pe lângă care Ralph ar fi trecut pe stradă fără să le arunce vreo privire. Era o constatare care îl umplu involuntar de admirație și iritare.

Sir Kevin, când era întrebat, vorbea despre fiicele și despre fiul lui, despre cum erau în copilărie, iar Chloe și Graham contribuiau cu amintiri proprii, câteodată foarte diferite. Toți se străduiau însă să nu-l excludă pe Ralph din conversație. Îi explicau lucrurile care puteau să pară confuze și îi descriau oamenii pe care nu avea cum să-i știe. Cu siguranță fuseseră o familie fericită, concluzionase el.

Chloe le descrisese după-amiaza ei când tatăl său o întrebase despre vizite și cu toții se amuzaseră de toate observațiile ei despre doamnele pe care le întâlnise. Cu siguranță se simțea foarte bine, se gândi Ralph, observându-i ochii scânteietori și obrajii îmbujorați. Tot ceea ce o alungase de acasă cu câteva luni în urmă părea să fi dispărut și cu toții se simțeau foarte bine.

Poate că Sir Kevin urma să se mulțumească să lase lucrurile așa.

– Dar toată conversația a fost despre *noi*, spuse Chloe, în cele din urmă, uitându-se cu o expresie de scuză la Ralph. Cât de lipsiți de maniere am fost! N-o să mai vorbim de altceva în afară de tine, Ralph, când o să vii cu *papa* și Graham în salon. E o promisiune. O să vă las să vă beți vinul acum.

Muirhead vorbi când ea se ridica.

– Chloe, spuse el, uitându-se către Ralph și așezându-și șervetul pe masă. Vin și eu cu tine, dacă-mi permiți.

– Bineînțeles. Ea ridică din sprâncene vădit surprinsă, dar zâmbind cu evidentă plăcere. Nu vrei vin de Porto, *papa*?

– Nu în seara asta, răspunse el, prinzând-o de cot. Aș prefera să stau de vorbă cu fata mea.

Vocea și atitudinea lui erau grave, iar zâmbetul lui Chloe păli când ieși din cameră cu el. Graham, observă Ralph, nu făcu nici o mișcare să-i urmeze. Îl privea insistent pe Ralph. Cu un gest din cap, Ralph îl eliberă pe ultimul lacheu rămas în încăpere.

– Știi? întrebă el când rămaseră singuri.

– Mi-a spus acum câteva ore, zise Graham. Bănuiam, bineînțeles. De fapt, cred că știam. Dar câteodată e bine să te agăți de iluzii decât să admiți un adevăr neplăcut. Mi-am iubit mama. Încă o iubesc. Dar toată viața, se pare, trebuie să învățăm iar și iar aceeași lecție de a iubi oamenii necondiționat, indiferent de ceea ce fac. Nu este tocmai ușor cu părinții noștri. Creștem crezând că sunt perfecți.

Ralph turnă vin de Porto în pahare.

– Iar ceea ce ai aflat îți va afecta sentimentele pentru Chloe? întrebă Ralph.

– Dacă nu eram un om pacifist, spuse Graham, m-aș fi simțit obligat să-ți dau una doar pentru că ai pus această întrebare, Stockwood. Chloe este *sora* mea. Realitatea nașterii ei te face să o vezi cu alți ochi?

– Deloc. Dar, chiar și așa, aveam foarte puține îndoieli și înainte de a mă căsători cu ea, îi spuse Ralph.

– Ea știe? întrebă Graham.

– În același mod în care știai și tu – și nu știai, îi răspunse Ralph. Când o să scape de toate îndoielile o să fie distrusă. Dar în cele din urmă, va fi mai bine să știe.

Spera să aibă dreptate. Graham se jucă cu paharul, învârtind lichidul din pahar.

– De ce te-ai căsătorit cu ea? întrebă el.

– Aveam nevoie de o soție, răspunse Ralph după o ușoară ezitare. Mai exact, aveam nevoie – am nevoie – de un fiu, un urmaș. Chloe își dorea un soț și copii, dar credea că toate șansele ei trecuseră. Știa – o auzise pe bunica mea vorbind – că nu eram dornic să mă căsătoresc, că nu aveam nimic în afară de bunuri materiale de oferit. Așa că mi-a făcut o propunere. Amândoi puteam să avem ce ne doream, dar fără iluzii, fără sentimente, fără pretenția vreunui atașament emoțional.

– Și ai fost de acord? întrebă Graham. Fără sentimente, Ralph? Fără atașament emoțional? Fără nimic de oferit? *Tu?*

– O să am grijă de ea, îl asigură Ralph. Nu trebuie să te temi că n-o voi face.

Graham împinse paharul, lăsându-l neatins.

– De ce n-ai fost în stare niciodată să renunți la cei trei? întrebă el. Aveai atâtea de oferit lumii, cu mult mai mult decât ei. Aveai idei, idealuri, *pasiune*. Câteodată – deseori – nu eram de acord cu tine, dar întotdeauna te-am respectat, cu excepția momentului în care mi-ai zis că sunt un laș. Dar chiar și atunci vorbeai din convingere. Ceilalți voiau aventură, acțiune și glorie. Îmi plăcea de ei – și i-am jelit. Dar tu nu ai putut să-ți revii de pe urma morților lor, nu-i așa?

Ralph sorbi din pahar.

– Nu ar fi fost în Peninsulă dacă nu eram eu și *idealurile* mele periculoase, zise el.

– Nu știi asta, se încruntă Graham. Până la ce moment trebuie să fim păzitorii fraților noștri? Eu n-am

mers cu tine, deși ți-am auzit argumentele des și limpede, așa cum făcuseră și ei. Nu am fost de acord și mi-am făcut alte planuri pentru viitor. Ei au fost de acord. Era dreptul lor și au acționat în consecință.

– Dar ei erau mereu de acord cu mine, spuse Ralph.

– Nu te-au făcut pe tine *responsabil* pentru ei. Nu poți să-ți ții opiniile, *pasiunile*, doar pentru tine, Ralph, din teama de a nu-i influența pe alții sau de a nu-i face să sufere, sau chiar să moară, ca rezultat. Cu condiția să nu-i forțezi în nici un fel. Tu nu i-ai forțat niciodată.

– Te-am făcut laș, îi reaminti Ralph.

– Dar eu nu mi-am întors spatele tuturor credințelor mele și nu te-am urmat la război doar ca să-ți obțin aprobarea, nu? Nu fi absurd, Ralph! Băieții își spun în tot felul, mereu. N-ar trebui s-o facă – pentru că asta provoacă durere. Dar nimeni nu-i perfect, cu atât mai puțin un adolescent. Acum nu mai spui bărbaților în fel și chip, nu?

Ralph zâmbi ușor strâmb.

– De ce-ai fost de acord cu un duel, ca apoi să refuzi să ridici pistolul, idiotule?

– Păi nu puteam să refuz, zise Graham. Era o chestiune de onoare, iar eu *sunt* un gentleman. Dar detest violența. Nu-i pot opri pe alții să o folosească, dar mă pot opri pe mine. Iar tu încă le mai spui oamenilor în fel și chip.

Se priviră reciproc și zâmbiră ușor – apoi râseră.

– Așa că tu ai ajuns preot, lucrând în zone ale Londrei în care majoritatea oamenilor nu ar îndrăzni să meargă, spuse Ralph. Și îndrăznesc să spun că mergi pe străzi fără să ai măcar o bâtă cu tine, ca să te protejezi. Laș? Niciodată. Idiot? Poate.

– Iar tu ai ajuns să te căsătorești cu sora mea. Cine s-ar fi gândit?

– O să am grijă de ea, Gray, spuse Ralph.

– Da, zise Graham, încuviințând din cap. Cred că o să ai grijă, și mai cred că și ea o să aibă grijă de tine.

capitolul 19

– Mă bucur așa de mult că ai venit la Londra, *papa*, spuse Chloe, ținându-l de braț în timp ce intrară în salon. N-ai mai fost aici de când... păi, de când s-a căsătorit Lucy cu domnul Nelson, nu? Nu-i chiar așa de rău, nu? Deși aș fi preferat să rămân la țară, nu-mi pare rău că Ralph m-a convins să vin și să dau piept cu înalta societate. Am primit și acceptat deja un număr mare de invitații pentru săptămânile care urmează și am început să organizăm balul nostru, ceea ce toată lumea consideră că va fi cel mai mare eveniment al sezonului. Trebuie să stai suficient de mult ca să poți veni și tu.

Îi era greu să-și amintească de toate emoțiile care o făcuseră să plece de acasă, după Crăciun, și să pună distanță între ea și tatăl ei, cel puțin pentru o vreme. Dar unul dintre cele mai fericite momente din viața ei fusese acela când el coborâse pe neașteptate din trăsura lui Graham, la Manville. Momentul în care realizase că tatăl ei era acolo, că el era *papa* indiferent de orice altceva. El o bătu ușor pe mână înainte de a o elibera și de a înainta către șemineu. Întinse ambele palme către flăcări în timp ce ea se așeză.

– Marchizul de Hitching este din nou în oraș, cu toată familia, spuse el.

– Oh! De asta ai vrut să plecăm din sufragerie, *papa*? Ca să mă avertizezi? Dar știam. Lady Angela Allandale a fost la teatru seara trecută. Știu că a fost, deși nimeni nu mi-a confirmat asta. Chiar seamănă cu mine un pic – până și eu pot să văd asta. Și s-a creat un adevărat vacarm când a intrat în loja aflată față în față cu a noastră. Totuși nu m-a deranjat prea tare. Într-adevăr, va fi o ușurare să o văd, să ajung față în față cu ea, într-una dintre aceste zile, să fiu civilizată cu ea, să arăt lumii întregi că aceste zvonuri sunt o prostie. O să le trimitem o invitație la balul nostru. Nu avem nici un motiv să nu o facem. În plus, cred că mai mult s-ar discuta dacă n-am face-o, și apoi bârfele ar prinde iar viață.

Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine, *papa*. Chiar nu trebuie. Eu nu...

– Chloe, spuse el fără să se întoarcă cu fața către ea.

Nu folosi un ton ridicat, dar ea simți ascuțimea tonului lui, și asta o făcu să amuțească.

Și știu ce urma să-i spună, ca și cum cuvintele fuseseră rostite deja. Ridică o mână ca să-l oprească, dar el nu se uita la ea.

– Nici un tată nu și-a iubit copilul mai mult decât te-am iubit eu pe tine. Am fost acolo cu mama ta, la nici cinci minute după nașterea ta, deși moașa a protestat că nu erai pregătită să fii văzută. Nu văzusem ceva mai frumos în viața mea, așa cum erați voi două. Eu ți-am dat numele. Știai asta? Erai un ghemotoc de umanitate și imediat m-am gândit la un nume micuț și prețios pentru tine. Am făcut tot ceea ce un tată putea să facă, Chloe, cu excepția scânteii care ți-a dat viață. Hitching... a făcut asta.

Și câtă diferență era, se gândi Chloe, între a ști ceva în adâncul sufletului tău și a ști dincolo de îndoială că acel lucru era adevărat. O colosală diferență. Aerul părea rece și dur în nările ei. Mâinile și picioarele păreau străpunse de mii de ace. Și auzea cumva un țiuit în urechi. Și, dintr-odată simți impulsul de a se ridica în picioare și de a fugi – și de a continua să fugă și să tot fugă. Problema cu fuga este că trebuie să te iei și pe tine. Ralph spusese asta noaptea trecută. Fugise o dată, de două ori și nu funcționase.

Papa nu era tatăl ei deci. Nu avea cum să se mai agațe de această iluzie. Marchizul de Hitching era tatăl ei. Lady Angela Allandale era... sora ei. Și auzise că el mai avea și fii? Frații ei vitregi. Așa cum era și Graham. Așa cum era și Lucy.

Tatăl ei se uita în continuare către flăcări.

– Ai descoperit adevărul după ce te-ai căsătorit cu mama? întrebă ea.

– Nu, înainte. Se întoarse cu fața către ea, cu chipul obosit. A fost foarte onestă cu mine. Eu eram îndrăgostit

de ea de la începutul sezonului, de prima dată când o văzusem. Și ei îi plăcuse de mine. Dar era ceva fascinant la... el. Era frumos și avea șarm, rang și o avere dincolo de imaginație – sau cel puțin așa părea. M-am gândit că am pierdut-o până când, într-o seară la un concert, mi-a zis că el era foarte aproape de ruina financiară și că trebuia să se însoare cu cineva care să aibă avere. Mi-a spus că se teme să nu fie însărcinată. Când m-am oferit să o iau de soție fără întârziere, i-am promis că nu vom mai discuta niciodată despre acest secret pe care mi-l încredințase. Iar ea mi-a promis să mă iubească pentru tot restul vieții, cu devotament. Amândoi ne-am ținut promisiunile. Și am fost mai binecuvântat în căsnicie decât meritam să fiu. Am avut o soție care m-a iubit și pe care am iubit-o și cu care am avut trei copii pe care amândoi i-am adorat. Am sperat întotdeauna că nu o să afli niciodată adevărul. L-am avertizat să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. Dar a venit anul trecut și anul acesta din nou, cu toată familia după el. Iar tu te-ai căsătorit cu un nobil și era inevitabil să nu vă vedeți, dat fiind cercul social pe care îl frecventați. Nu am avut altă opțiune decât să-ți spun adevărul acum, în cele din urmă. M-am comportat greșit cu tine la Crăciun când m-ai întrebat și am mințit. M-am temut atât de tare să nu te pierd, dar aproape că te-am pierdut.

... „am avut trei copii pe care amândoi i-am adorat". Chloe își privi mâinile, pe care le așezase în poală, cu palmele în jos. Oare *mama* ei o adorase? Sau existența lui Chloe fusese ceva iritant pentru ea, o reamintire constantă a rușinii ei și a bărbatului care o abandonase pentru o soție mai bogată și a bărbatului pe care fusese forțată să-l ia de soț pentru a evita compromiterea?

Oare mama ei o iubise? Oare îl iubise pe *papa*?

Dar aici nu era vorba de mama ei. Mama ei era moartă. Tatăl ei – *papa* – nu era. Chloe se ridică în picioare și înaintă spre el. Se opri în fața lui, îl prinse de mijloc și își îngropă fața în lavaliera lui, inspirând mirosul atât de familiar.

– Îmi pare rău că am fugit și că te-am rănit, zise ea.

El o cuprinse în brațe, iar ea se simți din nou ca atunci când era mică, protejată de tot răul de afară. O amintire reapăru de nicăieri – poate călătoria către trecut pe care o făcuseră la cină retrezise lucruri în ea –, când urca o pantă înclinată, cu pietricele instabile, undeva, până când înghețase din cauza fricii. *Papa*, care urcase înaintea ei cu Lucy, se întorsese și o luase de mână, și toată teama dispăruse. Știa că urcase prin forțe proprii, dar era conștientă în același timp că, atât timp cât tatăl ei avea să o susțină, ea urma să fie mereu în siguranță.

Un minut sau două mai târziu, ușa salonului se deschise, iar tatăl ei o eliberă din îmbrățișare. Ralph și Graham veniseră să li se alăture. Amândoi arătau un pic nesiguri.

– Da, spuse Chloe, *papa* mi-a zis.

Graham înaintă în cameră, către ei.

– Tu ai știut mereu? îl întrebă ea.

El scutură din cap că nu.

– Nu sigur până astăzi și deloc până anul trecut. Dar asta nu schimbă nimic, Chloe. Suntem o familie. Dragostea nu trece doar pentru că s-a schimbat un lucru minor. Și de fapt nu s-a schimbat nimic, nu? Așa a fost mereu. Doar că astăzi știm.

„... un lucru minor".

– Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, zise Chloe, uitându-se dincolo de fratele ei, către Ralph.

El ridică din sprâncene.

– Dacă te consolează cu ceva, Chloe, zise el, trecând pe lângă Graham pentru a o prinde de mână și a o conduce la scaun. Eu știam dinainte de a ne căsători. M-am căsătorit cu tine oricum. Pentru că am vrut. Și pentru că m-am lăsat convins că și tu vrei. Sper că nu m-am înșelat cu asta, nu?

Ea scutură din cap.

– Pentru că, dacă m-am înșelat, atunci îmi pare rău, dar nu există nimic pe care să-l mai pot face ca să te eliberez. Cred că te-ai procopsit cu mine, vrei, nu vrei, îi zise el.

El întorsese iar situația cu susul în jos. Ea era procopsită cu el, nu invers. El o privea intens. Nu zâmbea, dar ochii lui o făceau. Dumnezeule! Cât de blând era!

Ralph? Blând? Afla ceva nou despre el în fiecare zi. Ce lucru încântător era căsătoria!

– Am vrut să mă mărit cu tine, spuse ea, și nu-mi pare rău.

Și pentru câteva clipe, ceva se petrecu cu ochii lui. Ceva... intens. Apoi acel ceva dispăru atât de repede, încât ea nu era sigură că fusese acolo. Și ca multe dintre lucrurile din ultima perioadă, nu avea cuvinte pentru a descrie ceea ce simțise sau văzuse.

– Poate că ar fi înțelept, Worthingham, interveni *papa*, să evitați orice evenimente unde se așteaptă să participe și Hitching cu familia lui. Chloe trebuie protejată de situațiile stânjenitoare inutile.

Ralph stătea lângă scaunul ei, privind-o.

– Cred că soția mea are ceva de spus în această privință, Muirhead, zise el. Iar eu îi respect dorințele. Chloe?

– N-o să evităm pe nimeni și nimic, spuse ea, ridicând bărbia. Și nu am nevoie să fiu *protejată*. Sunt fiica recunoscută a lui Sir Kevin Muirhead și soția ducelui de Worthingham.

– Așa, draga mea, zise Graham.

Ralph doar încuviință din cap.

– Graham, spuse ea, poți te rog să suni din clopoțel? E timpul să bem ceaiul. Ia loc, *papa*! Sunt o gazdă chiar atât de rea încât nici nu te-am invitat să iei loc? Mama m-a învățat mai bine de-atât.

Graham făcu ceea ce fusese rugat, apoi se așeză.

– E rândul tău, Ralph, spuse el, să ne distrezi cu amintiri din copilăria ta, din moment ce noi te-am delectat atât de bine în timpul cinei.

– Spre deosebire de tine, Gray, spuse Ralph, luându-și privirea de la Chloe și așezându-se aproape de fratele ei, eu am avut *trei* surori care mi-au înnebunit existența.

Îmi construisem un fort mare, adânc în pădurea de la Elmwood, sus în copaci, doar ca să am un loc pentru mine. Era pregătit să fie un avanpost al meu, unde nu era permisă prezența femeilor. Nu că ar fi venit vreuna sau cineva, cu excepția piraților imaginari, a bandiților și a dragonilor – dragoni care puteau urca în copaci, bineînțeles. Am fost un copil solitar, dar cu o imaginație bogată care m-a ferit să mă simt singur. M-am bucurat mult când mi-am găsit prieteni de vârsta și de genul meu, când am fost trimis la școală.

Chloe privi către soțul ei, apoi către fratele ei, în timp ce ei își aminteau câteva incidente amuzante și teribil de neastâmpărate din zilele lor de școală. Nu-l excludea pe *papa*, dar erau concentrați asupra lor și asupra unei prietenii care nu se concretizase complet când fuseseră la școală. Poate că acum, deși la mulți ani distanță, asta avea să se întâmple.

Ea privi către tatăl ei și îi zâmbi când privirile li se întâlniră. *Tatăl* ei!

Marchizul de Hitching era tatăl ei.

Stomacul îi era greu și simți o ușoară greață pe care o alungă voit.

Oaspeții nu zăboviră mult. Munca lui Graham îl făcea să se trezească cu noaptea-n cap, bănuia Ralph. Iar Muirhead părea obosit, chiar dacă zâmbise și se alăturase cu jumătate de gură la conversațiile de după cină. Dar sărmanul om tocmai dezvăluise un secret pe care sperase să nu-l spună niciodată, pe care sperase să-l ia cu el în mormânt, și care riscase să-și piardă fiica din cauza asta.

Salonul părea tăcut când Ralph și Chloe rămaseră singuri. Se așezară din nou în colțurile opuse ale șemineului. Chloe se întinse după coșul ei de lucru, dar se răzgândi și rămase cu mâinile încrucișate în poală.

– Când am zis că îți respect dorințele, Chloe, am vorbit serios. Vrei să mergi acasă? o întrebă.

Ea ridică ochii.

– La Manville? Singură?

– Aș veni și eu cu tine, zise el, și aș rămâne cu tine.

Și să se ducă naibii toate așteptările din partea ducelui de Worthingham, aici în oraș.

– Ești foarte bun cu mine, foarte bun. Dar nu. Nu s-a schimbat mare lucru, nu-i așa? Tu ai știut adevărul. Și eu, deși am ales să nu-l văd. Acum nu mai am nici o opțiune. Dar nu o să fug.

Ralph puse o mână peste brațul scaunului și își sprijini bărbia în pumn.

– Nici una dintre invitațiile pentru balul nostru n-a fost trimisă încă, zise el. Dacă vrei, îi spun lui Lloyd să...

– Nu, zise ea. O să rămână pe listă.

Oare când realizase că ținea la ea, se întrebă. Dar bineînțeles că ținea. Era soția lui. Avea să o protejeze și să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții. Se culca cu ea în fiecare seară. Aveau să aibă copii. Bineînțeles că ținea la ea.

Dar de ce să ascundă adevărul de el însuși, așa cum făcuse și ea când fugise anul trecut de o problemă cu mult mai spinoasă? *Ținea* la ea, deși nu voia să cerceteze ce însemna asta exact. Îl interesa fericirea ei.

Oare cum te simțeai aflând că tatăl tău nu este tatăl tău? Se simți rău doar gândindu-se la asta. Să descoperi că mama ta te-a conceput cu altcineva. Să știi că tatăl cu care ai trăit toată viața trăise cu povara unei minciuni.

– Presupun că toată situația asta este la fel de ciudată și pentru ei, așa cum este și pentru mine, zise ea.

Ralph o urmări cum întinde degetele și își privește palmele, apoi cum își prinde iar mâinile în poală. Presupunea că vorbea despre Hitching și familia lui.

– După ce am fugit anul trecut, continuă Chloe, probabil au presupus că n-o să mă mai întorc. Dar, iată-mă, ducesa de Worthingham, care, cu siguranță, va fi invitată oriunde sunt invitați și ei. Oare ea știe, crezi?

– Marchiza? Îndrăznesc să spun că bănuiește.

– Mă refeream la Lady Angela, zise ea, dar, da, este și marchiza implicată. Am detestat-o pe Lady Angela

de anul trecut. Dar nu are nici o vină. Cred că și ea mă urăște. Și cu toate astea, suntem surori.

Se cutremură, deși focul fusese făcut cât ei se aflaseră la parter, conducându-i pe tatăl ei și pe Graham.

– Îmi este la fel de soră precum este Lucy. Iar ea are frați, nu? Frații mei vitregi.

Strânse pumnii în poală. Lăsă capul în jos. Închise ochii. El se întreba dacă avea să leșine sau să vomite.

– Ce ai putea să faci, zise el, este să-l vizitezi pe Hitching. Mâine e sâmbătă. N-o să meargă la parlament.

– *Poftim?*

Ridică privirea uluită, nevenindu-i să creadă. Se făcuse și mai palidă, dacă asta era posibil.

– Cel puțin nu o să fie toți ochii lumii bune pe tine, acolo, zise el. Întâlnirea inevitabilă ar putea astfel să aibă loc la momentul și locul ales de tine. Ai putea să controlezi mai mult situația.

– Dar ar fi o nebunie, replică ea, privindu-l țintă. Să mă duc la ușa lui, acasă, Ralph? Să-i rostesc numele? Să ajung față în față cu el? Să-i vorbesc? Să vorbesc deschis? Ar fi o nebunie.

– Aș veni cu tine.

Chloe își clătina capul dintr-o parte în alta.

– Nu. O să dau ochii cu ei în public. O să fiu civilizată și îndrăznesc să spun că și ei vor face la fel. Și ei își vor dori la fel de mult ca mine să nu inițieze nici un fel de contact mai apropiat. Dar să mă duc deliberat la el acasă? Nu, Ralph, să nu-mi ceri asta.

– Nu o fac, o asigură el. A fost doar o sugestie. Nu mi-ai zis tu de o predică pe care ți-a ținut-o Graham despre cum trebuie să-ți înfrunți cele mai rele temeri, cum să treci prin ele și astfel să le cucerești? Sau ceva asemănător.

– Dar tu nu vrei să faci asta, zise ea.

El îngheță.

– Nu vrei să mergi la viconte și la Lady Harding.

– Asta e cu totul altceva.

– Chiar e? Se ținea strâns de brațele scaunului. Cum?

– Uită că am făcut o asemenea sugestie. Își dorea din tot sufletul să nu fi zis nimic. E o nebunie, iar Graham avea dreptate, la fel și tu. Nu s-a schimbat nimic. Și nu este nici un motiv pentru care tu, pe de o parte, și marchizul de Hitching și familia lui, pe de altă parte, să nu puteți coexista civilizat în momentul în care vă aflați în același loc, în același timp. Lumea bună va face tot felul de speculații, oricum. Uită ce-am zis.

Degetele ei se jucau pe marginea scaunului, ca și cum ar fi cântat la pian. Încă era palidă. Se uita la covorul dintre ei. După un minut sau două de tăcere, în care el se chinui să găsească ceva de spus pentru a le distrage atenția și a detensiona situația, ea îl privi.

– O să vii cu mine? întrebă ea.

Nu că „ai veni", ci „o să vii".

– Da, încuviință el.

Ah, Chloe!

Nu mai spuse nimic din nou, revenind cu privirea la covor. Apoi se ridică brusc în picioare și se apropie repede către el. El se ridică în picioare și deschise brațele înainte ca ea să se ciocnească de el. O luă în brațe, iar ea își îngropă fața în zona dintre gâtul lui și umăr. Brațele lui o înconjurară strâns.

– Câți fii sunt? întrebă ea, după câteva clipe, cu o voce înfundată.

Ralph avu nevoie de câteva momente pentru a înțelege ce întreba ea. Fiii lui Hitching. Frații ei vitregi.

– Doi sau trei. Nu sunt foarte sigur. Cel mai mare este Gilly – vicontele Gilly. E de vârsta mea, cred, sau un pic mai mic.

– Și doar o fată?

– Cred că da.

Nu le cunoștea familia prea bine. Până anul trecut nu fuseseră în oraș când el se afla aici, iar anul trecut îi evitase. Sau cel puțin o evitase pe Lady Angela Allandale, de teama că cineva ar fi încercat să îi combine.

Chloe se cuibări mai bine în el.

– Sunt aici, zise el.

– Da? O auzi inspirând încet și apoi suspinând. Nici nu ai idee cât mi-am dorit să am pe cineva care să mă strângă în brațe anul trecut și apoi la Crăciun. Iartă-mă că m-am agățat așa de tine. Am crezut că pot să fiu curajoasă.

– Iartă-mă, spuse el, ridicând o mână pentru a-i prinde ceafa și a se apropia de urechea ei pentru a-i șopti: ... dar eu cred că *ești* curajoasă. Intenționezi să-l vizitezi pe marchizul de Hitching acasă la el, nu?

– Da.

Ea râse încet, deși el nu credea că era amuzată.

„Nici nu ai idee cât mi-am dorit să am pe cineva care să mă strângă în brațe..."

Îl cuprinse un val de dorință în timp ce o ținea în brațe în tăcere. Chloe își trase capul înapoi pentru a-l privi.

– Nu trebuie să te temi, nu o să-mi fac un obicei din a mă sprijini pe tine. Îmi cer iertare că fac asta acum. E chiar o prostie. Știam, știam. Iar marchizul de Hitching este doar un om. Și după ziua de mâine o să pot să-l salut veselă oriunde și o să pot da din cap cu curtoazie atunci când nu vom putea evita să fim în același loc. N-o să fiu o povară pentru tine, Ralph. Am promis că n-o să fiu și o să mă țin de cuvânt, îi zise ea zâmbind.

Ralph ar fi trebuit să se simtă ușurat. Nu își dorea legături emoționale, până la urmă. Doar că... era deja prea târziu.

– Mi-ai interpretat greșit tăcerea, îi zise el. Sunt soțul tău. Când te simți singură, când te temi sau când ești tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Brațele mele sunt aici pentru tine și puterea mea e a ta ori de câte ori este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine.

Ea își mușcă buza de jos. Apoi ochii ei se umplură de căldură și îl privea cu ceea ce semăna a amuzament.

– O să-ți aduc aminte de asta, data viitoare când ne certăm.

– Așa o să facem? Și tu așa o să faci?

– Da și da, răspunse ea.

Ralph îi cuprinse fața cu palmele și se întrebă când fuseseră străpunse zidurile din jurul inimii lui. Pentru că asta se întâmplase.

O sărută.

capitolul 20

Era o idee nebunească, se gândise Chloe cu o seară în urmă, când Ralph îi propusese, și gândea la fel și acum când Mavis îi terminase de aranjat părul și îi așeză boneta cu atenție pentru a nu deranja prea mult buclele pe care le crease.

De fapt, părea o și mai mare nebunie în această dimineață. O durea stomacul și nu-i părea rău că nu fusese în stare să mănânce mai mult la micul dejun. Îi trimisese o scrisoare lui Lucy pentru a amâna plimbarea prin parc până a doua zi. Nu-i plăcuse că trebuise să facă asta. Nu-și văzuse nepoata și nepotul, copiii lui Lucy, de la Crăciun.

Oare marchizul de Hitching știuse de existența ei înainte de anul trecut? Întrebarea o bântuise jumătate din noaptea trecută, la fel ca toate întrebările care veniseră odată cu aceste gânduri. Cu siguranță, auzise zvonurile de anul trecut. Oare le credea? Oare avea să le creadă când urma să dea ochi în ochi cu el? Dar, cu siguranță că știa de această posibilitate, dat fiind că în urmă cu 28 de ani *papa* îl avertizase să plece din Londra și să nu se mai întoarcă. Oare marchiza știa? Oare Lady Angela știa? Oare frații ei știau? Dar cum puteau să nu știe?

– Ducele vă duce undeva în această dimineață, Excelență, nu-i așa? întrebă Mavis. Undeva frumos?

– În vizită la niște prieteni.

Chloe îi zâmbi în oglindă, dorindu-și cu disperare să poată schimba locul cu Mavis. Cât de liniștită

și de lipsită de griji trebuie să fi fost viața ei. Ceea ce era un gând, prostesc, bineînțeles. Nimeni nu avea o viață în totalitate lipsită de probleme. Cum avea oare să găsească puterea de a bate la ușa marchizului de Hitching și să-i spună că venise pentru a-l vedea? Trebuia să-i spună lui Ralph înainte de a fi prea târziu că nu putea s-o facă.

Dar era ceea ce făcea exact o jumătate de oră mai târziu – sau, mai bine zis, ceea ce Ralph făcea pentru ea. Chloe fusese nevoită să-și adune toată puterea pentru a nu face un pas înapoi și a nu se ascunde în spatele lui când ușa de stejar se deschise. Se gândi plină de jind la trăsura din spatele ei.

– Informează-l pe marchizul de Hitching că vreau să vorbesc cu el, dacă este acasă, zise Ralph servitorului care deschise ușa.

Bărbatul îi cercetă pe rând, apoi privi în spate, la trăsura cu însemne ducale, după care se uită rapid la cartea de vizită pe care Ralph i-o înmână și se dădu din prag pentru a le face loc, făcând o plecăciune respectuoasă. Îi conduse într-un salon de lângă hol și îi informă că urma să verifice dacă Excelența Sa era acasă.

– Dacă nu este? zise Chloe plină de speranță de îndată ce ușa se închise încet în urma servitorului, iar ea rămăsese singură cu Ralph. Dacă...

– În mod clar *este* acasă, zise Ralph, altfel servitorul lui nu ar fi plecat să verifice dacă este acasă.

Ah, logica înaltei societăți! Fuseseră duși în salonul pentru vizitatori, realiză Chloe, o încăpere impunătoare, cu tavanul pictat cu scene mitologice, frize aurite, pereți de culoarea vinului și tablouri cu peisaje întunecate, încadrate de rame grele și ornate. Scaune sculptate cu modele complicate erau aranjate în jurul camerei. Sub picioare aveau un covor tot de culoarea vinului, și draperii de aceeași culoare, doar că o nuanță mai deschisă, atârnau la fiecare fereastră.

Era o cameră menită să-l stânjenească pe invitat, să-l intimideze. Și cu siguranță avea acest efect asupra lui Chloe, care se opri nu departe de ușa pe care intrase,

ținând strâns săculețul. Ralph se apropiase de fereastră și stătea acolo, uitându-se afară.

Nici unul dintre ei nu vorbi.

Chloe auzea un țiuit enervant în urechi. Își simțea palmele umede, chiar și în mănuși. Poate că ar trebui să presupună că marchizul nu era acasă și să plece fără întârziere. Deschise gura ca să sugereze asta, dar era prea târziu. Ușa salonului se deschise, și un bărbat intră. Cineva invizibil închise ușa în urma lui.

Era un bărbat de înălțime medie și solid construit. Era îmbrăcat decent și cu gust. Avea o față plăcută, deși nu deosebit de frumoasă. Avea părul rărit și se vedea că albise, deși se vedea că în tinerețe fusese roșcat. Dacă Chloe se așteptase la un monstru înfricoșător și teribil de înalt, pe de o parte, iar pe de altă parte, la un aristocrat auster și scump la vorbă, se dovedi că se înșelase din ambele puncte de vedere. Nu că ar fi încercat să și-l imagineze cumva. Cum puteai să ți-l imaginezi pe tatăl pe care nu l-ai văzut niciodată și de a cărui existență nici n-ai știut cu siguranță până ieri?

Bărbatul îl ignoră pe Ralph care se întorsese de la fereastră, deși nu se mișcă de lângă ea. El – cel mai probabil marchizul – stătea și se uita la *ea*, cu buzele strânse, ușor încruntat, cu brațele prinse la spate. Dacă avea de gând să mimeze ignoranța, nu începuse bine.

Chloe nu se gândi să rupă tăcerea.

– În ciuda a tot ceea ce auzisem despre tine, zise el, mă așteptam să semeni un pic cu mama ta. Nu semeni. Nu la prima vedere, cel puțin.

– Îmi doresc să fi semănat cu ea, spuse Chloe. Atunci aș fi trecut prin viață fără să aflu niciodată adevărul.

– Nu ai știut? întrebă el vădit surprins. Nu ți s-a spus?

– Nu, până aseară.

– Aseară?

Ridică din sprâncene și mai mult.

– *Papa* mi-a zis, spuse ea, evidențiind cuvântul *papa*.

– Dar bârfele de anul trecut te-au făcut să fugi mâncând pământul, zise el.

– Din cauza bârfelor am început să-mi pun întrebări, deși am refuzat să le cred, iar *papa* a negat tot.

El încuviință din cap încet.

– Mi-a părut rău, spuse el, să aud că mama ta a murit, anul trecut... Chloe, nu?

– Asta s-a întâmplat acum mai bine de trei ani.

– Ani buni n-am plecat din nordul Angliei, zise el ridicând din umeri, vădit afectat. Nu am auzit. Îmi pare rău. Sper că nu a suferit.

Chloe se simțea amețită dintr-odată. Se putea ca acest bărbat, acest străin politicos, să fie cu adevărat *tatăl* ei? Nu simțea nici o legătură cu el.

– Tatăl tău, continuă el, când ea nu spuse nimic, mi-a zis foarte clar, când s-a căsătorit cu mama ta, că ar fi considerat o insultă personală dacă aș fi încercat să ofer orice... asistență sau sprijin pentru creșterea ta sau dacă aș veni să te văd. I-am respectat dorințele.

Atunci el știuse. Dar nu încercase niciodată să o vadă – pentru că îi respectase dorințele lui *papa*. Sau poate pentru că nu îi păsa. Nici măcar nu știuse până anul trecut că mama ei murise. Sau dacă mai era în viață. Oare știuse că avea o fată și nu un băiat?

–Am înțeles că v-ați căsătorit, zise el, uitându-se repede și pentru prima dată la Ralph. Mă bucur pentru tine.

Chloe ridică bărbia. Cu ce drept era el fericit pentru ea?

– Nu am venit pentru felicitările tale sau pentru aprobarea ta.

– Nu, zise el, zâmbind trist. Nu cred că pentru asta ai venit.

Simțea că ameța din nou. Fără acest bărbat, ea nu ar fi avut viață. El era *tatăl* ei.

– Am venit pentru că ne învârtim în aceleași cercuri sociale și cu siguranță ne vom întâlni peste tot la tot felul de evenimente. Fiica ta era la teatru acum două seri când eram și noi acolo, deși nu ne-am întâlnit față în față. Îmi imaginez că a fost conștientă de prezența mea la fel cum am fost și eu de a ei. Ar fi absurd să ne tot evităm unul pe altul pentru restul sezonului

și să ne prefacem că nu e nimic între noi și să eșuăm de fiecare dată. Este ceva. Sunt fiica ta.

Își simți obrajii înflăcărați când rosti aceste cuvinte și observă că marchizul tresare.

– Da, zise el. Ești. Ai venit deci să mă confrunți în privat ca în public să ne tratăm cu ușurință și fără de griji pentru ceva ce toată lumea știe că este adevărat? S-ar putea să fie un lucru foarte înțelept. Ești cu mult mai curajoasă decât mine, Chloe. M-aș simți mândru de tine dacă aș fi avut acest drept.

Ea ridică bărbia din nou. El deschise gura să continue, dar ezită înainte de a face asta.

– Permite-mi să spun câteva cuvinte, începu el. Mama ta nu a fost o femeie de moravuri ușoare, Chloe. Eu o asigurasem de afecțiunea mea și de intențiile mele ferme de a o lua de soție. Chiar crezusem în acea perioadă că aveam să înfrunt toți factorii care îmi dictau altceva. Poate că aș fi făcut asta, dacă aș fi știut atunci că ea era... Adică, dacă aș fi știut că urma să vii tu. Deși poate că nu. Nici unul dintre noi nu este niciodată atât de liber pe cât se crede pentru a-și urma visurile. Te rog să știi însă că toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat între mama ta și mine îmi aparține. N-o să las informațiile noi pe care tocmai le-ai aflat să-i întineze memoria.

Ea strânse din dinți și îl privi intens. Cum îndrăznea să-i spună cum să își amintească de mama ei. Întoarse capul pentru a privi către Ralph.

– Am zis deja ce am venit să-ți spun, zise ea. Putem să plecăm acum. Îndrăznesc să spun că ne vom vedea din nou... domnule. Și te poți aștepta la o invitație, aceea de a participa la balul pe care-l vom găzdui în curând, în următoarele săptămâni.

Ralph o privi grav cu ochi care nu mai erau goi, realiză ea. Nu făcu nici o încercare să spună ceva, însă simpla lui prezență era suficient să o liniștească.

„Când te simți singură, când te temi sau când ești tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Brațele mele sunt aici pentru tine și puterea mea e a ta ori de câte ori

este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine."

– Soția și fiica mea sunt sus, în camera de dimineață, zise marchizul de Hitching. Eram cu ele când mi-a fost adusă cartea de vizită a lui Worthingham, iar servitorul m-a informat că ducesa a venit cu el. N-am fost cel mai popular soț sau tată de anul trecut, trebuie să recunosc. Mă îndoiesc că soția și fiica mea s-ar fi întors în acest an dacă nu s-ar fi simțit încrezătoare că după plecarea ta grăbită, de anul trecut, nu aveai să te mai întorci. Vestea despre căsătoria ta nu a ajuns la noi decât după ce am sosit aici, iar fiica mea te-a văzut în loja lui Stanbrook. A fost teribil de tulburată. Ai dreptate însă, Chloe. Dacă o să rămânem cu toții în oraș fără ca vreunul dintre noi să se simtă obligat să fugă și să repornească bârfele, ar fi indicat dacă am putea găsi teren comun și dacă ne-am putem întâlni... civilizat, cel puțin. Ați putea tu și Worthingham să mă însoțiți în camera de dimineață?

Chloe îl privi îngrozită. Cum ar fi putut ea să...? Dar faptul că-l văzuse și discutase cu marchizul – tatăl ei – singuri, doar ei doi, însemna că se confrunta doar cu o parte din sarcina pe care și-o propusese. Ea sperase că, poate, el își va asuma sarcina să-i explice familiei sale.

Din nou, il privi pe Ralph, care, deși se încruntase, nu interveni. Era aici să o susțină, asta părea să spună tăcerea lui, așa că nu avea de gând să acționeze în numele ei. Iar, apoi, fără nici o explicație, îi zâmbi.

„Poți s-o faci."

Deși de unde putea ea să știe ce însemna acest zâmbet?

– Prea bine, zise ea, privind înapoi la marchiz.

El îi oferi brațul, dar ea îl refuză și nici nu se apropie de el. În loc de asta, se întoarse către Ralph, iar el veni repede, cu pași fermi și îi petrecu brațul prin al lui. Cu mâna liberă îi acoperi palma și o bătu ușor.

Marchizul porni înainte pe scările largi.

Ralph se autoflagelase toată noaptea. Sugestia lui fusese impulsivă. Și se putea dovedi și dezastruoasă. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum avea să reacționeze Hitching la venirea lor neașteptată, la ușa lui, în timp ce familia lui era în casă. Și nu avea nici cea mai mică idee despre cum urma să înfrunte Chloe tot acest chin. Pe jumătate se aștepta și pe jumătate spera că ea urma să se răzgândească odată cu venirea dimineții. Dar nu făcuse asta.

Se stăpânea minunat și se comporta ca atare. Își dorise să intervină din momentul în care Hitching intrase în salon, dar nu fusese nevoie. O urmărise cu admirație și mândrie – și cu un sentiment de neliniște, realizând că era cu mult mai curajoasă decât avea el să fie vreodată. Fugise în trecut, e adevărat, mai ales anul trecut când aflase de posibilitatea ca Muirhead să nu fie tatăl ei adevărat. Și ar fi evitat să se întoarcă la Londra în acest an. Dar venise. Și acum venise aici.

Ralph însă nu se gândise dincolo de această întâlnire cu Hitching. Presupusese că marchizul urma să își asume discuția cu soția, cu fiica și cu fiii lui. Și totuși, iată-i în drum să le cunoască pe femeile din familie.

Hitching deschise ușa de la capătul scărilor. Trei oameni – nu doi – priviră către prag, și toți trei păreau dintr-odată surprinși să vadă că marchizul nu era singur. Unul dintre chipuri aparținea unei doamne mai în vârstă, cu ten rumen și păr negru, aproape încărunțit. În spatele scaunului ei era un tânăr care avea părul ei negru, dar trăsăturile și constituția lui Hitching. Tânăra femeie, care era așezată pe un fotoliu confortabil, era îmbrăcată la modă într-o rochie de un maro-roșcat, o culoare care îi accentua și mai mult culoarea vie a părului și ochii fermecător de verzi.

Nu semăna cu Chloe, până la urmă, se gândi Ralph. Avea fața mai îngustă, gura mai mică, sprâncenele mai drepte. Nu era atât de frumoasă, deși, anul trecut, după spusele lui George, fusese numită Incomparabila. Era subiectiv, bineînțeles. Era, cu siguranță, mai tânără

decât soția lui. Semănau însă destul de mult pentru a da naștere zvonurilor care apăruseră anul trecut.

– Draga mea, zise Hitching, dându-se într-o parte și adresându-se primei doamne mai întâi, Angela, Gilly, permiteți-mi să vi-i prezint pe ducele și ducesa de Worthingham. Soția mea, fiica mea și fiul meu cel mare, adăugă el, întorcându-se către oaspeții lui.

Vicontele Gilly strânse degetele pe monoclul pe care îl avea în mână, deși nu-l ridică până în dreptul ochilor. Mama lui rămăsese nemișcată. Lady Angela Allandale își lăsă capul pe spate și o privi pe Chloe cu o răceală glacială.

– Bună ziua, doamnă. Ralph se înclină către marchiză, înaintând în cameră, cu o mână ținând-o ferm de cot pe Chloe. Lady Angela? Gilly? Sper că nu v-am găsit într-un moment nepotrivit. Eu și soția mea ne-am gândit însă că ar trebui să ne vedem în privat, cât mai curând, dat fiind că este inevitabil să nu ne vedem în public des.

– Bună ziua, doamnă, zise și Chloe. Vă asigur că eu nu intenționez să vă fac rău sau să vă pun într-o situație stânjenitoare. Chiar dimpotrivă. Am o familie la care țin enorm și nu intenționez să fac vreo solicitare sau să pretind ceva. Singura mea dorință este să ne punem de acord ca atunci când ne vedem în public să fim civilizați ca nu mai pornim alte bârfe din nou. Este tot ceea ce-mi doresc.

Ralph nu îi dădu drumul nici o clipă. Nu fură invitați să se așeze, lucru pentru care era recunoscător.

– Nu o să fiu *niciodată* capabilă să mă întâlnesc cu această femeie în public, mamă, zise Lady Angela, fără a-și lua ochii de la Chloe. Cum de își permite să intre în această casă? De ce le-ai permis servitorilor să o lase înăuntru? Și cum de i-ai permis lui *papa* să o aducă aici?

Lady Hitching o ignoră pe fiica ei.

– Bună ziua, duce, ducesă, rosti ea pe un ton îngrozitor de civilizat. Sunt foarte sigură că eu voi trata întotdeauna pe orice membru al înaltei societăți pe care l-aș întâlni în afara casei într-o manieră politicoasă, așa

cum este așteptat de la o femeie cu clasă. Același lucru este valabil și în locuința mea când asemenea persoane sunt prezente și îmi sunt prezentate de soțul meu. Mi-am crescut fiica să facă la fel. Sper să o iertați pentru ieșirea total necaracteristică cauzată de apariția voastră neașteptată în apartamentul privat din casa noastră. În ceea ce-i privește pe fiii mei, cei doi mai tineri, precum și Gilly, toți au fost crescuți și învățați de tatăl lor să se comporte ca niște gentlemeni, în toate situațiile.

Ea era, gândi Ralph, fără să-și poată stăpâni admirația, o femeie formidabilă. Cu siguranță acesta era un moment îngrozitor pentru ea, dar cumva preluase comanda și reacționase cu foarte mare demnitate.

Vicontele Gilly, fără a mai avea o șansă să reacționeze altfel, după descrierea făcută, înclină țeapăn din cap și lăsă monoclul să atârne de panglica lui.

– Poate, draga mea, îi sugeră marchizul soției lui, am putea suna după ceai? Poate, oaspeții noștri...

– Oh, nu. Mulțumim! rosti Chloe grăbită.

– Atunci vă dorim o dimineață plăcută, spuse marchiza. Duce? Ducesă?

Marchizul îi conduse înapoi pe scări.

Îi făcu un semn servitorului care îi primise mai devreme, iar bărbatul deschise ușile larg. Marchizul îi însoți pe scări, până la trăsura care îi aștepta, și o atinse pe Chloe pentru prima dată. Îi luă mâna dreaptă și i-o sărută.

– A fost bun cu tine, nu-i așa? întrebă el. Muirhead? Al tău *papa*?

Ea îl privi până când el îi eliberă mâna și zâmbi trist.

– Bineînțeles că a fost, zise el. Mi-l aduc aminte de atunci, era un bărbat decent, unul din cei buni. Îmi pare rău că ai moștenit părul meu, Chloe. Ar fi fost mai bine dacă nu ai fi știut niciodată adevărul. Ar fi fost bine și pentru mine, poate. Acum că te-am cunoscut, îmi doresc să te fi cunoscut mai bine. Dar asta nu o să se întâmple, nu? Îți doresc să-ți fie bine. Întotdeauna o să doresc să-ți fie bine.

Ea încuviință din cap scurt și se întoarse către Ralph. El o ajută să urce în trăsură, se întoarse și îi scutură dintr-un impuls mâna lui Hitching, apoi o urmă înăuntru. Îi luă mâna într-a lui pe măsură ce vizitiul închise ușa și urcase la locul lui.

– Speram să nu-mi placă de el deloc, deloc, zise ea, pe măsură ce trăsura înainta – nu privise înapoi pe geam, deși Hitching ridicase mâna și îi făcuse un semn de rămas-bun.

– Dar nu a fost așa? întrebă Ralph.

Ea scutură din cap.

– Poate că ar trebui să mă bucur, îi spuse ea. Nu am fost, cred, rezultatul unei... întâlniri sordide.

– Nu, fu de acord Ralph.

Ea nu mai continuă, lucru pentru care el fu recunoscător. O ținu de mână, dar se mută un pic mai departe de ea și își sprijini umerii de colțul trăsurii. Fusese incredibil de curajoasă și de demnă. Faptul că urcase la etaj ca să-i cunoască familia, una care cu siguranță o ura și o detesta, trebuie să fi fost teribil de dificil, dar se comportase admirabil. Și făcuse totul ca să se poată întâlni civilizat în societate, fără neplăceri și rușine.

O parte din el voia să o ia în brațe. O altă parte își dorea să nu fie în această trăsură, să nu meargă acasă împreună, să fie singur. Ea îl zdruncinase până în măduva oaselor. Nu își dorise să fie atât de tulburat. Încă nu-și dorea. Voia ca viața lui să fie așa cum fusese în ultimii șapte ani.

În siguranță. *Aproape* în siguranță. Fără zbucium.

Voia cu disperare să fie singur. Seara trecută ea îi spusese lucruri pe care nu și le putea scoate din minte astăzi. „Dar tu nu vrei să faci asta. Nu vrei să mergi la viconte și la Lady Harding."

Și când el protestase că acea situație era diferită, ea spusese: „Cum?"

Diferența era că ea nu făcuse nimic ca să-i distrugă viața lui Hitching. Diferența era că ea nu era responsabilă de moartea vreunui copil de-al lui, darămite singurul

copil și moștenitor. Diferența era că ea nu era sufocată de regret, încât să-l invidieze pe mărețul Atlas că avea de cărat doar Pământul în spate. Diferența era...

Diferența era că ea avea curaj să facă ceva ce îi era aproape imposibil și să facă toate astea singură. Deși el mersese cu ea pentru sprijin moral și pentru suport mai mult fizic, ea nu avusese nevoie de el deloc. Cum reușise el nu știa.

Ea îl făcea să se rușineze. Aproape că nu o plăcea pentru asta. Cu siguranță era invidios pe ea. Pentru că *exista* o diferență. Și chiar dacă nu exista, de ce era treaba ei să se bage?

„Te mulțumești atunci să trăiești pentru tot restul vieții în iad?"

Îi spusese asta. Ce o interesa pe ea cum trăia el? Raiul oricum nu era o opțiune pentru el. Și fu lovit de un val atât de mare de dorință, că involuntar o strânse mai tare de mână, își lăsă capul pe spetează și închise ochii.

– Ralph, mulțumesc că ai venit cu mine. Nu aș fi putut să fac toate astea singură – sau mai bine zis, fără să mă încurajezi tu. Dar a fost lucrul corect, nu-i așa? Mă bucur că l-am întâlnit și cred că și el s-a bucurat că m-a cunoscut. Familia lui cu siguranță n-a fost încântată, dar nu pot să-i condamn. Dar cred că a fost necesar și cred că și ei o să gândească la fel după ce o să-și revină din șocul de a mă fi văzut. Mulțumesc!

El deschise ochii. Chloe îl privea și arăta altfel, parcă strălucind de fericire. Sau poate de ușurare. Dar... oare această femeie era aceeași cu aceea pe care o considerase neînsemnată, servitoarea neplătită a bunicii, în urmă cu câteva săptămâni, în casa acesteia? Era incredibil de vivace și de frumoasă.

– Nu te subestima. Tu ai făcut toată treaba, fără vreun ajutor din partea mea.

– Dar ai fost acolo cu mine, zise ea, și mi-am tot amintit ce mi-ai zis aseară.

El o privi fără să înțeleagă.

– „Brațele mele sunt aici pentru tine", îi reaminti ea.

El spusese asemenea prostii, conștientiză acum. Își dori să nu o fi făcut.

– Ai vorbit serios? îl întrebă ea.

– Bineînțeles, îi răspunde el, sunt soțul tău.

Ochii ei îi căutară pe ai lui, apoi întoarse capul, ascunzându-și fața sub borul bonetei. Ralph o privi în tăcere până ajunseră acasă.

El urma să se ducă pentru prânz la clubul White. Abia aștepta să evadeze.

capitolul 21

Următoarele două săptămâni fură în multe feluri fericite pentru Chloe. Cu siguranță, fuseseră pline cu activități. Cu greu trecea vreo seară fără ca ea și Ralph să nu participe la vreun eveniment – un concert, o cină, o serată, la teatru sau la operă. Evitau balurile care erau un pic cam frivole, luând în considerare moartea bunicului lui Ralph, deși aveau ei înșiși să găzduiască un bal, în curând, la Stockwood House.

Nimeni nu îndrăznea să se ia de Chloe. Bineînțeles că nimeni nu îndrăznea – era ducesa de Worthingham. Simțise o ușurare totuși să afle că nu era respinsă din nici o companie sau exclusă de la cele mai strălucitoare evenimente ale sezonului. Mai mult, ea și Ralph fuseseră obligați să refuze mai multe invitații decât putuseră accepta.

Prima dată când se întâlniseră cu marchizul de Hitching și cu familia lui fusese la o serată aglomerată organizată de doamna Chandler. Oaspeții umpleau salonul și camera de muzică alăturată, chiar și încăperea unde erau aranjate răcoritoarele. Marchiza intră în camera de muzică din salon în același moment în care Chloe venea acolo din camera cu răcoritoare alături de Gwen și de contesa de Kilbourne. Marchiza fu cea care alesese să se apropie de Chloe, iar volumul conversațiilor scăzu imediat.

– Ah, Lady Kilbourne, Lady Trentham, ducesă, rosti ea pe un ton deliberat ridicat – sau cel puțin așa i se păru lui Chloe. Mă bucur să vă văd. E o seară chiar distractivă, nu? Elsie Chandler este femeia pe care ne putem baza întotdeauna să aducă la un loc cei mai buni oaspeți.

– Lady Hitching, zise contesa, în timp ce Gwen zâmbi. Ce faceți? Da, aveți dreptate, și abia așteptăm recitalul de pian de mai târziu.

– Bună seara, doamnă, spuse Chloe. Ce situație fericită! Am tot sperat de când ne-am întâlnit acum câteva zile că o să ne revedem curând.

– Ah, ducesă, se auzi o voce din spatele marchizei. Marchizul o urmă în cameră. Se apropie, luă mâna lui Chloe și o sărută. Arătați extraordinar în albastru. Doamnelor? Făcu o plecăciune către celelalte două doamne, după ce eliberă mâna lui Chloe și îi oferi brațul său soției. Să căutăm acea limonadă, draga mea?

Și asta fusese tot, în afară de o plecăciune rece din partea vicontelui Gilly și o privire înghețată, urmată de o ușoară înclinare din cap din partea lui Lady Angela Allandale, în timpul recitalului de muzică de mai târziu.

Asta fusese tot, dar Chloe se simțea extrem de recunoscătoare față de marchiza de Hitching, mai mult decât putea să spună. Știa clar că femeia o detesta, dar evident că luase decizia de a sufoca bârfele urmând regulile stricte ale bunelor maniere față de cea care era fiica soțului ei, concepută la foarte scurt timp înainte ca ei să se căsătorească. Și în mod clar, își impusese voința în fața fiului mai mare și în fața fiicei sale care, dacă nu puteau fi politicoși, puteau fi măcar civilizați.

Spectatorii fuseseră cu siguranță fascinați de schimbul de amabilități dintre ei, dar probabil fuseseră și frustrați. Oare întâmplarea fusese suficient încât să le răspundă la întrebarea arzătoare dacă noua ducesă de Worthingham era sau nu fiica naturală a marchizului de Hitching?

Chiar și la acele evenimente distractive, Chloe nu petrecea prea mult timp cu Ralph. Nu erau considerate

bune maniere ca la evenimente soțul și soția să se țină unul după altul, când aveau atâtea persoane cu care să socializeze, dar lui Chloe, uneori, absența lui i se părea cam deprimantă. Încercă însă să nu se mai gândească la asta. Căsătoria lor nu era una care să fi încurajat apropierea. Poate că era mai bine până la urmă dacă nu ar fi existat deloc așa ceva. Dar existase – sau, cel puțin, așa păruse pe moment. Poate că nu înțelesese ea bine. Chiar și cuvintele pe care le prețuia cel mai mult din partea lui puteau fi supuse unor interpretări diferite de cele pe care le atribuise inițial.

„Sunt soțul tău. Când te simți singură, când te temi sau când ești tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Brațele mele sunt aici pentru tine și puterea mea e a ta ori de câte ori este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine."

Încă se simțea copleșită când își amintea de asta. Sunase atât de tandru. Sunase aproape ca o declarație de dragoste sau, cel puțin, de afecțiune profundă. Dar, poate că ceea ce exprimaseră acele cuvinte, fusese datorie. El era soțul ei. Urma să se îngrijească de nevoile ei, așa cum ar trebui să facă orice soț. Nu avea să o considere o povară pentru că îi făcuse jurăminte la biserică.

Nu trebuia să-i pese că el nu ținea la ea. O susținea emoțional și material. O însoțise la casa marchizului de Hitching și fusese stânca ei. Dar, în trăsură, pe drumul către casă, când nu mai era nevoie să-i dea mai multă încredere în sine, se retrăsese. Simțise asta. Și fusese mai mult decât simplul fapt că își schimbase poziția, așezându-se în colțul trăsurii, cât mai departe posibil de ea.

Nu trebuia să se simtă deprimată din cauza asta.

Își petreceau zilele la distanță, cu excepția timpului pe care îl petreceau cu domnul Lloyd, trecând prin teancurile de invitații aduse în fiecare dimineață și făcând planuri pentru balul lor. Într-o dimineață, rămăseseră acasă pentru a scrie invitații. Și mai merseseră împreună într-o după-amiază la bunica lui și la mătușa Mary

și petrecuseră vreo două ore pe acolo. Dar acele momente erau excepția de la regulă.

Chloe nu era neocupată – sau singură. Mergea la cumpărături cu Sarah și mersese la o petrecere de grădină în Richmond cu Nora și cu soacra ei. Mergea la bibliotecă cu tatăl ei și la bazarul de la biserică în care era implicat Graham. Mersese la călărit în Hyde Park cu ducele de Stanbrook și la plimbare tot acolo cu Gwen și cu sora ei mai mică. Mersese la Gunter pentru înghețată, cu Lucy și copiii ei într-o după-amiază. Mersese cu ei și în parc.

De fapt, asta făcea și într-o dimineață deosebit de însorită, când se părea că soarele scosese din casă toată lumea bună să se plimbe sau să călărească aproape de Serpentine. Mai mulți copii se jucau pe lângă apă, incluzându-i și pe cei doi ai lui Lucy. Jasper Nelson se juca cu bărcuța de lemn pe care i-o făcuse tatăl lui, trăgând-o de-a lungul malului de sfoara cu care era legată. Se prefăcea că era Lordul Nelson și se opunea cu ferocitate încercărilor surorii lui Sukie de a-și așeza păpușa la bordul vasului. Nu existau femei pe *Victory*, îi zisese el tăios. Nu știa chiar nimic? Și nu, nici măcar doamna Lord Nelson nu avea voie.

– Lady Nelson! strigă Sukie jignită. Nu există așa ceva ca doamna Lord Așa-și-așa, nu, mama?

Astfel chemată, Lucy interveni pentru a pune punct disputei și pentru a o opri pe Sukie din a răsturna barca și pe Jasper din a îneca păpușa. Chloe rămase pe alee, zâmbind. Câteodată, erau avantaje clare în a nu fi părinte, în special când doica copiilor era răcită și fusese convinsă să rămână acasă. Își sprijinise mânerul umbreluței de soare de un umăr și o învârtea deasupra capului.

Nu avea să fie mamă încă. Nu în următoarele nouă luni, cel puțin. Descoperirea fusese o dezamăgire teribilă, dar... poate luna viitoare.

– Ah! Tropăitul de cai din spatele ei se opri. Vocea pe care o auzise era bărbătească și părea plictisită. Ducesa delectabilă. Și sora scandaloasă.

– Nu e nevoie să-mi spui mie, Corny, spuse o altă voce, în timp ce Chloe se întoarse, cu ochii mari. E acolo, în cutia veche a amintirilor mele. Eton. Ora de engleză. Plictiseala supremă. *Aliterație*. Da, asta e. Aliterație. Nu m-am gândit la acest cuvânt de ani. Foarte bine, amice. Aspiri să fii poet, nu?

Lord Cornell, frumos și elegant îmbrăcat de călărie, cocoțat pe calul lui, privea în jos către Chloe. Un al doilea domn, care semăna teribil cu propriul cal, era lângă el.

– Poți să observi, Cedric, zise lordul Cornell, că, atunci când două doamne sunt suficient de drăguțe și suficient de hotărâte, pot să fure soți și să sfideze scandalul și chiar decența pentru a-și face loc către vârful societății. Deși un prinț ar fi fost o partidă mult mai bună decât un duce, îndrăznesc să spun. *Aproape* de vârf atunci. Dar la ce să te aștepți când te gândești la mamă? Și lumea se întreabă dacă ducesa delectabilă l-a câștigat pe ducele ei în același mod în care mama ei a încercat să câștige un marchiz, iar sora pe... scriitorul de piese.

Chloe îl privea uimită, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nu realizase că Lucy se îndepărtase de apă și de copiii ei până când aceasta nu vorbi.

– *Una* dintre ele a fost suficient de norocoasă încât să scape din ghearele unui mojic și ale unui ticălos. Dar la ce să te aștepți când acel bărbat nu este un gentleman?

Bărbatul care semăna cu un cal râse.

– Ți s-a servit cu aceeași monedă, Corny, zise el. Îmi aduc aminte această expresie tot de la ora de engleză. De la Bardul însuși, dacă nu greșesc. Nici nu mi-am dat seama că am fost chiar atât de atent.

Lordul Cornell rânji apreciativ către Lucy, își atinse borul pălăriei cu cravașa și o privi pe Chloe din cap până în picioare înainte să-și continue drumul.

– Ai dreptate, Lucy, zise Chloe. Vocea îi tremura, o putea auzi. Și genunchii îi erau moi. Este un bădăran și un ticălos. Și cu siguranță nu este un gentleman.

– Așa a zis și Freddie chiar înainte să fug cu el, îi spuse Lucy. Dar nu ți-am putut spune la acea vreme, Chloe. Ai fi vrut să știi cine mi-a zis. Pe lângă asta, poate nu m-ai fi crezut. Erai teribil de îndrăgostită de el. Se întoarse să se uite către copii. Chloe, continuă ea după câteva momente, ce-a vrut să zică despre mama? Mai sunt oameni care cred în acele zvonuri?

Chloe închise ochii repede și își adună gândurile împrăștiate. Știa foarte bine la nivel mental că nu trebuia să se enerveze din cauza cuvintelor născute din pură invidie ale fostului ei pretendent. Alta era să-și convingă emoțiile. Iar acum urma o nouă criză. Sperase că Lucy știa adevărul. Așa cum presupuseseră *papa* și Graham. Dar Lucy avea dreptul să știe.

– Sunt adevărate, Luce, zise ea și îi povesti surorii ei despre confesiunea tatălui lor și despre vizita ei la casa marchizului de Hitching.

Lucy rămăsese cu gura căscată și cu ochii holbați când ea termină.

– Ești sora mea *vitregă*, Lucy, la fel cum e și Lady Angela Allandale. Graham este fratele meu vitreg, la fel cum și vicontele Gilly și cei doi frați ai lui sunt și frații mei. Nu i-am cunoscut pe ceilalți doi. Nu cred că sunt la Londra.

Lucy se aruncă în brațele lui Chloe, atrăgând câteva priviri curioase din partea celor din jur.

– Oh, nu! exclamă ea. Sunt toate diferențele din lume, Chloe. El poate fi tatăl tău, iar copiii lui pot fi frații tăi vitregi, dar *papa* este tatăl tău, iar eu și Gray suntem *sora* ta și *fratele* tău. Și să nu-mi ceri să o urăsc pe mama, Chloe. Nu o să pot face asta. Am făcut exact ca ea, doar că mai rău, pentru că Freddie era căsătorit la acea vreme, iar Jasper ar fi fost un bast... Nu ar fi avut tatăl potrivit dacă soția lui Freddie nu ar fi fost atât de amabilă și să moară. Deși asta sună atât de crud, nu? Îmi pare rău, dar chiar nu-mi pare rău pentru ea. L-a *disprețuit*, știi. Nu l-a înțeles deloc și nu i-a apreciat talentul. Și nu l-a iubit.

Copiii se certau iar. Păpușa stătea aruncată și uitată pe iarbă în timp ce Sukie încerca să smulgă barca din mâinile fratelui ei, țipând zgomotos că el refuza să împartă și cu ea. Lucy se grăbi să medieze situația.

Abia mai târziu, când mergeau spre casă, cu copiii alergând în fața lor, Lucy se referi la incidentul de mai devreme.

– Acel bărbat, zise ea, nu ar trebui să-și permită să te insulte așa, Chloe. O să-i spui Excelenței Sale?

– Nu, asemenea prostii trebuie uitate, Lucy. Nu o să zic nimic.

Ea și Ralph nu-și spuneau prea multe unul altuia. Oh, nu, asta nu era corect. Vorbeau la cină în fiecare seară și la micul dejun, atunci când luau masa împreună. Vorbeau unul cu altul pe drumul către și de la diverse evenimente la care participau împreună. Erau rare momentele de tăcere dintre ei. Dar rareori vorbeau cu adevărat. Nu de când vorbiseră cu marchizul de Hitching, oricum. Iar ochii lui, chiar dacă nu erau goi din nou, erau cu siguranță impenetrabili. Chloe își aminti de prima impresie pe care și-o făcuse despre acest bărbat, care era pentru ea necunoscut și imposibil de cunoscut. Redevenise acel om. Dar nu se putea plânge. Era bărbatul cu care se căsătorise, până la urmă, în mod intenționat. Și nu era niciodată rece cu ea, sau crud, sau neglijent.

Trebuia să fie fericită cu ceea ce avea. Nu era vina lui că ea îl iubea.

Ralph nu putea să se îndepărteze mai mult de zece metri de casă fără să aibă impulsul de a se uita în spate. Dar orice speranțe avusese, după acea seară la teatru, că vicontele Harding și soția lui făcuseră o vizită scurtă în oraș, fuseseră curând distruse. Îi văzu pe geamul trăsurii în acea după-amiază când mersese cu Chloe în vizită la bunica lui. Se plimbau braț la braț pe Oxford Street. Nu îl văzuseră.

Îi plăcuse, așa cum îi plăcuse și pe părinții lui Max și pe ai lui Rowland. Dar aceștia doi îi plăcuseră în mod deosebit, pentru că și ei îl plăcuseră. Lady Harding obișnuia să râdă la toate glumele lui prostești, de parcă toate erau foarte amuzante și îl înțelesese când se plângea că are trei surori care îl înnebunesc, dar nu are nici un frate cu care să fie tovarăș. Vicontele Harding îi ascultase cu răbdare toate ideile pline de pasiune despre toate subiectele care îi atrăgeau atenția de copil și îi spusese de mai multe ori că avea să fie un lider desăvârșit. Îi plăcuseră și pe Max, și pe Rowland, bineînțeles. Nu era ca și cum era el favoritul. Iar, Tom, fiul lor, era în mod clar mândria lor, lumina ochilor lor.

Ralph nu-i spusese nimic lui Chloe despre faptul că îi văzuse.

Nu-i mai spusese nimic semnificativ lui Chloe, de fapt, în săptămânile care urmaseră vizitei lor la Hitching. Vorbeau – nu erau tăceri stânjenitoare sau încordate între ei. Dar vorbeau mai degrabă ca niște străini politicoși decât ca orice altceva.

Oh, era adevărat că o ținuse un pic în brațe în noaptea în care îi spusese că nu era gravidă încă. O asigurase că nu era supărat pe ea.

– Supărat? îi spusese el, îndepărtând-o un pic de el și încruntându-se la ea. De ce aș fi? E nevoie de doi, să știi. Credeam că știi.

Ea zâmbise trist la încercarea lui de a face o glumă.

– Speram să fiu, îi spusese ea.

– Păi, să nu fim prea dezamăgiți. Acum am o scuză să continui să te vizitez în fiecare noapte.

Intenționase să sune a glumă, dar în timp ce vorbea, realizase că nu era adevărat. Poate că s-ar fi simțit obligat să păstreze distanța față de ea dacă ar fi lăsat-o însărcinată. Nu voia să păstreze distanța. Și nu era vorba doar despre sex, deși era o mare parte din asta. Îi plăcea să facă sex cu Chloe. Dar, dincolo de asta, era ideea de a fi în pat cu ea toată noaptea, de a fi aproape de ea chiar dacă nu o atingea, de a-i simți căldura, de a-i auzi

respirația, de a-i simți mirosul săpunului cu care se spăla și de a-i inspira parfumul. Per total, dormea mai bine de când se căsătorise.

Se simțise însă obligat să nu-i facă vreo vizită în cele cinci zile, cât timp avusese ciclu. Nu-i plăcuse asta deloc. Patul lui i se păruse imens, cât o țară mică. Îi fusese greu să se încălzească, în ciuda faptului că primăvara se transforma în vară. Se tot trezea și întindea o mână - sau întindea o mână și se trezea. Nu era sigur ce provoca ce. Știa doar că nu dormise bine în acele nopți și că se întorsese, spre rușinea lui, foarte nerăbdător în patul soției lui după cele cinci zile.

Dar în acea perioadă se retrăsese și mai mult în sine. Dacă înainte de a părăsi camera ei voise să-i spună că urma să-i fie dor de ea în următoarele zile, dacă își dorise să-i spună că ea însemna mai mult pentru el decât se așteptase, că era crucială pentru confortul și binele lui, acum era bucuros că-și ținuse gura și că nu se făcuse de râs.

Nu era demn de Chloe. Ea îi era cu mult superioară. Și el *cu siguranță* nu se așteptase la asta. O crezuse un șoricel mic, total neinteresantă, când o întâlnise prima dată. Dumnezeule, nici măcar nu o observase în acea seară când el și bunica lui discutaseră în salon despre nevoia lui de a-și găsi o soție cât mai curând. Nu era demn de ea - de fapt, de nimeni.

Câteodată, aproape că o detesta. Și începuse să se urască și pe sine, din nou, ceva la care lucrase din greu la Penderris să *nu* mai facă. Poate că nu încetase nimic niciodată cu excepția faptului de a simți ceva. De când se căsătorise era tentat să simtă. Chiar cedase acestei nevoi o dată sau de două ori. Dar dacă își permitea să simtă însemna să permită durerilor de nedescris să se întoarcă în viața lui, iar asta era distructiv.

Câteodată își dorea să se fi căsătorit cu una dintre acele tinere din saloanele de bal din Londra. Iar câteodată gândul de a nu o avea pe Chloe în viața lui îl făcea aproape să izbucnească în lacrimi înainte să conștientizeze

că nu trebuia să facă asta și că trebuia să se forțeze să se gândească la altceva.

Se menținea ocupat. O escorta pe Chloe la cele mai bune evenimente sociale în fiecare seară. O prezenta lumii bune în calitate de ducesă, acesta fiind unul dintre motivele pentru care rămăseseră în Londra. Se ținea de activitățile obișnuite în timpul zilei și îi ajuta pe soția lui și pe Lloyd cu pregătirile pentru bal, care deja devenise un subiect de discuție în societate și despre care se aștepta să fie cel mai mare eveniment al sezonului. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Imogen, Lady Barclay, singura femeie din cercul lor de Supraviețuitori, după ce ea îi scrisese din Cornwall să-l felicite pentru căsătoria lui și pentru noul titlu și pentru a-i transmite condoleanțe pentru moartea bunicului. Îi mai scrisese o scrisoare lui Ben - Sir Benedict Harper - care îi scrisese câteva rânduri tocmai din Țara Galilor pe aceeași temă. Îi scria scrisorile obișnuite, de două ori pe săptămână, bunicii lui materne. Îi făcuse câteva vizite și mamei lui.

Mersese cu George la unul dintre evenimentele formale de la curte și acceptase condoleanțele și felicitările Maiestății Sale.

– Înțeleg, Worthingham, îi spusese regele, că urmează un bal de celebrare la Stockwood House într-o săptămână-două.

– Da, așa este, confirmase Ralph.

Doamne, Dumnezeule, oare știa toată lumea, deși invitațiile nu fuseseră trimise încă?

– Cred că voi onora evenimentul cu prezența mea, îl informase regele. Asta cu condiția ca nici tu, nici ducesa să nu fiți dintre acei oameni moderni care sunt înnebuniți să țină ferestrele deschise, în ideea că aerul nopții e bun pentru sănătate.

Ridicase din sprâncene, așteptând un răspuns. Evenimentele organizate de rege erau celebre pentru doamnele care leșinau și camerele închise, înăbușitoare.

– Toate ferestrele vor rămâne bine închise, Maiestate, îl asigurase Ralph pe muntele de om din fața lui.

– Și, uite așa, îi spuse el lui George, la scurt timp după aceea, în trăsura care îi ducea acasă, o să murim de cald în seara balului, sub presupunerea improbabilă că prințul George are de gând să-și arate fața la bal pentru măcar cinci minute.

– Nu mai e prinț, îi reaminti George. Regele – George al IV-lea. Și da, așa o să facem, Ralph. Dar dacă vine, măcar pentru cinci minute, știi prea bine că într-adevăr se va considera că ai avut evenimentul sezonului. Asta o s-o mulțumească pe soția ta.

Ralph râse.

– O să fie îngrozită când o să-i zic, spuse el. Nu, n-o să fie. O să se comporte cu demnitate chiar dacă o să simtă că îi fuge pământul de sub picioare.

George întoarse capul ca să-i zâmbească.

– Ai făcut o alegere bună, Ralph. Nu cred că ești încă complet conștient de asta, dar a fost o alegere bună.

Erau în drum către casa lui Hugo pentru prânz, o întâlnire doar între bărbați. Lady Trentham ieșise cu niște membri ai familiei și o luase și pe sora mai mică a lui Hugo cu ea.

– Măi, măi, voi doi arătați suficient de bine încât să opriți inimile câtorva femei, le zise Hugo, uitându-se la ținutele lor de gală când sosiră. Haideți să-i povestiți tot acestui biet om din popor.

Hugo era un om din popor sau fusese. Tatăl lui fusese un negustor foarte bogat, care provenea din clasa de mijloc. Hugo își primise titlul după ce condusese un atac sângeros, dar de succes în Spania.

George fusese nevoit să plece după ce mâncaseră. O întrebase pe Chloe mai devreme, când venise să-l ia pe Ralph la curte, dacă ea i-ar face onoarea de a-l însoți la o plimbare în parc, mai târziu în acea după-amiază.

– Dacă îl cunosc pe soțul tău, ducesă, îi spusese el, și cred că-l știu bine, o să-ți răspundă la toate întrebările monosilabic. Eu, pe de altă parte, o să-ți spun totul.

– Atunci o să fiu mai mult decât încântată să fiu văzută cu tine în parc, chiar și fără acest stimulent, îi răspunsese ea râzând. Totul?

– Până în cele mai mici detalii, îi spusese George, făcându-i cu ochiul.

Ralph nu-și amintea să-l fi văzut vreodată pe George făcând cu ochiul.

După ce ei plecaseră, Hugo și Ralph se așezaseră la masă cu o cană mare de cafea între ei, Ralph refuzând orice altceva mai puternic.

– Ei bine, băiete, zise Hugo.

Ralph turnă în cești și puse niște frișcă în a lui. Acele cuvinte nu fuseseră fără de importanță. Hugo avea obiceiul de a indica întotdeauna când era gata să înceapă o conversație serioasă. Mare și morocănos cum era, întotdeauna fusese un ascultător deosebit de sensibil, deși, uneori, el fusese cel care simțise nevoia de a vorbi. Asta le făcea grupul atât de unit. Cu toții își luau seva din el. Și cu toții contribuiau cumva, în egală măsură.

Un alt lucru important legat de Hugo era că nu era intimidat de tăceri. Niciodată nu se grăbea să le umple când știa că tovarășul lui avea nevoie de timp.

– Tu simți că Lady Trentham îți este superioară, Hugo?

Hugo își strânse buzele și se gândi.

– Bunicul meu era un om care se enerva des, zise el, și care lua masa cu cuțitul și cu coatele pe masă. Avea un accent de Yorkshire atât de puternic, de putea să-l taie cu cuțitul. Accentul tatălui meu era un pic mai ușor. Ei și-au făcut banii prin muncă grea, prin trudă, dacă vrei. Gwen are sânge albastru până la ultima picătură. Nu găsești în familia ei un membru care să nu fie nobil. Și majoritatea au titluri moștenite de generații. Îmi este Gwen superioară? Nu, nu-mi este. Nici eu nu-i sunt. Nu e urcată pe un piedestal, cu stele înconjurându-i capul, ca o tiară, în timp ce eu scurm aici, pe pământ, adorând-o și iubind-o. Iar eu nu sunt acolo, în calitate de mare erou militar, în timp ce ea flutură din gene

pentru a mă fascina. Nu ar funcționa așa, Ralph. Suntem egali. Suntem împreună. Suntem unul. Așa-i că sună pompos, nu? Dar tu ai întrebat.

Ralph se pierdu cu privirea în ceașca de cafea din mână.

– Tu crezi că ducesa îți e superioară? îl întrebă Hugo.

Ralph îl privi și apoi așeză jos ceașca.

– În acea seară, când eram la teatru cu George, zise el, vicontele Harding și soția lui erau acolo.

– Harding? întrebă Hugo, neștiind în mod clar despre cine vorbea.

– Fiul lor a fost cu mine în Peninsulă, îi explică Ralph. Tom.

– Aha, înțelese Hugo. Știa despre Tom, Max și Rowland. Te-au văzut?

– Mi-am ferit privirea când ei s-au uitat spre mine. Dar da, cred că da.

– Ah, băiete, oftă Hugo. Nu o să-ți spun că trebuia să te duci să-i vezi de mult timp sau să le fi scris cel puțin. Nu o să-ți spun că nu ești responsabil pentru moartea fiului lor, așa cum crezi. Nu o să-ți sugerez că poate nu te urăsc așa cum crezi tu că o fac. Nu o să-ți spun nimic. Am fost unde ai fost tu, am trecut prin asta, chiar dacă situația mea a fost diferită de a ta. Câteodată mă mai trezesc în acel loc, în abisul întunecat. Știu că nu se poate trece ușor peste asta și că nu ai cum pur și simplu să-ți dorești să dispară și chiar să se întâmple. Majoritatea oamenilor nu ar înțelege. Dar eu, da. Care este legătura dintre familia Harding și ideea că ducesa îți este superioară?

Ralph împinse cana și farfurioara, lăsând cafeaua neatinsă.

– Am mers să-l confrunte pe Hitching, zise el, în dimineața următoare serii în care Muirhead a mărturisit adevărul despre nașterea ei. Era ultimul lucru pe care și-l dorea. Dar ce altceva putea să facă, dat fiind că era inevitabil să se întâlnească peste tot în următorii ani? Am mers cu ea, Hugo. Era îngrozită. A urcat cu Hitching

la etaj, să-i cunoască soția, fiica și fiul. Nu au primit-o cu căldură. Pot doar să-mi imaginez cum s-a simțit Chloe. Dumnezeule, Hugo, Hitching este *tatăl* ei. Dar a reușit. Am crezut că o să aibă nevoie de susținerea mea un pic, dar nu a fost cazul. A făcut totul de una singură. Nu sunt demn nici să-i pup poalele rochiei. Asta sună teatral, dar chiar nu sunt.

– Pentru că nu ai găsit curajul de a-i vizita pe Harding și pe soția lui? întrebă Hugo.

– Aș face mai mult rău decât bine dacă aș face-o, zise Ralph.

– Cui, băiete? întrebă încet Hugo.

Ralph închise ochii și strânse din pumn pe masă.

capitolul 22

– Ai planuri pentru după-amiaza asta? întrebă Ralph.

Luau prânzul împreună, acasă. Ceea ce nu era o obișnuință. De obicei, el era plecat de la mijlocul dimineții până după-amiaza târziu.

– Sarah m-a invitat la ceai, răspunse Chloe. Bunica ta și mătușa Mary vin și ele. Și Lucy. Iar Gwen o să fie acolo cu verișoara ei, vicontesa Ravensberg, care tocmai s-a întors în oraș cu soțul ei. Ea este soția abandonată, Ralph, cea pe care contele de Kilbourne era să o ia de nevastă când contesa a ajuns la biserică pentru a opri ceremonia. Abia aștept să o cunosc. Oh, și contesa însăși o să fie acolo cu ele.

– Ah, făcu el.

Chloe îl privi cu mai multă atenție, cu cuțitul și furculița în aer, deasupra farfuriei. Se așteptase la altă reacție din partea lui.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nimic. O privi cu sprâncenele ridicate către ea – și cu ochii goi. Nimic. Sper să te distrezi.

– Ce ai fi vrut să fac în această după-amiază? întrebă ea din nou.

– Nimic, răspunse el încruntat.

– Ce o să faci *tu*?

El așează cuțitul și furculița peste farfurie, cu zgomot.

– Câteodată, poți să fii cea mai cicălitoare femeie!

Chloe tresări, dar nu-și luă privirea de la el.

– Îmi cer scuze. Se îmbujorase ușor. Chiar îmi cer scuze, Chloe. Am reacționat exagerat. O să fac și eu o vizită în după-amiaza asta.

Ea nu întrebă. Așteptă.

– Vicontele Harding și soția lui urmează să închirieze o casă pe Curzon Street, îi explică el când ea nu zise nimic. M-am gândit să mă duc la ei. Aparent, sunt acasă în majoritatea după-amiezilor. Astăzi s-ar putea să fie o excepție, însă.

Nu reușea deloc să sune ca și cum nu era nimic deosebit. Chloe nu uitase cine erau vicontele și soția lui.

– Voiai să vin cu tine? îl întrebă.

– Nu, nu e nevoie. Ai alte planuri. Poți să-mi povestești diseară dacă ți-a fost satisfăcută curiozitatea legată de vicontesa Ravensberg.

Apoi ridică furculița și cuțitul de parcă intenționa să se apuce din nou de mâncat, după care doar se încruntă la mâncarea lui.

– O să vin cu tine, spuse ea. O să-i scriu un bilet lui Sarah și o să-mi cer scuze.

– Nu e nevoie, zise el din nou.

– Ba este, insistă ea. O să vin! Tu ai venit cu mine.

– Ți-am zis vreodată, spuse el, cu ochii impenetrabili, că uneori poți fi cea mai cicălitoare femeie?

– Da, o dată sau de două ori. Dar o să vin oricum.

Apoi își mușcă ușor buza de jos. Înainte ca el să-și întoarcă repede capul și să se ridice brusc în picioare, Chloe putea să jure că îi văzuse ochii în lacrimi.

Ralph se întrebă în treacăt dacă așa se simțise Chloe când fuseseră în fața casei lui Hitching, așteptând ca ușa să se deschidă. Și se întrebă dacă acesta era cel mai egoist lucru pe care îl făcuse. Oare încerca să se simtă mai bine

pe seama unor oameni care își doreau să-l vadă îngropat în cel mai adânc punct al oceanelor lumii și trimis în cercul cel mai întunecat din iad?

Oare *el* avea să se simtă mai bine? Sau de zece ori mai rău? Oare se putea simți mai rău? Sau oare era doar un sentiment pe care îl simțea? Îl înăbușise în urmă cu patru ani, ca tehnică de supraviețuire. Dacă nu simțea, nu mai avea ce să-l aducă înapoi în pragul sinuciderii. Își permisese să se atașeze de cei șase prieteni ai lui și să-și iubească familia, era adevărat, cu condiția să păstreze o oarecare distanță emoțională față de ei. Și își permisese în ultima lună să se atașeze de soția lui. Păruse ceva normal și corect. Încercase însă să o țină departe de inima lui ca să poată supraviețui. Încercase...

Ușa se deschise și un tânăr slab, cu o uniformă de lacheu care nu i se potrivea, privi către ei.

– Ducele și ducesa Worthingham doresc să vadă dacă vicontele și vicontesa Harding sunt acasă, zise Ralph, înmânându-i bărbatului cartea sa de vizită.

– Oh, sunt acasă, Excelențele Voastre, zise servitorul, încă așezat în pragul ușii. Dar o să merg să întreb. Nu știu dacă sunt acasă sau nu, dar o să merg să aflu pentru domniile voastre.

– Ești nou în slujba asta? întrebă Ralph.

– Tocmai am fost promovat ieri de la bucătărie, zise tânărul. Jerry a fost dat afară pentru că a fost prins furând, l-au prins cu o lingură de argint în șosetă, iar domnul Broom a zis că aș avea o șansă înainte să caute pe altcineva, Înălțime, și...

– Excelență este termenul pe care-l cauți, zise Ralph. Eu sunt duce. Și cred că trebuie să ne poftești în interior și poate să-i oferi un scaun ducesei cât timp fugi să vezi dacă stăpânul și stăpâna sunt acasă și dacă ne pot primi.

– Aveți dreptate, dom'le, zise servitorul și se dădu la o parte. Pot să zic că-i cam friguleț acolo. Intrați!

– Mulțumim, zise Chloe, zâmbindu-i, în timp ce el trase un scaun aproape de ușă ca ea să se așeze.

Și felicitări pentru promovare. Înveți repede ce presupune noua poziție.

– Da, Excelență. Mulțumesc, doamnă, zise el și porni grăbit spre scări, fluturând cartea de vizită a lui Ralph în fața lui, ca pe un evantai.

Ralph schimbă priviri cu Chloe și își prinse mâinile la spate.

– Asta a fost distractiv, zise el.

În mod ciudat, chiar așa fusese, doar că acum simțea că îi este greață. Nu fuseseră lăsați să aștepte mult. Nu mai era servitorul slab care venise să-i anunțe, coborând scările, ci era Harding însuși, cu soția la braț.

– Worthingham, spuse Harding întinzându-i mâna. *Ralph*. Dumnezeule, ai venit *tu* la noi, când ar fi trebuit să venim *noi* la tine. Deci ne-ai văzut la teatru atunci. Ar fi trebuit să te fi vizitat atunci în loja ta, în timpul pauzei. Sau ar fi trebuit să venim în vizită la Stanbrook House în dimineața următoare. În loc de asta, ai venit *tu* la *noi*, spuse el, scuturându-i mâna lui Ralph de parcă voia să i-o scoată din umăr.

Apoi se dădu la o parte, în timp ce soția lui îi cuprinse mâinile lui Ralph într-ale ei, ducându-le ușor la piept.

– Ralph, zise ea, cu ochii în lacrimi. Ralph Stockwood. Oh, dragul meu băiat! Te-am neglijat teribil când ai fost adus acasă în Anglia și de atunci ne-a fost rușine să te căutăm sau să-ți scriem. Cum se întâmplă lucrurile astea? Iar acum ai venit tu la noi. Și ai adus-o și pe soția ta cu tine?

– Da, zise el și se dădu înapoi, un pic uluit. Chloe, ducesa de Worthingham. Vicontele și vicontesa Harding, Chloe.

– Chloe, rosti vicontesa radioasă. Ce nume frumos! Și ce doamnă frumoasă! Și tu ai devenit un bărbat frumos, Ralph, așa cum știam că o să fii. Dar, oh, sărmana ta față. A fost tăiat atunci când... ?

– Da, zise el.

– Mă bucur așa mult că ai venit, îi spuse vicontesa. Deși ne-ai făcut să ne simțim rușinați. Ne-am simțit

vinovați în fiecare zi și tot am zis că *trebuie* să-ți facem o vizită. Nu mai e atât de ușor după ce a trecut mult timp. Credeam că ești dezamăgit de noi, chiar supărat. Ne-am gândit că poate ai crezut că nu ne pasă. Dar acum ai venit la noi. Oh, haide sus în salon! Nu știu de ce te ținem aici, nu? Ducesă, haide! Pot să-ți spun Chloe? Ralph e precum un fiu pentru noi, să știi.

Apoi o cuprinse de braț pe Chloe și o conduse în direcția scărilor. Harding făcu semn cu o mână ca Ralph să-i urmeze.

– Cum mai ești, Ralph, băiete? întrebă el. Am auzit că te-ai luptat cu moartea mult timp și că apoi ai fost trimis undeva în Cornwall, unde ai stat trei ani. Ne-am temut că nu o să-ți mai revii vreodată. Dar apoi fata lui Courtney te-a văzut la Londra și a zis că păreai bine în afara unei cicatrici urâte. Cum ești?

Ralph nu apucă să răspundă. Ajunseră în salon, iar Lady Harding îi invită să se așeze. Ralph nu se așează. Când nu se așează, toți se întoarseră să se uite la el. Pentru un moment se instală liniștea.

– Voi nu mă... *urâți*? întrebă el în final, uitându-se de la un chip radios la celălalt.

– Să te *urâm*, Ralph?

Lady Harding părea uimită.

– Pentru că tu ai trăit, și Thomas a murit? Zâmbetul lui Harding păli. Și Max, și Rowland la fel? Dar nu i-ai ucis tu, Ralph. Francezii i-au ucis.

– Ai crezut că n-am suportat faptul că tu ai trăit, iar fiul nostru a murit? întrebă Lady Harding cu lacrimi în ochi. Oh, Ralph, băiatul meu drag, asta ai crezut tu în toți acești ani, pentru că nu am venit să te vedem? Nu am venit la început pentru că am fost înnebuniți de durere, iar tu nu ai avut voie să primești vizitatori. Apoi te-ai dus în Cornwall și nu am știut exact unde. Am fi putut afla, presupun. Ar fi trebuit să aflăm. Ar fi *trebuit* să-ți scriem, cel puțin. Dar ce era de zis? Și a trecut mult timp, și apoi ne-am simțit stânjeniți și vinovați. Ar fi trebuit să facem asta mai

devreme. Ai fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Thomas. Ai fost un oaspete constant în casa noastră și te-am iubit. Ne-a fost rușine că te-am neglijat. Întotdeauna voiam să-ți scriem, dar nu mai ajungeam să o facem. Și apoi te-am văzut acum câteva săptămâni și tot n-am avut curajul să-ți vorbim. Cât de îngrozitori trebuie să ne consideri!

– Dar Tom nu ar fi fost în Peninsulă dacă n-aș fi fost eu, spuse Ralph. Eu i-am convins pe toți trei. Voi n-ați vrut ca Tom să meargă. Părinții lui Max și ai lui Rowland n-au vrut ca ei să meargă. Au venit pentru că eu i-am convins.

– Stai jos, Ralph! Harding așteptă până când el luă loc pe scaunul indicat de vicontesă.

Harding rămăsese în picioare. Ne-am crescut băiatul să fie independent, să gândească pentru el. Am fost bucuroși că și-a făcut prieteni la școală. Voi toți erați băieți buni, tu, Max și Rowland, și mai erau câțiva. Tu erai liderul, bineînțeles. Asta era clar. Dar nu ne-a deranjat. Aveai un suflet bun și capul pe umeri, și nimeni nu te-a urmat orbește. Dacă nu erau de acord cu tine, spuneau. Dacă tu nu erai de acord cu ei, spuneai. Am fost zdruncinați când Thomas ne-a rugat să-i cumpărăm un post când a terminat școala. Ne-am certat cu el o vreme, iar eu am fost hotărât să refuz. Dar el era deja un tânăr, nu mai era un băiețel. Am *vorbit* cu el ca de la bărbat la bărbat – l-am dus la pescuit o zi întreagă și am discutat. Și m-a convins că nu avea să fie fericit dacă nu își făcea datoria și nu pleca să lupte. Am știut că tu i-ai plantat ideea în minte, dar am știut atunci când am cedat că el mergea ca să se țină de valorile și de convingerile lui, nu ale tale. El ar fi plecat chiar dacă tu te-ai fi răzgândit.

– Eu ți-am scris să te implor să-l convingi să nu meargă, Ralph, interveni Lady Harding. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu erai tu responsabil pentru ceea ce făcea sau nu băiatul nostru. L-am lăsat pe Thomas să plece – amândoi. L-am trimis la război cu binecuvântarea noastră. Suntem mândri de el. Și am fost și suntem teribil

de îndurerați pentru tine. Nu pentru că ai supraviețuit. Am fost foarte fericiți amândoi că măcar tu ai scăpat, măcar unul din voi a scăpat. Dar cel mai mult ne-a părut rău pentru ceea ce a însemnat în viața ta să-i vezi pe cei mai buni prieteni ai tăi uciși în fața ochilor, la o vârstă așa de fragedă. Cred că de asta nu am reușit să-ți scriem. Nu am crezut să ai nevoie de această reamintire. Deși a fost o prostie. Oricum, nu ai putut să uiți, nu? Dar te-ai gândit să te-am urât pentru asta, nu? Că te-am învinuit? Oh, săracul meu băiat!

Ralph o privi pe ea, apoi pe Harding.

– Cred, băiete, zise Harding cu tristețe, că ar trebui să punem vina acolo unde îi este locul. A venit timpul pentru asta. Eu m-am învinuit pentru că i-am permis lui Thomas să ia acel post, iar tu te-ai învinuit că i-ai băgat ideea în cap. Războiul l-a ucis însă. Nu trebuie să-i învinuim nici măcar pe francezi. Ei încercau să vă ucidă, așa cum și voi încercați să-i ucideți. Erau și ei băieți obișnuiți ca voi, ca tine, ca Thomas, Max și Rowland. Războiul este de vină sau, mai bine zis, condiția umană care ne-a făcut să credem că este necesar să ne luptăm până la moarte pentru a ne rezolva conflictele.

– Sunteți extraordinar de buni, zise Ralph. Sir Marvin Courtney și Lord și Lady Janes s-ar putea să vadă lucrurile diferit însă...

– Oh, nu, spuse Lady Harding. Moartea fiilor noștri ne-a apropiat. Și cu toții gândim la fel despre tine. Lord Janes a venit să te vadă când ai fost adus acasă, dar nu a fost primit. Nu aveai voie să primești vizitatori. Și nici mama sau tatăl tău, care erau înnebuniți din cauza stării tale, îndrăznesc să spun. El nu s-a mai întors. Lady Courtney i-a scris o scrisoare mamei tale, dar n-a primit nici un răspuns. Mama ta, presupun, a fost prea preocupată să aibă grijă de tine și nu a stat să citească scrisorile sau să răspundă la ele.

Căuta o batistă, iar Harding i-o oferi pe a lui.

– Lady Courtney a murit câțiva ani mai târziu, continuă ea după ce se șterse la ochi. Cred că i-a fost

frântă inima, deși mai avea o fată, și ce tânără frumoasă și bună era. Dar nu am auzit-o niciodată pe Lady Courtney să spună ceva urât de tine, Ralph. Sau de altcineva. Din contră. Ne-am simțit teribil de triști pentru tine. Îți pierduseși cei mai buni prieteni deodată și ni se părea foarte posibil că i-ai văzut... murind. Așa e?

– Da, răspunse el. Doamnă, erau veseli și curajoși. Au fost...

– Da, zise Harding. L-am cunoscut cu adevărat pe fiul nostru.

– Chloe, spuse Lady Harding ridicându-se să tragă de sfoara clopoțelului, nu ai zis nimic. Nu ai avut șansa să spui ceva. Te-am făcut să te simți deprimată cu toate aceste povești. Ni s-a spus că numele tău înainte să te căsătorești cu Ralph a fost Muirhead. Thomas a avut un prieten tânăr și onest la școală cu acest nume. Este cumva rudă cu tine?

– Graham, zise Chloe. E fratele meu.

– Ah! făcu Lady Harding. Era un băiat ușor de plăcut. Băiatul nostru a fost tare norocos cu prietenii pe care i-a avut. S-a bucurat de anii de școală. E cu adevărat liniștitor să ne gândim la asta. Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

În mod incredibil, își petrecură următoarea jumătate de oră bând ceai și mâncând prăjituri și vorbind despre o varietate de subiecte. Vicontele Harding le povesti despre fratele lui geamăn cu care a avut întotdeauna de o relație deosebit de strânsă. Fratele său se căsătorise târziu și avea o familie care tot creștea, trei băieți și două fete. Era foarte clar pentru Ralph că atât Harding, cât și soția lui își adorau nepoții și că îi vedeau des. Băiatul cel mare, bineînțeles, era moștenitorul lui Harding după fratele său. Nepoții și nepoatele nu aveau niciodată să-l înlocuiască pe fiul lor, dar era clar că erau o mare consolare. Lady Harding îi spusese lui Chloe că domnișoara Courtney, sora cea mai mică a prietenului lui Ralph, Max, tocmai se căsătorise cu un preot din nordul Angliei.

– Am fost la nuntă, zise ea, și a fost atât de frumos! Mireasa era radioasă. Ceea ce e de înțeles. Soțul ei este un tânăr cu o condiție bună și cred că cel mai frumos preot pe care l-am văzut vreodată. Nu cred că preoții au voie să arate atât de bine. A fost clar o pereche formată din dragoste – ceea ce este minunat, nu-i așa, Chloe?

– Așa este, doamnă, zise Chloe și zâmbi.

– Nu trebuie să pierdem legătura, zise Harding, când Ralph se ridică în picioare câteva momente mai târziu. Acum că ne-am văzut după mult timp și că am scăpat de sentimentele stânjenitoare dintre noi trebuie să păstrăm legătura.

– O să vă trimitem o invitație la balul nostru de la Stockwood House, zise Chloe. Vă rugăm să veniți. Graham o să fie acolo. O să fie încântat să vă vadă.

Cinci minute mai târziu mergeau spre casă, braț la braț. Ralph renunțase la trăsură când Chloe îl asigurase că i-ar prinde bine o gură de aer proaspăt. Mersese în liniște pentru câteva minute.

– Îmi place de ei, zise Chloe în cele din urmă.

– Ce? Se opri ca să arunce o monedă unui tânăr măturător care îndepărtase câteva resturi de la cai din drumul lor. Oh, da. Sunt foarte plăcuți. Întotdeauna au fost.

– Sper să vină la balul nostru.

– Mmm.

Nu mai vorbiră până nu ajunseră acasă. Ralph părea incapabil să iasă din starea de uluire care îl cuprinsese.

– Chloe, zise el, când ea puse piciorul pe scara de jos, pregătindu-se să urce. Ea se întoarse și-l privi. Mulțumesc că ți-ai schimbat planurile și ai venit cu mine.

Ea îi zâmbi.

– A fost plăcerea mea.

– Nu aș fi putut să fac față fără tine.

Ea zâmbi din nou și porni pe scări. Ralph se retrase în bibliotecă și închise ușa în urma lui. Avea lucruri la care trebuia să se gândească, deși în acel moment nu-și

putea imagina exact ce anume era. Dar orice era, trebuia făcut în privat.

Ralph nu ieșise. Majordomul spusese că se închisese în bibliotecă după întoarcerea lui cu Excelența Sa și că nu mai ieșise – și nici nu sunase pentru ceva. Nu urcase în camera lui să se schimbe pentru cină. Burroughs spusese că îl așteptase să-l bărbierească și cu hainele de seară, dar nu-și făcuse apariția.

Ralph nu veni în sufragerie pentru cină, iar Chloe decise să nu-l cheme. Luă masa singură și apoi trimise o scrisoare scurtă Norei în care îi spuse că nu aveau să participe la concertul privat la care căzuseră inițial de acord să se vadă cu Nora și cu Lord Keilly. Își petrecu restul serii singură în salon. Încercă să citească, dar abandonă această inițiativă când realiză că trecuse prin trei pagini în jumătate de oră și habar nu avea ce citise. Lucră fără tragere de inimă la broderiile ei.

Și se întrebă pentru a suta oară dacă întrevederea din acea după-amiază schimbase ceva pentru Ralph. Oare sentimentul vinovăției era atât de tare întipărit în sufletul lui, încât nu avea să uite niciodată? Oare era în stare să accepte iertarea, deși se părea că nu fusese necesară? Oare avea să-și dorească să trăiască din nou acum? Și, dacă da, cum rămânea cu ea? Oare unde avea să se potrivească în viața lui? Oare urma să-i pară mereu rău că se căsătorise cu ea? Și dacă nu era în stare să ierte, sau mai bine zis, să se ierte, atunci ce se întâmpla? Putea ea să continue așa? Dar nu avea de ales, nu?

Lăsă deoparte broderia și se ridică în picioare, deși era prea devreme să meargă la culcare. Ce îi rămânea de făcut? Se simțea teribil de deprimată, deși nu ar fi trebuit să fie. Vizita din acea după-amiază mersese bine, cu adevărat. Și cu siguranță că avusese un impact în eliberarea lui Ralph.

Se opri cu piciorul pe treapta de jos a scării care ducea către apartamentele ei și privi către scările care coborau. Oare încă era acolo? Sau ieșise la un moment

dat fără ca ea să-l audă? Ezită câteva clipe și apoi coborî. Lacheul care era de serviciu pe hol se grăbi înaintea ei spre bibliotecă și îi deschise ușa. O închise în urma ei, după ce ea intră.

Mai multe lumânări fuseseră aprinse. Nu ardea focul, dar nu era o noapte rece. El era tolănit într-un scaun lângă șemineu. Își scosese lavaliera și își desfăcuse nasturii de la gât ai cămășii. Dar avea încă haina, vesta, pantalonii și cizmele Hessian purtate în acea după-amiază. Avea părul răvășit, de parcă își trecuse mâna prin el de mai multe ori. Un pahar pe jumătate gol era pe măsuța de lângă el, dar Ralph nu părea beat. O privire către sticlele din dulăpiorul cu băuturi o lămuri pe Chloe că toate carafele erau pline, cu excepția uneia, din care nu fusese turnat decât un pahar sau două.

El o privi de dincolo de cameră.

– Unde trăiesc toate amintirile? întrebă el. Te-ai gândit la asta vreodată, Chloe? Dintr-odată ne amintim lucruri care s-au întâmplat cu ani în urmă, lucruri la care nu ne-am mai gândit de atunci, dar care sunt la fel de vii ca atunci când se întâmplau. Unde au fost în tot acest timp? Ai crede că ne-ar trebui capete de dimensiunea unor continente pentru a le reține pe toate.

Nu părea beat.

– Ce ți-ai amintit? îl întrebă ea.

– Amintiri de la școală, zise el. Oamenii le spun băieților și poate și fetelor că acelea sunt cele mai frumoase zile din viața lor, dar ca băieți pufnim când auzim asta și ne grăbim să creștem. Detest să perpetuez un clișeu, însă acelea chiar au fost cele mai bune și mai frumoase zile.

Ea înaintă către el. Nu era nici un scăunel lângă scaunul lui, iar scaunul așezat de cealaltă parte a șemineului părea prea departe. Se așeză în genunchi lângă el, puse o mână pe piciorul lui, îl strânse ușor, după care își așeză fața acolo, în timp ce degetele lui se jucau cu părul ei.

– Cât e ceasul? întrebă el.

– Zece, zise ea.

– Zece? întrebă el surprins. Am pierdut cina, nu? Și nu trebuia să ieșim undeva cu Nora și cu Keilly, în seara asta?

– Le-am trimis scuzele noastre.

– Îmi pare rău. Era ceva ce-ți doreai să faci în mod special? Și ți-ai mai schimbat și planurile de după-amiază ca să vii cu mine.

– Nu a fost un sacrificiu prea mare, zise ea.

– Mi-am adus aminte de toate certurile și întâmplările cu cei trei, zise el, de fiecare dezbatere și de fiecare ciondăneală. Fiecare râset pe care l-am împărtășit. Fiecare vacanță pe care am petrecut-o împreună. Și acele zile, de la început, din Peninsulă. Nu au fost multe. Au murit prea devreme. Realitatea războiului a fost șocantă, mai ales pentru patru băieți proaspăt ieșiți din școală, care aveau doar idealism, energie și speranțe cu ei. Dar au fost vremuri bune. Au fost râsete. Râdeam de ceva la micul dejun în acea dimineață, deși știam ce ne așteaptă și cred că era un râset îmbibat cu frică. Mi-aș dori să-mi amintesc ce ne-a amuzat, deși cred că a fost ceva destul de neînsemnat. Și apoi, la o jumătate de oră după aceea, i-am văzut cum mor.

Mâna lui o mângâie și apoi se opri. Nemișcată. Chloe privi către cărbunii stinși și apoi auzi un sunet ușor. Era un râset? O altă amintire? Doar că următoarea dată nu mai sună a râset. Îl auzi înghițind în sec.

Își înălță capul și se ridică în picioare, iar el își acoperi fața cu ambele mâini.

– La dracu'! exclamă el. Pleacă, Chloe, ieși de aici!

Ea se întoarse însă și se așeză în poala lui. Își îngropă capul la pieptul lui și încercă pe cât de tare putu să-l strângă în brațe. Și îl ținu așa auzindu-l sughițând până când nu se mai putu abține și începu să plângă. Jelea pentru cei trei prieteni morți. Jelea pentru sfârșitul tinereții. Îl ținu minute bune, chiar și după ce termină și găsi o batistă în care să-și sufle nasul și să-și șteargă ochii.

– N-am plâns niciodată pentru ei. N-am simțit că am dreptul.

– Până acum, zise ea.

– Oare este posibil ca ei să nu mă considere vinovat? Să nu o fi făcut niciodată?

– Eu cred că ei vor să creadă, în mod corect, că fiii lor au acționat din proprie voință în baza convingerilor lor, că au insistat să meargă pentru că și-au dorit asta. Eu cred că toți părinții cred asta despre fiii lor.

– Atunci a fost un soi de vanitate să cred că am avut atâta influență asupra vieții lor?

Chloe ezită.

– Da, zise ea. Cred că, dacă o să cauți prin amintirile tale, Ralph, este foarte posibil să-ți amintești că ideea a pornit de la tine, dar decizia de a veni a fost luată individual de cei patru prieteni.

Urmă o tăcere. Una din mâinile lui îi cuprinse ceafa, iar ea îl simți cum coboară capul pentru a o săruta.

– Nu presupun atunci că o să fii o soție obedientă, nu?

– Nu este nebărbătesc să plângi, zise ea.

– Pe naiba nu e!

O împinse de la pieptul lui pentru a o privi. Cicatricea lui părea mai pronunțată decât de obicei.

– Sper că nu o să te deranjeze prea tare că am rămas, zise ea. Câteodată avem nevoie de companie ca să ne descărcăm, mai ales când jelim o pierdere.

– Au murit de mai bine de șapte ani, zise el.

– Nu. Pentru tine, ei au murit astăzi.

– Ce-am făcut ca să te merit?

– Oh, nimic, zise ea și se ridică brusc în picioare. Eu te-am cerut, dacă-ți amintești. A fost foarte neobrăzat din partea mea.

Își netezi cutele inexistente de pe rochie.

– Și mă bucur mult că ai făcut asta.

Ea păru un pic nesigură. Părea mai răvășit ca niciodată, cu hainele mototolite, de fapt. Și aproape irezistibil de chipeș.

– Tu te bucuri? o întrebă.

– Bineînțeles, îi răspunse. Nu am vrut să trec prin viață ca o fată bătrână.

– Și asta e tot? o întrebă el, zâmbind pe jumătate. O căsătorie convenabilă?

Ea nu știu cum să răspundă.

– Tu să-mi spui, îi ceru ea.

Ralph se ridică în picioare, îi luă mâna dreaptă și o trecu pe sub brațul lui.

– Cred că am face bine să mergem în pat și să facem dragoste. Încă avem un moștenitor de creat, îți aduci aminte? Sau poate o fată prima dată. Mi-ar plăcea o fată. Crezi că ar avea părul tău? Să mergem să creăm. Și să ne bucurăm de asta nu? E plăcut, nu?

El întoarse capul și ridică din sprâncene când ea nu-i răspunse.

– Da, zise ea. Este.

Mâna lui era pe clanța ușii. Înainte de a o deschide, lăsă capul în jos și o sărută scurt, cu gura deschisă.

capitolul 23

Ralph își amintea de o singură ocazie în care sala de bal de la Stockwood House fusese folosită. El trebuie să fi avut undeva între opt și zece ani. Fusese balul bunicilor lui, deși mama și tatăl lui se comportaseră în calitate de gazde în acea seară. Ralph și surorile lui urmăriseră spectacolul de la galeria de sus, cam o jumătate de oră, sub supravegherea unei doici, și, în timp ce fetele fuseseră vrăjite de aproape tot și de toți și abia așteptau să fie și ele mai mari pentru a participa la asemenea evenimente, el urmărise cum bărbații făceau plecăciuni în fața doamnelor și se mișcau grațios pe ringul de dans ca niște idioți, iar el se întrebase îngrozit dacă el avea să fie vreodată nevoit să se comporte ca un asemenea dobitoc.

Zâmbi aducându-și aminte despre asta acum, privind prin sala de bal. Podeaua strălucea. Cele trei candelabre erau pregătite, iar în curând lumânările aveau să fie aprinse în ele și ridicate, prinse bine de tavanul care era ornat, aurit și pictat cu îngeri, heruvimi cu harpe

și trompete, care pluteau pe un cer albastru cu nori pufoși și rozalii, într-o scenă ce nu venea din nici un mit clasic sau dintr-o poveste din Biblie pe care Ralph să și-o amintească. Oglinzile înalte cât peretele fusese lustruite bine și nu aveau nici o urmă de praf sau vreo amprentă. Viițe fuseseră încolăcite în jurul stâlpilor care încadrau toată încăperea. Valuri de flori și de verdeață îi înconjurau și făceau aerul înmiresmat. Mai multe instrumente erau deja așezate în zona unde urma să fie orchestra.

Prin ușa mare, dublă, de la capătul camerei, Ralph putea să vadă șirul lung de mese acoperite cu fețe de masă albe, care aveau să fie în curând pline cu platouri cu fructe, dulciuri și băuturi menite să-i revigoreze pentru oaspeți înainte de cină.

Mama lui venise și se agitase. La fel și Nora. Mătușa Mary venise și își folosise din plin lornionul și sfaturile. Bunica pusese o mulțime de întrebări, neliniștită. Ralph le spusese tuturor destul de clar că el și Chloe nu aveau nevoie de ajutor, că organizaseră balul singuri și că nu anticipau vreo mare catastrofă – sau vreuna minoră.

Era un pic nedrept să-și asume tot creditul, având în vedere faptul că Arthur Lloyd făcuse o mare parte din pregătiri, iar majoritatea muncii propriu-zise fusese realizată de menajeră, de bucătar și de toți angajații casei.

Când mama lui venise să-și ofere serviciile, Chloe nu era acasă, iar Ralph urma să plece. Ea se așezase în salon și, după ce el îi mulțumise pentru gest, dar îi refuzase ajutorul, ea îl privise îndelung.

– Ralph, spusese ea atunci, te-ai întors? Te-ai întors cu adevărat?

Poate că ar fi fost iertat dacă nu ar fi știut despre ce vorbea, dar el știa.

– Da, zisese el. M-am întors, mamă.

Ea închisese ochii și trăsese aer în piept.

– Chloe a făcut asta? Este o căsătorie bună deci?

– Una foarte bună, o asigurase el. Am vorbit cu vicontele Harding și cu soția lui. Chloe a fost cu mine.

Și le-am scris lui Sir Marvin Courtney și lui Lord și Lady Janes.

– Nu ai fost responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat cu fiii lor, Ralph. Eu și tatăl tău ți-am tot spus asta.

– Se pare că și părinții lor sunt de acord cu tine. Îmi pare rău, mamă. Probabil ți-am dat multe dureri de cap – și lui *papa* la fel. Mi-ar fi plăcut să mă pot revanșa față de el. Mi-aș dori...

Dar ea se ridicase în picioare.

– Ralph, spusese ea cu severitatea pe care el și-o amintea din copilărie atunci când era obraznic. Nu trebuie să faci asta. Da, tatăl tău a fost nefericit pentru că tu erai nefericit și nu avea ce să facă să îndrepte asta. Nu putea să facă sau să spună nimic ca să te aline. Dar nu ai avut nimic de-a face cu boala sau cu moartea lui. Te-a iubit întotdeauna și mereu te-a înțeles, chiar și atunci când s-a simțit neajutorat. Nu vreau să te simți vinovat din cauza mea sau a tatălui tău. O să ai copii, într-o zi, curând, sper, și atunci o să înțelegi cum părinții își doresc să-și vadă copiii fericiți și nu ar vrea niciodată să-i știe nefericiți din cauza lor.

Cuvintele ei și pasiunea cu care le rostise îl uimiseră pe Ralph. Cât de puțin își cunoscuse părinții, realizase el puțin trist. Era trist în cazul tatălui său pentru că nu mai putea face nimic pentru a crea o relație mai apropiată cu el. Dar nu era prea târziu cu mama lui. Și era timpul să se uite la ea, nu cu ochii egoiști ai unui băiețel, ci cu ochii maturi ai unui bărbat care o putea vedea cu toate imperfecțiunile ei – și ale lui.

O îmbrățișase puternic înainte să plece. Nu-și mai amintea când făcuse asta ultima dată.

Acum privea de-a lungul sălii de bal și zâmbi în mod special când văzu ferestrele franțuzești parțial deschise care dădeau pe balcon. Trebuiau să fie închise curând, indiferent de cât de plăcut era aerul de afară. Pentru că era posibil ca regele să vină. Chloe aproape că intrase într-o stare de isterie când îi spusese, dar își revenise repede, își îndreptase umerii și își ridicase bărbia.

– Prea bine, atunci, îi spusese cu o strălucire războinică în privire.

Asta fusese tot. Nu trebuia să spună mai mult. Chloe, credea el, avea întotdeauna să-și înfrunte temerile direct în față, trecând mereu printre ele și peste ele. Dacă avea și el o contribuție la acest mod al ei de a reacționa, nu știa, dar era sigur că nu fusese așa anul trecut când fugise de la Londra, la prima șoaptă de bârfă. Poate avusese o influență pozitivă asupra ei, așa cum avusese ea pentru el. Se îndoia că s-ar fi apropiat vreodată de Harding dacă nu ar fi fost Chloe soția lui.

Soția lui!

Era timpul să urce să vadă dacă era gata de bal. Primii lor oaspeți aveau să ajungă în următoarea jumătate de oră. Și aveau să fie mulți. Toate invitațiile fuseseră trimise și primiseră doar patru refuzuri, iar fiecare din cele patru venise cu un bilet personal de scuze. Așteptau deci pe toată lumea, precum și niște oameni care aveau să se strecoare fără a fi fost invitați. Acest bal urma să fie unul dintre cele mai grandioase evenimente ale sezonului, o perspectivă care ar fi fost îngrijorătoare pentru el cu doar câteva luni în urmă.

Mama lui avusese dreptate, se gândi el în timp ce urca scările. Se întorsese. Se simțea eliberat, ca și cum scăpase de o mare povară. Se simțea mai tânăr. Se simțea de vârsta lui – avea doar 26 de ani.

Cel mai straniu era că durerea lui – pentru prietenii lui, pentru toți bărbații din regimentul lui care muriseră în timp ce el fusese în Peninsulă, pentru tatăl lui, pentru bunicul lui – crescuse în intensitate în ultimele săptămâni, în vreme ce sentimentul de vinovăție se diminuase. Dar *toate* sentimentele lui reveneau.

Era îndrăgostit de Chloe.

Da, era îndrăgostit nebunește și pasional, deși încercase din toate puterile să nu se facă de râs arătând asta. Dar sentimentele lui erau profunde și treceau de simpla idee de romantism sau sexualitate – deși nici acelea nu erau de neglijat.

O iubea.

Nu știa cum să spună asta în cuvinte. Pur și simplu, asta era. O iubea. Presupunea că îi arătase asta sau cel puțin îi indicase asta în ultimele săptămâni. Cu siguranță, nu încercase să ascundă acest lucru. Dar, într-o zi, destul de curând, urma să fie nevoit să spună ceva, chiar dacă era acel clișeu „te iubesc". Cuvintele, înțelegea el, în special cuvintele care exprimau emoții erau importante pentru femei. Își dorea să nu fi fost așa, dar era.

Într-o zi avea să-i spună.

În ciuda stresului de a organiza un bal pentru lumea bună din Londra în timpul sezonului și chiar a așteptării venirii regelui, o apariție rară, chiar și în pofida faptului că unii dintre invitați o făceau să se simtă ca și cum capul i se rotea pe umeri, dincolo de ideea că se putea întâmpla ceva rău în orice moment al serii, deși trecuseră cu bine de jumătatea evenimentului, în ciuda a tot, Chloe era chiar fericită.

Își înfruntase cea mai mare teamă în urmă cu câteva săptămâni și nu fusese chiar atât de terifiant. *Papa* fusese înțelegător și chiar vărsase o lacrimă când îi povestise despre vizita ei la marchizul de Hitching. Apoi, când îl îmbrățișase strâns și îi spusese că el avea să fie întotdeauna, pentru totdeauna, *papa* al ei iubit, mai vărsase câteva lacrimi și o îmbrățișase înapoi, spunându-i că era o fată bună și că făcuse ceea ce era corect. Și el era aici la balul din această seară, cu Graham, Lucy și domnul Nelson, deși fusese avertizat că marchizul fusese și el invitat și că acceptase să vină. Mai mult, marchizul ajunsese destul de devreme cu familia lui. Îi strânsese mâna lui Chloe în timp ce trecuseră pe la linia de primire și îi zâmbise. Marchiza înclinase din cap, făcându-și buclele să se clatine și murmurase ceva rece și amabil. Lady Angela părea ușor disprețuitoare, dar îi urase politicos lui Chloe o seară bună. Vicontele Gilly îi luase mâna, o dusese

la buze și îi spuse soră, voind să o necăjească, deși nu i se păru că strălucirea din ochii lui era vizibil malițioasă.

Câteva minute mai târziu, Chloe îl văzuse pe *papa* dând mâna cu marchizul și prezentându-l pe Graham.

Bunica lui Ralph, în haine de doliu, venise cu mătușa Mary, care arăta splendid în mov, cu un turban enorm pe cap și cu un lornion incrustat cu pietre scumpe. Cele două stăteau într-un mic salon, aproape de sala de bal, stând de vorbă cu mai mulți oaspeți mai în vârstă.

Ducele de Stanbrook venise, la fel Lord și Lady Trentham. Și mai multe din rudele lui Gwen și din prietenele ei, pe care Chloe le cunoscuse la un ceai de după-amiază, unde erau cu soții lor – contele și contesa de Kilbourne, marchizul și marchiza de Attingsborough, vicontele și vicontesa Ravensberg, Lord și Lady Aidan Bedwyn, ducele și ducesa de Bewcastle. Față de doamne, Chloe simțea prietenie, deși le întâlnise pe câteva doar cu o singură ocazie. Simțea deja că aparține acestei clase.

Purta rochia verde smarald pe care o făcuse în mod special pentru a fi pe placul ducesei văduve. Își tunsese părul din nou, iar Mavis făcuse minuni cu cleștele de ondulat. Și purta colierul de smarald și cerceii pe care Ralph îi oferise mai devreme în acea zi. Credea că arăta bine și nu mai era nevoită să se piardă în fundal și să-și ascundă culoarea părului. Nu o mai interesa dacă lumea bună credea sau nu că marchizul de Hitching era sau nu tatăl ei.

Era fericită. Se gândise că urma să fie doar mulțumită că era căsătorită și chiar fusese aproape să fie așa dacă ea și Ralph s-ar fi ținut de târgul inițial. Dar era mai mult de atât. Oh, nu trebuia să se aștepte la mai mult față de ceea ce avea, dar era suficient să o facă fericită.

Ralph era un bărbat schimbat. Ochii lui nu mai erau goi sau reci. Fusese iertat – sau cel puțin asigurat că iertarea nu era necesară pentru că nu se comisese nici o greșeală. Mai important de atât era faptul că el se iertase pe sine. Recunoscuse, poate, că totuși nu fusese vinovat de prezența prietenilor lui în Peninsulă și nici

de participarea lor în prima linie de luptă. Făcuse pace cu el însuși. Asta nu însemna că terminase cu doliul pentru acei bărbați sau că avea să termine vreodată. Și nici nu însemna că urma ca prin minune să nu mai sufere de acele efecte ale războiului, să uite că aproape fusese ucis, că fusese grav rănit, că văzuse atrocități pe care nu le putea descrie, toate la vârsta de 18 ani. Dar cel puțin acum era pe tărâmul celor vii.

Ținea la ea, credea Chloe. Continuau să aibă viețile lor separate în timpul zilei, așa cum era obiceiul în lumea bună în timpul lunilor de primăvară, și mergeau la diverse evenimente împreună seara.

Făceau dragoste în fiecare seară. Ah, dar natura relației se schimbase. Unele din întrevederile lor erau scurte, altele mai lungi. Unele erau tăcute, altele tumultuoase. Câteodată vorbeau, câteodată nu. Câteodată, în majoritatea nopților de fapt, el o dezbrăca de cămașa de noapte înainte de a începe sau la scurt timp după. Aproape mereu dormea cu o mână sub gâtul ei sau cu brațul peste mijlocul ei, sau cu un picior peste al ei. Părea să aibă nevoie să o atingă. Actul intim nu părea să mai fie exclusiv dedicat realizării unui moștenitor.

Nu era dragoste. Nu trebuia și nu avea să-și permită să se gândească că era. Ar fi așteptat-o doar durere dacă ar fi făcut asta. Dar era... ceva. Era afecțiune acolo. Era sigură de asta. Până la urmă era o legătură emoțională între ei. Era suficient. Avea să se asigure că este suficient. Era fericită.

Chloe și Ralph porniseră dansurile împreună cu un cadril. Apoi ea dansase un dans country cu *papa*. Stătea cu Graham și cu ducele de Stanbrook înainte de al treilea rând, după ce salutaseră și primiseră încă un rând de invitați care ajunseseră mai târziu, și se aștepta ca unul dintre ei să o invite la dans. Dar înainte ca vreunul să acționeze, marchizul de Hitching făcu o plecăciune și o întrebă dacă ar putea el să aibă onoarea.

– Presupun, zise ea, când figurile dansului îi aduseră aproape, că suntem subiect de curiozitate.

– Te deranjează asta? o întrebă.

– Nu. Scutură din cap. Deloc. Mă bucur că ai venit.

Dansul îi făcu să se îndepărteze iar.

– Eu mă bucur că te-ai întors la Londra după anul trecut, zise el, data următoare când se apropiară și avură ocazia să vorbească. Și mă bucur că ești căsătorită și *fericită*, dacă nu mă înșel. Mama ta trebuie să fi fost foarte mândră de tine, Chloe. În special, în această seară.

Ea îi zâmbi, dar nu-i spuse că mama ei se simțise mai degrabă rușinată de ea decât mândră.

Dansă cu Lord Aidan Bedwyn și apoi cu Lord Keilly, cumnatul ei, când agitația din holul de jos, de la un grup mare, anunță venirea regelui. Chloe se grăbi către ușa sălii de bal în timp ce muzica se opri brusc și toată lumea se mută pe lateral, în tăcere, trepidând de nerăbdare. Sărmanul rege fusese în general destul de nepopular atunci când era doar prinț regent, și toată lumea îl lua în râs strigându-l Prinny, înainte de moartea tatălui său. Nu era mai popular acum. Cu toate acestea, era regele Angliei și însemna ceva când regele binevoia să vină la un eveniment.

Fără să vrea, Chloe își simți genunchii moi în timp ce cobora scările la brațul lui Ralph.

Regele era un munte de om, umflat de mâncarea și de băutura în exces, precum și de vanitatea și de importanța pe care și-o acorda. Era, se gândi Chloe, după ce făcu o reverență adâncă și după ce el îi luase o mână într-ale lui în timp ce o felicita pentru înfățișarea ei, pentru casă și pentru soț, capabil să fie fermecător, fapt care îl făcea într-adevăr imposibil de detestat.

O conduse la etaj, hărăind din cauza scărilor la fiecare pas, o ținu de mână în sala de bal și primi omagiul pe care supușii lui i-l aduceau prin scurte înclinări cu capul în toate direcțiile, în timp ce bărbații făceau plecăciuni și femeile îi făceau reverențe adânci. Comentă apreciativ că sala de bal arăta ca o grădină încântătoare, refuză paharul de vin pe care Ralph i-l oferi, făcu semn

ca orchestra să cânte din nou și apoi plecă cu tot alaiul cu care venise.

Totul se termină în zece minute. Până când Chloe și Ralph se întorseseră în sala de bal, după ce făcuseră plecăciuni și reverențe în fața procesiunii regale, dansul se reluase, și cineva deschisese toate ferestrele franțuzești.

– Acesta, zise Ralph râzând în ochii ei, este un eveniment care s-ar putea să trezească admirație și uimire nepoților noștri când o să le descriem fiecare detaliu de fiecare dată când o să vină să ne viziteze.

Ea râse înapoi și simți, fără să fie nevoie de cuvinte, că ceva cald și minunat se întâmplase între ei. Și acesta, se gândi ea, înainte de a se uita peste umărul lui, era cel mai frumos moment din viața ei.

Ceea ce văzu peste umărul lui era un grup de persoane care ajunseseră mai târziu, toți domni, toți invitați, în afară de unul.

Excepția era Lord Cornell.

Ralph îl observă pe Cornell la câteva minute după ce Chloe plecase să-l prezinte pe un tânăr slab și plin de coșuri unei tinere lady mai durdulii și timide, a cărei mamă era preocupată să bârfească cu un grup de doamne mai în vârstă. Cu siguranță cei doi aveau să se căsătorească în mai puțin de o lună, se gândi el cu un oarecare amuzament în timp ce îl urmări pe tânăr roșind și pe tânăra domnișoară devenind dintr-odată drăguță când îi zâmbi bărbatului cu evidentă ușurare. Iar Chloe putea să-și asume meritul pentru tot.

Apoi îl văzu pe Cornell și ridică monoclul către el. Bărbatul părea beat, deși nu se dădea în spectacol. Doar că râdea mai tare decât toți prietenii din grupul lui de bărbați. Ar fi trebuit să fie rugat să plece, din moment ce Ralph personal îi șterse numele de pe lista de posibili invitați pe care Lloyd o făcuse. Cu toate acestea, detesta să facă o scenă într-o adunare publică. Putea să facă mai mult rău decât bine. Urma să stea cu ochii pe Cornell

și să se asigure că nu ajungea în apropierea lui Chloe, să nu o supere. La naiba cu imprudența lui!

Singura persoană pe care Ralph nu se gândi să o păzească fu însă Lucy Nelson.

În timpul supeului, toată lumea se bucurase de bucatele bune, și unii rămăseseră pentru a ține și câteva discursuri și toasturi, dat fiind că natura balului era și aceea a unei recepții de nuntă. Majoritatea oamenilor se mutau deja în sala de bal, iar membrii orchestrei își acordau instrumentele, când Ralph deveni conștient de un țipăt înfundat venind din direcția ferestrelor franțuzești.

Până să ajungă el la balcon, câțiva oameni se adunaseră acolo, iar Hugo și ducele de Bewcastle coborau pe scări către grădina de jos. Cineva acolo – o femeie, se părea – era foarte supărată. Era Lucy, descoperi Ralph în curând, după ce îi urmă jos pe ceilalți doi bărbați.

– Doamna, zicea o voce de bărbat, pare să se teamă de întuneric.

Grădina nu era complet întunecată. Câteva lămpi fuseseră aprinse pentru cei care doreau să scape pentru câteva minute de căldura din sala de bal.

– Am venit aici când au început discursurile, zise Lucy, adresându-se aproape în lacrimi nou- veniților. A fost una dintre cele mai frumoase, mai interesante, mai plăcute nopți din viața mea și aveam nevoie de câteva minute pentru a-mi trage răsuflarea. Dar apoi, *el* a venit după mine și a încercat să mă determine să fac lucruri foarte nepotrivite.

– Doamna a înțeles greșit. Vocea era a lui Cornell, care părea amuzat. Și eu mă plimbam aici. Cred că nu m-a văzut în întuneric și s-a speriat când i-am zis bună seara.

– Și a mai zis și lucruri teribile într-o zi, când eram în parc și Chloe era cu mine, continuă Lucy, uitându-se la Ralph. I-a zis „ducesa delectabilă", iar eu sunt „sora scandaloasă". Și a acuzat-o pe Chloe că te-a luat pe tine de soț făcând ceea ce m-mama a făcut cu m-marchizul de Hitching. El nu e... nu e drăguț deloc.

– Doamna a luat un pic cam prea în serios umorul meu care urmărea doar să tachineze, zise Cornell.

Hugo mormăi.

– Hugo, spuse Ralph, cu ochii ațintiți pe Cornell, pe care îl putea vedea foarte clar în ciuda luminii slabe, te rog să o conduci pe cumnata mea înapoi în sala de bal.

Dar Bewcastle deja vorbea cu ea, vocea lui părea aproape plictisită, deși era mai ridicată decât de obicei, și asta pentru a transmite un semnal foarte clar către cei care se aflau pe balcon.

– A fost un păianjen foarte mare, doamnă Nelson, nu? Nu, nu trebuie să vă simțiți jenată. Nici eu n-aș fi vrut să mă întâlnesc cu așa ceva. Poate îmi permiteți să vă conduc înapoi în casă și îmi faceți onoarea de a-mi acorda un dans.

– Oh, zise ea, aproape fără răsuflare. Sunteți ducele de Bewcastle. Oh. Da. Mulțumesc. Mă cam tem de păianjeni, în special de cei mari cu picioare lungi.

Bewcastle o conduse departe de cei doi bărbați care rămăseseră în spate.

– Cornell, zise Ralph, ai stat prea mult în casa și în viața mea. Și cu siguranță în viața soției mele și a cumnatei mele.

– A fost o neînțelegere, Worthingham, spuse Cornell.

– Da, așa ai sugerat de mai multe ori. Nu eram responsabil de onoarea soției mele acum șase ani, Cornell, și nici anul trecut. Eram pregătit să permit ca acele ieșiri să rămână nepedepsite cu condiția să menții distanța în acest an și în fiecare an de acum înainte. Se pare că *nu* ai păstrat distanța, nici față de soția mea și nici față de doamna Nelson.

Cornell râse.

– Vrei satisfacție, Worthingham? întrebă el. Vrei să-ți numești secunzii pentru duel?

– Te poți baza pe mine, Ralph, spuse Hugo din spate.

– Dar eu mă lupt doar cu gentlemeni, Hugo, răspunse Ralph. Dar îi pedepsesc pe viermi.

– Nu, nu o s-o faci, se auzi o altă voce, iar Ralph închise repede ochii.

Graham Muirhead! Venise să intervină între combatanți și să-i roage să se pupe și să se împace, fără îndoială.

– Nu te băga, Graham, zise Ralph.

– Nici o șansă, spuse Graham și trecu pe lângă el. Doamnele sunt *surorile mele*, și eu am grijă de ceea ce este al meu.

Spunând aceste cuvinte demne de teatrul prost al lui Freddie Nelson, îl doborî la pământ pe Cornell cu o lovitură atât de puternică, încât ar fi doborât și un stejar.

– Foarte bine, băiete, zise Hugo plin de admirație.

Ralph privi uimit către cumnatul lui. Nu-i putea vedea fața clar în întuneric, dar vocea lui suna un pic sfios când vorbi din nou.

– Presupun că asta răspunde la o întrebare. L-am omorât?

Ralph se uită la Cornell.

– Nu cred că morții mormăie, zise el, dar asta nu e pentru că nu te-ai străduit, Gray. Ar trebui să te detest. Voiam să am eu satisfacția de a face asta.

– Ai face bine să te întorci la oaspeții tăi, Ralph, și să pui capăt tuturor speculațiilor, zise Hugo. Deși nu-mi imaginez că cineva ar îndrăzni să contrazică explicațiile lui Bewcastle despre păianjeni. I-ai văzut ochii? Argint viu și uluitor de sălbatici. Nu cred că l-a contrazis cineva vreodată. Urcă și tu, Muirhead. Nu vrei să ai o crimă pe conștiință. Nu când ești preot. Haide, băiete! Nu poți să gemi acolo toată noaptea. Arată că ai măcar un pic de coloană vertebrală. Ia mâna și să te ridic. O să te conduc afară. Trebuie să fie o ușă pe undeva care dă fix în stradă. O să te salveze de rușine.

– Un sfat, Cornell, zise Ralph înainte de a urma sfatul lui Hugo. Să stai departe de ducesa de Worthingham și de doamna Nelson pentru tot restul vieții tale. Nu cred că o să-l pot ține pe reverendul Muirhead potolit dacă n-o faci.

Freddie Nelson, descoperi el ceva mai târziu, încă era în sala de supeu, vorbind cu emfază și gesticulând avid în fața unui grup de oameni captivați de conversație, dar care cu siguranță păreau să își dorească să fie în sala de bal.

Lucy dansa cu Bewcastle reușind să arate în același timp triumfătoare, dar și îngrozită. Chloe dansa cu George și îi zâmbi luminos când îl văzu, dar avea ochii neliniștiți.

Ralph îi făcu cu ochiul și rânji – și, dintr-odată zâmbetul ei era atât de orbitor, că aproape îl făcu să cadă din picioare.

– Graham a făcut ce? Chloe îl privi pe Ralph nevenindu-i să creadă. *Graham?*

Nu avusese ocazia în ultima oră să-l întrebe ce se întâmplase, deși era clar că *ceva* se petrecuse. Se tot șoptise prin sala de bal că Lord Cornell o insultase pe Lucy în grădină. Dar șoaptele nu se transformaseră în bârfe și poate că nu aveau să se transforme. Ducele de Bewcastle, care o escortase pe Lucy înapoi în sala de bal și care dansase cu ea, îi înfruntase pe cei care fuseseră înșirați pe balcon, ridicând la ochi un monoclu extraordinar de frumos împodobit cu pietre prețioase, iar aparent un monoclu mânuit în mod special de acel nobil era una dintre cele mai letale arme în lumea bună. Sau, cel puțin, așa îi șoptise Gwen lui Chloe la ureche, iar Chloe putea să creadă asta. Cum putea ducesa, care mereu avea un comportament atât de vesel, să trăiască cu el, Chloe nu știa. O singură privire a acelor ochi argintii ar fi fost în stare să înghețe și strugurii pe viță. Însă se dusese să o salveze pe Lucy și inventase o poveste despre un păianjen. O ținea de ducesă de mână în acel moment și stătea cu capul plecat spre ea în timp ce aceasta zâmbea și vorbea.

– A fost una dintre cele mai bune lovituri pe care le-am văzut vreodată, zise Ralph, răspunzându-i la întrebare lui Chloe. A fost un privilegiu să văd așa ceva, deși

recunosc că mi-ar fi plăcut să i-o dau eu. Hugo l-a scos pe Cornell de pe proprietate. Nu cred că te va mai deranja pe tine sau pe sora ta vreodată.

- Mulțumesc, zise ea. Dar *Graham*?

Ralph îi zâmbi.

- Ți-am spus cât de frumoasă ești în seara asta?

- Sunt? Nu sunt prea... coloratā? Poate unii cred că ar trebui să mai port negru totuși.

- Mama nu este unul dintre ei, nici surorile mele. Și porți acea nuanță de verde pe care a cerut-o bunica mea. Trebuie să o felicit pentru bun-gust, să nu uit. Este perfect. La fel și părul tău... Se pare că nu ai cum să scapi de această culoare, iar eu m-am procopsit cu tine așa până când o să îmbătrânim și o să-ți albească părul.

- Auci! făcu ea.

- Abia aștept să îmbătrânesc cu tine, Chloe. Asta în timp. Mai întâi abia aștept să mă bucur de tinerețe cu tine și apoi de vârsta a doua. Abia aștept să-mi petrec toată viața cu tine. Promiți să nu mori înaintea mea?

Ea nu știa dacă să râdă sau să plângă.

- Doar dacă *tu* promiți să nu mori înaintea *mea*, zise ea.

El râse încet.

- Atunci o să facem toate lucrurile împreună, nu? întrebă el și își înălță capul, privind împrejurul sălii de bal.

Era foarte târziu - sau foarte devreme, în funcție de perspectiva fiecăruia.

Bunica și mătușa Mary plecaseră acasă după supeu, împreună cu niște oaspeți mai în vârstă. Dar majoritatea rămăseseră.

Mai era un dans - valsul. Mai fuseseră două în acea seară. Chloe îl dansase pe primul cu Lord Easterly, unchiul ei, și pe al doilea cu vicontele Gilly, care fusese teribil de agreabil și nu mai făcuse vreo altă mențiune în privința relației dintre ei. Iar ea îl urmărise pe Ralph dansând primul vals cu marchiza de Attingsborough și pe al doilea cu Lucy.

Mai rămăsese un singur dans. Un vals. Apoi își vor conduce toți oaspeții, vor trimite servitorii la culcare, insistând ca partea de curățenie să fie făcută a doua zi, vor pronunța balul lor drept un succes răsunător în ciuda situației neplăcute cauzate de Lord Cornell și vor merge și ei în pat. Iar mâine viețile lor aveau să intre din nou în normal. Ralph primise chemarea din partea Biroului Cancelarului și avea să-și ocupe locul în Camera Lorzilor săptămâna viitoare. La finalul sezonului aveau să plece acasă la Manville Court și...

Dar Chloe era prea obosită să se gândească mai departe. Și se simțea și destul de deprimată, în mod neașteptat și evident nejustificat. Era obosită, presupunea.

Un domn al cărui nume îl uitase se opri în fața lui Ralph, schimbă câteva cuvinte cu el, apoi o întrebă pe Chloe dacă i-ar putea face onoarea de a dansa cu el valsul. Cuplurile se adunau deja pe ringul de dans.

– Prea târziu, Fotheringham, spuse Ralph. Deja i-am cerut ducesei dansul și nu pot fi convins să renunț.

Chloe se întoarse și îi zâmbi, dintr-odată uitând de oboseală, de deprimare și de Lord Fotheringham.

– Ultimul vals, zise ea.

– În sfârșit. O privi cu ochii întredeschiși. Este diabolic să fii gazda unui bal, Chloe, când este doar o singură femeie cu care vrei să dansezi, și ea se întâmplă să fie soția ta. Oare o să devin un bărbat plictisitor, neinteresat de orice altă companie, în afară de a ducesei mele? Este suficient să te apuce groaza.

– Așa să fie?

Chloe își umezi buzele cu limba. Nu era obișnuită cu această latură a lui.

– Mă tem că așa este, zise el, zâmbindu-i încet. Și mă tem că nu vom prinde ultimul vals dacă tot pălăvrăgim aici. Haide!

O luă de mână, îi așeză palma jumătate peste manșeta lui de mătase și jumătate peste mâna sa și o conduse pe ringul de dans, alături de ceilalți dansatori. Lucy, cu ochii scânteietori, vorbea și îl privea pe Freddie

Nelson care zâmbea leneș și îi acorda completa lui atenție. Gwen, cu o mână pe umărul lordului Trentham și cu cealaltă în a lui, râdea ascultând ceva ce el îi spusese. Și reușea să danseze, observase Chloe toată seara, în ciuda șchiopătatului. Vicontesa Ravensberg, care era ținută de mijloc de soțul ei, îi zicea ceva contelui de Kilbourne, care era cu contesa lui la braț – prima soție, mireasa părăsită și mirele care le legase, toți pe ringul de dans. Toți în largul lor unii în prezența altora. Lady Angela Allandale dansa cu unul dintre cei mai frumoși admiratori din grupul numeros care o urmărise toată seara.

Apoi orchestra începu, și muzica reverberă în sala de bal.

Chloe se simțise fericită toată seara. Se simți la fel atunci când Ralph o roti în timpul dansului, iar ea îl urmă ca și cum erau meniți să valseze toată viața. Numai că nu simțea numai fericire acum. Acesta era... oh, cel mai fericit moment din viața ei. Nimic nu avea să fie niciodată așa perfect ca acest moment.

Nimic nu putea să fie mai bine decât acest moment perfect.

Zâmbi, gândindu-se la asta și ascultând muzica și sunetul pașilor, auzind foșnetul rochiilor și bucurându-se de culorile materialelor și de strălucirea bijuteriilor și a lumânărilor. În aer se simțea un miros puternic de flori și verdeață. Era și o briză plăcută care venea din direcția ferestrelor franțuzești când treceră pe lângă ele.

De fapt, nu treceră. Ralph o conduse dincolo de rândul de uși și în răcoarea binecuvântată de pe balconul gol. Se opri și o privi intens, fără a-i da drumul din brațe.

– Am fost un om al dezbaterilor, la școală, zise el. Unul destul de bun. Convingător. Întotdeauna găseam cuvintele potrivite.

Chloe zâmbi, un pic nesigură. Ce...?

– Vorbeam din inimă, față de băieții care își pregăteau un scenariu, zise el. Funcționa pentru mine. Vorbeam cu pasiune.

Ea ridică din sprâncene. Ce trebuia ea să înțeleagă...?

– Nu știu cum să găsesc cuvintele acum, zise el.

Iar ea înțelese. Oh, da, străfulgerată de un val de bucurie, înțelese.

– Știu doar că te iubesc, spuse el. Cuvinte ridicole, fără sens. Clișee. Nepotrivite. Jenante. Problema este, Chloe, că...

Ea ridică mâna și își puse vârfurile degetelor peste buzele lui.

– Dar sunt cele mai frumoase cuvinte când sunt puse la un loc, zise ea. Ascultă-le. Te iubesc. Te iubesc, Ralph.

El se încruntă.

– Dacă tu crezi că eu am urmărit să...

Ea își apăsă degetele peste buzele lui.

– Nu cred, zise ea. Poate tu crezi că eu încă mă agăț de târgul nostru – fără legături emoționale sau orice de această natură. Am fost o idioată. Așa ai fost și tu. Te iubesc. Iar tu acum trebuie să-mi spui la fel sau eu o să mă ascund în întunecimea rușinii și nu o să-mi mai revin. Oh, nu sta acolo uitându-te la mine, ca și cum mi-a mai crescut un cap. Acum mă simt ca o... mmmm.

El o sărută, făcând-o să se oprească. Apoi o privi din nou în semiîntuneric.

– Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, zise el.

Chloe îi atinse ușor cicatricea de pe față și zâmbi.

– Cred, zise ea, că ar trebui să ne întoarcem la oaspeții noștri. În plus, toată seara mi-am dorit să dansez vals cu tine. Mi-ar plăcea să profit de această șansă.

El arăta copilăros, frumos și în totalitate superb când îi zâmbi cu toată inima. Nu avea să se sature niciodată de acea expresie a lui, se gândi ea, în timp ce el o sărută ușor încă o dată și o roti pe balcon și prin celălalt rând de ferestre franțuzești pentru a se întoarce la familiile, prietenii și egalii lor.

Nu avea să se sature de el vreodată. Nu avea să se sature de asta. De această căsătorie, de această viață și de această iubire pe care ca prin minune o împărtășeau.

El încă îi zâmbea de parcă nu ar mai fi fost altcineva lângă ei în sala de bal.

– O să dansez cu tine toată viața, Chloe, zise el. Este o promisiune.

– E o declarație nebunească. Chloe râse. Dar una pe care o să mă asigur că o ții.

final de poveste